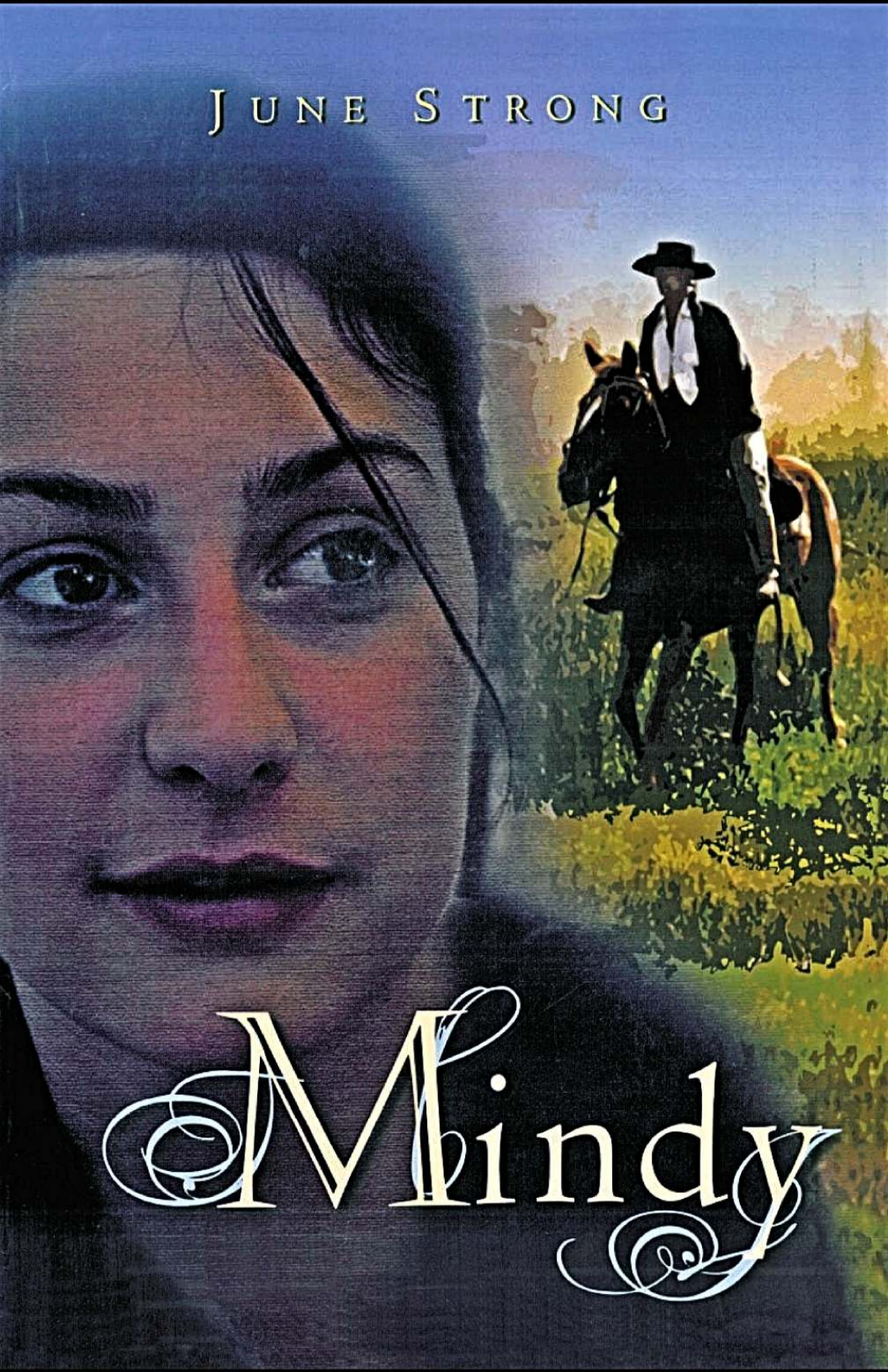
JUNE STRONG
Mindy

JUNE STRONG

Mindy

traducere: Georgiana Ivanov

Casa de Editură
Viață și Sănătate

Redactor: Cornelia Dragachis
Traducere din limba engleză: Georgiana Ivanov
Stilizare: Medeea Roşca
Corectura: Livia Ciobanu-Mihai
Tehnoredactor: Cornelia Dragachis
Coperta: Claudia Tache-Veethividangan

© 2008, Editura „Viaţă şi Sănătate", Bucureşti
www.viatasisanatate.ro
Telefon: 021 323 00 20

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STRONG, JUNE
Mindy / June Strong ; trad.: Georgiana Ivanov - Bucureşti : Casa de Editură Viaţă şi Sănătate, 2008
ISBN – 978-973-101-193-6

I. Ivanov, Georgiana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mulțumiri

- Adresez mulțumiri speciale membrilor Societății Scriitorilor pentru că au parcurs această carte, capitol cu capitol, pentru micile observații critice și pentru gesturile generoase de încurajare;
- Lui Don și copiilor, pentru felul cum au suportat, cu înțelegere și umor, programul special din casă pe parcursul a doi ani;
- Lui Gladys Preston care a reușit, cu multă tenacitate, să-și croiască drum prin jungla celei de-a treia schițe, făcând ordine acolo unde domnea haosul;
- Tinerei mele prietene, Stephanie, care a citit primele capitole și mi-a spus: „Grăbește-te să termini. Abia aștept să citesc cartea în întregime." Uneori, aceste cuvinte m-au motivat să merg mai departe.

Cuvânt înainte

Aproape toate întâmplările relatate în roman s-au petrecut aievea, cu mult timp în urmă, în viața unei tinere femei. Din acest punct de vedere este o poveste adevărată.

Felul în care eroina răspunde provocărilor vieții, împreună cu emoțiile, gândurile și drumul spre Dumnezeu sunt intercalate cu propriile mele reacții și gânduri în așa fel, încât cu greu pot spune unde se termină ale ei și unde încep ale mele. De aceea, consider că este o relatare sinceră despre o persoană în căutarea adevărului; pentru că Mindy se pare că a ținut să afle tot ce este necesar și posibil în acțiunea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. La fel am făcut și eu.

Cartea conține și alte mesaje, dar nu cred că este cazul să vi le dezvălui acum, ci vă las să le descoperiți singuri. Sper, de asemenea, că veți găsi aici istoria unei femei obișnuite – și totuși nu chiar atât de obișnuită – o experiență pe care veți fi provocați să o cunoașteți.

June Strong

Din motive lesne de înțeles, numele personajelor reale au fost schimbate.

Prefață

Calvin Coolidge, numit de către asociații lui „mutul", îi ilustrează pe vermontezi. În opinia lui Foster Dulles, „nu era nicio bucurie în curgerea vieții lui". Harnic, virtuos, solemn, cu un stil de viață simplu și destul de tăcut, Calvin Coolidge, la scurt timp după căsătorie, s-a întors într-o zi acasă cu o sacoșă plină cu cincizeci și două de perechi de șosete găurite. La întrebarea soției, dacă nu cumva crede că s-a măritat pentru ca să-i cârpească hainele, el i-a răspuns sobru: „Nu, dar găsesc că e destul de la îndemână să faci și acest lucru."

Stereotipul american de sobrietate, severitate și individualitate este în mod tradițional considerat ca având cea mai bună reprezentare în Vermont. Viața celor de aici, făurită în cea mai mare parte din lupta cu pământul îndărătnic, le-a croit trupuri puternice și voințe pe măsură. Aici, etica muncii puritane a devenit cea mai înaltă virtute, iar sentimentalismul – viciul suprem. Aici, cel care arată devoțiune față de Dumnezeu printr-o închinare aspră și prin dedicare față de familie, asigurându-i suportul material, nu-și împrăștie în vânt sentimentele. Aici descoperi comportamentul sănătos, nu huzurul egoismului ce caracterizează societățile individualiste.

Împotriva șablonului, Mindy descoperă istoria unei drame și a unei traume; alternanța dintre atracție și repulsie mar-

chează şi strică mariajul unor personalităţi total diferite, dar care la un moment dat au fost îndrăgostite una de cealaltă.

Ce a contribuit la deteriorarea relaţiei dintre Mindy şi Dumnezeu pe parcursul revelării Lui? Şi, de asemenea, a relaţiei dintre ea şi Carl, pe măsură ce începea să îl înţeleagă?

A fost un conflict bazat, în parte, pe principiile adventiste care, la început, au creat tensiune între ea şi Carl, iar în cele din urmă au înstrăinat-o de persoana iubită. Apoi, reticenţa specific vermonteză care naşte individualităţi austere, nu reuşeşte decât rareori să se plece până acolo, încât să transpună în cuvinte adevăratele simţăminte. Felul în care June Strong conturează mariajul lui Mindy, destul de caustic, dar solemn, va lăsa cititorului un gust dulce-amărui, asemănător cu acela cunoscut de Mindy însăşi. Această carte creează o stare ce poate dăinui pentru mult timp în sufletul cititorului.

1

În mijlocul zăpezii spulberate de vânt, învelită într-o haină din blană de urs, Mindy abia dacă putea recunoaşte locul unde se afla.

Vijelia aceasta vermonteză o ataca precum un animal sălbatic, dar se străduia să nu bage de seamă ura ei. Îşi forța trupul slăbit, înfăşurat într-o haină lungă maron, încercând să-l supună propriei voințe.

Hai să ne gândim încă o dată, Vântule. Sunt un om născut să învingă greutăți, să supraviețuiască. Stătea dreaptă, împotriva naturii, iar părul negru, de sub glugă, îi flutura în şuvițe subțiri.

Pot să fac mai mult decât să rezist. Pot să mă bucur. Spusese aceste cuvinte detaşată, având răceala argintului, aproape fredonând şi lăsându-le să se disperseze în aerul rece, purtate de vânt. Le auzea clinchetul asemenea unor sunete de gheață, agățându-se de rămurele şi transformându-se în note muzicale, deasupra şirurilor de gard viu. Formele de gheață căpătau nuanță sângerie. Nu era momentul cel mai bun pentru plimbare, deşi adesea, mergând pe cărare, se lupta cu elementele dezlănțuite ale naturii. Înainta cu încredere deplină împotriva duşmanului – boala care o subjugase acum şi o făcea să scuipe stropi mici de sânge. Se îndrepta către doctorul Wells.

- Tuberculoză, spuse el, sugerându-i că această boală o contactase într-un mod cu totul necunoscut. Va trebui să te internezi la sanatoriu.

Dar, în acel moment, ea îşi promise că niciodată nu se va închide în spatele uşilor închise, unde domneşte boala.

- Mă voi vindeca acasă.

- Eşti prea optimistă când foloseşti cuvântul vindecare, draga mea, deşi este posibil să te refaci la fel de bine acasă ca şi în oricare altă parte. Acolo ai avantajul de a te bucura de aer proaspăt care, de fapt, nu cred să aibă un efect mai puternic sau mai slab decât orice alt tratament. Nu-ţi va fi mai rău, dacă încerci.

Aşadar, iat-o mergând într-o după-amiază ceţoasă de noiembrie ori palid început de decembrie, cu prea puţine sclipiri de soare şi cu furtuni puternice.

- De ajuns. Nu mai eşti în stare să suporţi o asemenea vreme, decretă mama ei. Dacă vei continua tot aşa, vei muri.

Dar ea se plimba ca şi când, înfruntând natura, şi-ar fi înfruntat propria suferinţă.

- Roagă-te! o îndemnă tatăl. Roagă-te în timp ce mergi, pentru ca Dumnezeu să te vindece de boala aceasta.

Uneori aşa făcea, deşi nu era prea sigură în legătură cu Dumnezeu. Era El preocupat într-adevăr de Mindy Wheeler, fata de şaptesprezece ani din Greensboro, Vermont? Îi era mult mai uşor să-L considere Prietenul tatălui, care se înţelegea la fel de bine cu Dumnezeu ca şi cu vecinul de peste drum. Până şi mama ei, femeie truditoare, dar de o constituţie fizică fragilă, părea să se simtă protejată în mâna Lui. Cu toate acestea, Mindy părea străină de acest fel de relaţie. Deseori, îl vedea pe tatăl ei îngenunchind lângă pat şi rugându-se cu ardoare, fără să fie deranjat de cei care ar fi tras cu urechea. Se obişnuise să-şi recunoască numele, în

aceste momente de rugăciune, alături de cel al surorii și al fraților ei. Era bine și confortabil, dar nu se putea imagina fraternizând cu divinitatea, deși îngenunchea în fiecare seară și-I oferea lui Dumnezeu un fel de recunoștință stângace.

Asculta prin furtună doar-doar va auzi sunetul unei sănii trase de cai. Își făcuse o preocupare zilnică din a anticipa posibilitatea sosirii acestei sănii, în timpul plimbărilor. Carl Matthews călărea o iapă neagră și trecea, ca de obicei, înainte de a avea timp să se întrebe pentru ce ar conta așa mult întâlnirea cu el; dar această întâlnire devenise o parte din rutina zilnică. Atunci când nu apărea, din cauza viscolului puternic, simțea un neobișnuit gol sufletesc.

Azi nu-l aștepta în mod special. S-ar fi putut afla oriunde în altă parte, decât la plimbare pe o asemenea vreme. Dar acum nu avea prea mare importanță. Iubea sentimentul de izolare și un viscol ciudat se năștea în ea. De aceea nu se pregătise deloc. Și mare i-a fost surpriza atunci când îi auzi fluieratul, pornit parcă de nicăieri și alungând liniștea micului ei univers. Mindy fredona un cântecel stupid și se mira cum de poate fi atât de veselă, știind că murea puțin câte puțin.

Ajungând aproape, el trase de frâie, iar iapa parcă dansa în tropăitul ei. Se aflau față în față, sub acoperământul alb, de zăpadă viscolită. Mindy îl privi lung, analizându-l parcă pe acest bărbat pe care până acum nu-l știa decât ridicându-și capul într-un salut scurt, ca apoi să dispară în goana calului. Îi observă ochii albaștri, un albastru asemeni cerului strălucitor de octombrie, pe care nu-l descoperise până acum în ochii vreunui om. Avea pometi proeminenți, nasul drept și un zâmbet ce dădea impresia că fusese zămislit numai pentru o singură persoană. Pe sprâncenele lui groase se așezase un strat subțire de zăpadă, care o făcu să izbucnească în râs.

- Mă întreb ce te amuză? spuse el, zâmbind încă. Dar e plăcut să întâlneşti o persoană căreia nu-i este teamă să iasă pe o asemenea vreme. Îmi permiţi să te conduc acasă? Plimbarea e mult mai plăcută pe spatele lui Belle.

La auzul numelui ei, iapa începu să freamăte. Mindy apucă mâna lui înmănuşată, iar el o săltă cu deosebită uşurinţă în spatele lui.

- Nici măcar nu ştiu unde locuieşti. Tu eşti întruchiparea fetei misterioase care se plimbă de-a lungul drumului, în după-amieze târzii. De multe ori mă întrebam dacă nu cumva te-am visat doar, dar a doua zi te întâlneam din nou. Cum se face că nu te-am văzut niciodată la seratele de sâmbătă seara?

Atât de repede trebuia să se confrunte cu această întrebare?

- Probabil că nu m-am simţit bine, îi răspunse ea cu precauţie.

Oricum, pe jumătate era adevărat. Acum era rândul lui să râdă.

- Aş fi putut să jur că eşti persoana cu cea mai robustă constituţie din toate împrejurimile. Cine ar fi crezut că poţi fi bolnavă?

- Doctorul Wells. Am tuberculoză şi trebuie să fac cure de aer curat.

Dintr-odată, el deveni sobru. Îl simţea analizând-o, deşi nu-şi ridicase capul ca să-l privească.

- Acesta e motivul pentru care plimbările tale sunt atât de regulate... Acum, spune-mi în ce direcţie este casa ta?

- Înainte, apoi o iei la dreapta spre West Hill Road. Este casa aceea mare şi albă, din spatele fabricii de cherestea.

El îi acoperi genunchii cu o pătură, dădu ghes calului şi porniră într-un vârtej de zăpadă. Se mira că reuşea să intuiască unde este şoseaua. Probabil calul era cel care

cunoştea mai bine drumul. Aranjându-şi mai bine fularele şi aproape luptându-se ca să respire, niciunul dintre ei nu îndrăznea să vorbească. Mindy se gândea că fusese destul de ciudat felul în care făcuseră cunoştinţă. Era mai bine aşa, decât vreo introducere rigidă, într-un cadru oficial. Dacă ar fi fost aşa, poate că nici nu ar fi avut posibilitatea să se mai întâlnească. Dar totul fusese neprevăzut, deosebit şi amândoi reacţionaseră în egală măsură. Îşi aruncă o privire spre el şi simţi cum albastrul ochilor lui îi încălzeşte tot trupul, dincolo de îmbrăcămintea de lână.

Auzise de Carl de la Nell, draga de Nell, cu pielea ei maronie şi ochii jucăuşi. Mindy şi Nell erau prietene din clasa întâi. Cu Nell, Mindy trecuse prin toate perioadele nebuneşti ale copilăriei. Nell îi povestea adesea despre aventurile de sâmbătă seara, de la cluburile de dans. Mindy însă nu dansa, nici cei din casa ei sau din biserică. Uneori, se întreba de ce ajunsese să se conformeze. Oare îi era frică de tatăl ei? Îl cunoştea bine. Era deosebit de înţelegător în toate relaţiile. Poate tocmai pe el nu voia să-l rănească şi alegea să facă ceea ce considera că este în conformitate cu voinţa lui. Dar avea şi propriile nemulţumiri în legătură cu aceste principii ale credinţei. Nu era prea sigură de ceea ce credea.

Auzise despre Carl, deci. „Uneori este simpatic, alteori pare prea sever, dar toate fetele din oraş îl doresc", zise Nell zâmbind, iar gropiţele din obraji o dădură de gol. „Şi tu?" întrebase Mindy uşor surprinsă, ştiind că Nell se bucura de mulţi admiratori. „Eu mai mult decât celelalte", râse Nell, făcând o piruetă. Asta pentru că el constituia o noutate. – Mindy era sigură. Băieţii din oraş se comportau toţi ca nişte şcolărei, dar acest bărbat zvelt şi mai vârstnic, sosit din statele de jos, adusese cu el misterul unui trecut necunoscut, oricât de normal ar fi vrut el să-l facă să pară. Cel puţin

Mindy putea să-i spună acum lui Nell că avusese ocazia să-l cunoască şi nu doar în fuga calului.

Iar acum, fiindcă erau la finalul scurtei plimbări şi ajunseseră în dreptul porţii, ea reveni la subiectul deschis de el, despre distracţia de sâmbătă seara, şi spuse:

- Probabil că este distractiv. Acum spune-mi şi mie, unde te duci în fiecare după-amiază la patru fix?

- Tatăl meu construieşte un hambar la câteva mile depărtare, iar eu mă duc după el ca să ajungă la timp la cină. N-ai vrea ca mâine să-ţi începi plimbarea mai devreme şi apoi să te conduc acasă? N-am intenţia să-ţi stric programul de plimbare; trebuie să te însănătoşeşti.

El se opri şi o privi lung încă o dată.

- Să ştii că nu arăţi a fi bolnavă. Este greu de crezut că ai avea probleme cu sănătatea.

Era bucuroasă că nu putea vedea paloarea din obrajii ei, pentru că vântul şi frigul îi înroşiseră pometii. Nici nu trebuia să ştie cât de tare îi tremurau picioarele chiar acum, când o ajuta să coboare.

- Mâine îţi vei începe plimbarea devreme? Încearcă să ajungi măcar la Mill Creek Bridge înainte să ne întâlnim. În felul acesta îţi vei face plimbarea obişnuită, iar restul îl vom parcurge împreună.

Eşti prea drăguţ cu o fată care este pe moarte, gândi Mindy destul de iritată şi ridică privirea ochilor ei negri, nerăbdătoare să-i mulţumească, dar ceva din sobrietatea lui îi opri cuvintele pe buze.

- Aceasta va face ca plimbarea să fie cu mult mai plăcută, o încurajă el, citindu-i parcă gândurile.

Deşi îi era greu, ea zâmbi.

- Hei, ştii că eşti chiar drăguţă când zâmbeşti aşa? şi înainte ca ea să poată roşi, el deja dispăruse.

Se simțea destul de ciudat, dar plină de viață, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Pentru prima dată, după atâtea luni, avea motivația să aștepte o nouă zi.

A doua zi după-amiază, când Mindy porni în plimbarea-i obișnuită, nu mai merse de-a lungul șoselei Mill Creek Bridge, ci alese o cărare mai puțin umblată. Drumul nu fusese deszăpezit, de aceea păşea destul de greoi, iar pe lângă ea treceau camioane şi multe sănii. Entuziasmul din seara trecută pierise, iar acum se simțea mult mai tristă decât atunci când i se diagnosticase boala. Nu voia să intre în viața lui Carl Matthews cu crizele de tuse şi cu toate ciudățeniile ei: *Nu, mulțumesc, nu dansez, nu joc cărți, nu fac asta, nici cealaltă.*

În ultimele luni, cunoscuse încântarea pe care o ai la apariția norilor în formele lor schimbătoare, plutind deasupra munților, şi aceea a modelelor orientale formate de buruienile maronii, proiectate pe albul zăpezii. În plimbările ei, descoperise o artă delicată şi sălbatică în acelaşi timp, despre care nu ştiuse că există. Uneori, mergea câte o jumătate de milă, privind cu uimire aceste minuni de simplitate ale naturii. Se simțea renăscută. Era un simțământ ce nu putea fi împărțit nici cu Nell, nici cu mama.

Odată, îl văzuse pe tatăl ei aşezat pe o stâncă, lângă şoseaua din vale, în timp ce, alături, restul echipei servea masa. Se aşezase la picioarele lui, iar el îi pusese mâna aspră pe creştet. Câteva momente nu vorbiseră nimic; stăteau aproape unul de altul, într-o tăcere tandră şi duioasă.

- La ce te uiți, tată?, întrebase în cele din urmă.

Mâna lui mângâie părul ei moale.

- Mă uit la urmele paşilor lui Dumnezeu, Mindy. El a trecut prin lumea noastră cu multă culoare şi frumusețe.

Această frumusețe ar fi trebuit să moară atunci când păcatul a intrat în lume, dar Dumnezeu nu se pricepe să facă lucrurile urâte, fetiță. Chiar și o buturugă, un copac mort, are o grație deosebită. Iar dacă privești un apus de soare arămiu, ei bine, cred că Însuși Cel Atotputernic trebuie să fie uimit de ceea ce a făcut! Dar unde te uiți, Mindy?

- La umbra noastră și la bolovanul din dreapta. Vezi cât de frumos strălucește soarele printre ramurile acelui pin, deasupra bolovanului? Frunzele roșii căzute pe piatră se armonizează perfect în decor, de parcă ar fi imaginea unui tablou.

El își mișcă mâna, iar umbra lui o acoperi. Apoi îi prinse degetele, împreunându-le ca pentru o rugăciune.

- Doamne, îți mulțumesc pentru Mindy. Te rog, nu o lua de lângă mine, decât dacă trebuie să faci asta.

Vocea lui era liniștită. Mindy aproape că se aștepta să-L vadă pe Dumnezeu, stând pe bolovanul de alături, zâmbindu-le blând.

Asta se petrecuse în octombrie, iar acum erau în ianuarie. Din ce în ce mai mult se simțea copleșită de o liniște interioară, de o putere care se născuse în ea. Dar astăzi îi stăteau alături doar zăpada murdară și umbra ei lungă, așezată la picioare.

Doctorul Wells fusese surprins că încă mai avea putere să se plimbe. Nu lăsase să se observe în mod evident, dar privirea lui insistentă îi dăduse de înțeles că nu o mai credea în stare de așa ceva. Mai erau și crizele de tuse, uneori atât de puternice, încât îi scuturau întregul trup. Chiar în dimineața aceasta, batista devenise roșie de sânge. Era pe cale să câștige bătălia sau să o piardă? Oare nu cumva totul se transformase într-un exercițiu de voință?

- Dumnezeule, spuse ea cu voce tare, ești acolo? Oare, Tu știi că ieri eram încrezătoare și optimistă, iar astăzi nu

mai am niciun pic de curaj pentru lupta aceasta? Vreau să-mi trăiesc tinerețea, vreau să termin școala, vreau să predau... Nu-i așa că aș putea fi un profesor bun?

Pentru moment, Îl văzu pe Dumnezeu prin ochii tatălui ei, traversând pământul cu pași mari, iar poalele veșmântului Său atingeau parcă mugurii copacilor. Pe urmele Lui înfloreau petice de flori sălbatice. Ce bine ar fi fost, dacă privirea I s-ar fi oprit și asupra ei! Moartea ar fi dispărut. Știa asta. Dar nu era aici, era departe și străin... Acum un an, nici măcar nu era sigură că există, dar e adevărat, nu se prea gândise la asta.

În ziua respectivă se plimbă mai multe ore. Încetul cu încetul, disperarea care o cuprinsese îi trecu. Întorcându-se acasă, printre urmele violete ale serii timpurii, o zări pe sora mai mică ieșindu-i în întâmpinare. Pearl era veselă și râdea. Întotdeauna apărea ca o rază de soare care se unduia la cea mai mică atingere. Mindy îi zâmbi.

- Am vești pentru tine! îi strigă Pearl în timp ce alerga ținându-și poalele fustei.

Mindy își îndreptă umerii, părând parcă mai înaltă. Se disciplinase ca în familie să pară mereu puternică. Ceea ce spusese Carl era adevărat. În afara casei nu arăta niciodată bolnavă. Reușise să capete frumusețe chiar pielea ei ivorie și ochii de culoare închisă. Atunci când îi zâmbise surioarei, sobrietatea transformată aproape în severitate îi schimbă chipul, apărând o lumină pe care nu te așteptai să o descoperi.

- Spune-mi tu, micuță, ce te face să țopăi așa?

- De trei ori a trecut pe lângă casa noastră, Mindy, de trei ori! o anunță Pearl, aproape fără răsuflare. Te căuta pe tine.

- Cine? întrebă Mindy, confuză, neștiind despre ce era vorba. Cine, Pearl?

- Cum cine? Băiatul care te-a adus acasă, prostuțo. În cele din urmă s-a oprit și a întrebat-o pe mama dacă ești

bolnavă, iar ea i-a spus că nu şi că probabil te plimbi. Atunci el s-a supărat foarte tare.

- De unde ştii asta?

- Pentru că n-a mai fluierat apoi şi a trecut pe lângă mine ca şi când nu m-ar fi văzut.

Pearl îşi muşcă buza de jos, ochii ei devenind mai mari, apoi continuă:

- Ştii, Mindy, băieţii nu trec niciodată pe lângă mine în fugă, fără să mă observe, decât dacă este în neregulă ceva.

Mindy se uită la faţa ei drăguţă, puţin obraznică şi trebui să accepte că avea dreptate.

2

Înainte de a intra în bucătărie, Mindy văzu ultimele raze ale lui februarie care, de astă dată, anunțau apropierea Sabatului. Pâinea, deja coaptă, era așezată pe poliță, alături de fasolea prăjită și de prăjitura cu căpșuni. Podeaua, proaspăt spălată, strălucea luminată de soare. Emma Weeler își scoase șorțul și se întoarse încet. Mindy, strălucitoare, îi zâmbi.

- Trăim cel mai frumos moment al săptămânii, mamă, pentru sufletul nostru.

Casa era curată, chiar și în cele mai ascunse colțuri, iar hrana pentru Sabat era pregătită, așteptând doar să fie savurată. În timpul după-amiezii, fiecare membru al familiei căra găleți cu apă caldă, pentru baie. *Am curățat aproape fiecare centimetru al locuinței unde ne petrecem viața de zi cu zi,* se gândi Mindy, *cu excepția inimii. E ciudat că niciodată nu putem spăla reziduurile dinăuntrul nostru, nici chiar în Sabat.* Îi spusese asta, odată, și tatălui ei, iar el îi răspunse că Dumnezeu ne poate ajuta în această privință, numai că procesul durează întreaga viață.

Acum, îl auzea în holul din spate cum își scotea hainele de lucru, vorbind cu fratele ei, Wright. Ceea ce o uimea era faptul că, odată cu sfârșitul zilei de vineri, toată truda se transforma într-o liniște deplină. Camera de zi mirosea plăcut de la mobila proaspăt curățată și de la bușteni de

măr care ardeau în sobă. Mâinile fine şi subţiri ale Emmei se aşezară liniştite în poală. Părul grizonat şi pieptănat pe spate îi scotea în evidenţă trăsăturile puternice. Mindy se întreba adesea cum o fi arătat mama ei când era tânără. Îi era greu să şi-o imagineze râzând, tachinând, făcând glume, lipsită de orice griji. Conversaţia cu ea era acum la fel de ştearsă ca şi trăsăturile feţei.

Hiram, spălat şi aranjat, se aşeză în şezlong, iar fiii, Nathan şi Wright, stăteau de o parte şi de cealaltă. Soarele, coborât aproape, îi mângâia cu degetele prin perdeaua apretată, atingând deopotrivă faţa tatălui şi Biblia deschisă pe genunchii lui. *Arată ca un patriarh, ca un peregrin,* se gândi Mindy. Un adventist de ziua a şaptea era într-adevăr un peregrin, un străin pe pământul unde locuia. Acum, când soarele apusese, opt sau zece familii din zonă se adunară în casa lor. Toate celelalte familii, la ora asta, îşi pregăteau cina sau încă mai făceau căpiţe din fânul adunat de pe câmp.

Hiram privi drăgăstos pentru câteva minute la soţia lui.

- E plăcut să te văd stând liniştită, Emma. Te mişti atât de repede în dorinţa de a avea grijă de toţi, încât cu greu mă pot uita mai mult de câteva clipe la tine.

- Mindy, astăzi nu te-am auzit tuşind. Şi oare este doar impresia mea că arăţi mai bine? Să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru aceste semne de speranţă.

- Pearl, iar când rosti numele acesta simţi un gust plăcut alunecându-i pe gât, să ai un Sabat minunat, micuţa mea!

Apoi se întoarse către fiii lui şi spuse:

- Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi!

Însă băieţii nu apreciau aceste cuvinte deoarece aproape ignorau ceea ce voia tatăl să le împărtăşească, fiind atraşi mai mult de treburile pământeşti. "Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti..." Era un mister legat de acest mo-

ment al săptămânii, ce făcea ca toate nedumeririle din mintea lui Mindy să se transforme într-o desfătare irezistibilă. Pe Tatăl Ceresc Îl percepuse uneori foarte străin și îndepărtat, alteori foarte tandru și aproape.

Vocile lor se alăturară lui Hiram: „șase zile să muncești și să faci tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; în ziua aceasta să nu muncești nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sclavul sau sclava ta, nici vita ta, nici străinul care se află în casa ta. Pentru că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ea și S-a odihnit în ziua a șaptea. De aceea a binecuvântat Domnul ziua de Sabat și a sfințit-o."

- Trebuie să ne aducem aminte tot timpul, adăugă Hiram, că această poruncă a fost atât de importantă pentru Dumnezeu, încât a așezat-o în mijlocul Legii Sale morale care călăuzește întreg universul.

Pearl se foi în scaunul ei.

Hiram abia deschisese Biblia la Matei capitolul 6, când se auzi o bătaie în ușă. O bătaie fermă, insistentă. Wright, mic de statură, cu părul de culoare închisă, se ridică să răspundă.

Într-o singură clipă, Mindy recunoscu vocea lui Carl Mathews. Pătrunzând în cercul lor sacru, această voce parcă venea de pe o altă planetă. Avusese prilejul să observe discrepanța dintre familia lor, unde domnea Spiritul lui Dumnezeu, și tot ce era afară, dar niciodată nu o resimțise mai puternic ca acum. Cu siguranță, Wright l-ar fi expediat spunându-i să vină altădată, dar fusese învățat să nu închidă nimănui ușa, astfel că, destul de ezitant, îl invită pe Carl înăuntru.

- Ai un vizitator, Mindy! anunță el, uitându-se la ea, cu o expresie nemulțumită.

Hiram detensionă atmosfera cu ospitalitatea-i specifică:

- Poți să te așezi, Carl. Noi tocmai deschideam Sabatul, citind câteva versete din Scriptură. Este un privilegiu să împărtășim timpul de închinare cu un oaspete.

Mindy își mușcă buza de jos, încercând să nu zâmbească. În numai câteva secunde, acest bărbat încrezător fusese transformat într-un băiețel de școală. Era sigură că el și-ar fi dorit să se întoarcă în lumea aceea unde Dumnezeu păstra distanța, fără să aștepte prietenia vreunui om. Oricum, reuși să rostească o mulțumire curtenitoare, apoi se așeză pe locul din spatele lui Wright. Arăta totuși atât de stânjenit, încât Mindy simți că-i este milă de el.

- Noi suntem adventiști de ziua a șaptea, Carl, îi spuse ea, știind cât de straniu sunau cuvintele de mai înainte în urechile lui. Noi credem că ziua Sabatului, păzită de Hristos, trebuie să fie în continuare ziua de închinare, așa că o respectăm începând de vineri la apus până sâmbătă la apus.

El nu spuse nimic, doar aștept ca tatăl ei să reînceapă lectura, însă privirea i se ațintă asupra lui Mindy, astfel că de data aceasta era rândul ei să se foiască pe scaun.

Nu reușise să audă prea multe din Matei capitolul 6. Iar atunci când îngenunchiară pentru rugăciune, peste ea se așternu tăcerea, gândind în sinea ei: *Doamne, nu-l lăsa să se simtă stânjenit, împiedică-l pe tatăl meu să înceapă o discuție religioasă. Arată-mi cum trebuie să conduc această situație.*

Ridicându-se de pe genunchi, Hiram se îndreptă spre Carl pentru a-i călduros strânge mâna.

- Nu ne-am mai întâlnit până acum, dragul meu, dar Mindy ne-a povestit despre frumoasa plimbare pe care ați făcut-o împreună. Ești mereu binevenit în casa noastră. Aceștia sunt fiii mei, Nathan și Wright, soția mea, Emma, și mezina noastră, Pearl. Cina este gata, trebuie doar aranjată masa, așa că te rog să rămâi.

Carl se relaxă datorită primirii lui Hiram, dar nu îndeajuns ca să stea cu ei la masă.

- Vă mulțumesc mult, dar mama mă așteaptă. Tatăl meu lucrează toată săptămâna la un hambar, în apropiere de Barre; așa că este singură cu surorile mele.

Apoi se întoarse spre Mindy, revenind la motivul vizitei:

- Dacă timpul este favorabil, mi-ar plăcea să te invit la o plimbare mâine seară. Am aflat că la școală este un concurs. Dacă vrei, putem merge împreună. Dacă nu, am putea doar să ne plimbăm. Lui Belle îi plac ieșirile sub lumina stelelor.

- O, du-mă la concurs!, răspunse Mindy atât de repede încât rămase uimită de ea însăși.

Până acum, nu-și dăduse seama de nevoia ei după lumea normală, aflată dincolo de propria boală, până când acest om nu zguduise și dărâmase zidurile cu care se înconjurase.

După ce plecă, începură să apară îndoielile:

- Oare ce a văzut la mine, mamă? N-am avut nicio intenție să ies cu Carl Mathews. Chiar am căutat să-l evit.

- De ce? întrebă mama, cu o voce plată.

- O... am o mulțime de motive. În primul rând, sunt bolnavă; simt că boala se agravează pe zi ce trece, așa că în fiecare moment pot muri; apoi, am o religie ciudată care l-a făcut să se simtă stânjenit.

Ar fi vrut să adauge că, dacă s-ar fi măritat, i-ar fi plăcut să aibă alături o persoană la fel de spirituală ca tatăl ei. Dar în seara aceasta se simțea mult prea severă ca să-și imagineze că ar fi putut să-i dea lui Carl Mathews o astfel de satisfacție.

- Ei bine, din moment ce i-ai promis o seară, fă-i-o cât mai plăcută. În ultimele luni te-am simțit mai bucuroasă.

Apoi, mama mai puse o tigaie cu fasole pe masa din bucătărie, luminată de o lampă cu petrol.

- Pearl, taie te rog pâinea! Mindy, cheamă-i pe băieți!

O singură seară. Cu siguranță asta nu însemna mare lucru. Își imagina totul dinainte, încercând să elimine obstacolele pe care singură le ridicase. De data asta, Hiram nu citea, așa cum făcea de obicei, așteptând masa de vineri seara. Îl văzu că se așează, având pe față expresia unei tăceri preocupate.

În seara următoare, în fața oglinzii, Mindy se examină mai mult decât de obicei. Pearl îi pieptănase părul lung, șaten, într-un coc, iar bretonul îi cădea pe frunte în valuri strălucitoare și moi. De ce oare obrajii ei erau atât de roz? Din cauza încântării, a emoției? Cu siguranță, nu datorită plimbării pe care o făcuse cu câteva ore înainte. Sau poate culoarea închisă a rochiei pe care Pearl o alesese pentru ea...

- Decolteul în „V", împreună cu volanele pică perfect pe tine, concluzionă Pearl, pășind înapoi și privindu-și creația. Cine ar crede că te lupți cu o boală teribilă, Mindy? Nu știu cum, dar în seara asta arăți mai bine ca niciodată!

- Mi-e greu să-mi fac iluzii, Pearl. Dar în ultima vreme nu am mai tușit așa de mult – doar dimineața când mă trezesc. Îmi este teamă că, din cauza fumului din clădirea școlii, aș putea să izbucnesc într-o criză de tuse. Trebuia să fiu mai înțeleaptă și să fi rămas acasă.

- Vrei ca altă fată să se bucure de compania lui?, se holbă Pearl la sora ei.

- N-am nici cea mai vagă idee în legătură cu ce s-ar întâmpla, dacă am fi prieteni. Știu că nu este potrivit pentru mine.

- Nu, și dacă te faci bine?

- E mai mult decât atât, Pearl. Am sentimentul că este un om bun, dar nu unul spiritual. Este o diferență, să știi. Întotdeauna va trebui să fiu în dublă ipostază: într-una amabilă cu el, iar în cealaltă – eu cea adevărată.

- Ei bine, să ştii că nu am intenţia să mă limitez numai la băieţii adventişti din zonă, dacă asta este ce vrei tu să spui.

- Nu prea ştiu ce să zic. Probabil că dacă aş avea o asemenea şansă, aş alege să am un cămin ca acela în care am crescut.

- Hai că eşti prea serioasă! Vreau să termin cu găteala ta până să apară mama.

Mindy îi făcu pe plac lui Pearl şi execută o piruetă în faţa celor din familie, lăsând ca rochia să împrăştie o ploaie de pete roşii.

- Arăţi ca Mindy cea dintotdeauna, spuse mama, cu un zâmbet timid, abia ivit în colţul gurii.

Wright, fiind gata de plecare, aruncă din dreptul uşii:

- Mă bucur că voi fi acolo înaintea ta. Sunt o mulţime de persoane în oraşul acesta care roiesc în jurul lui Carl şi vreau să văd figura fetelor atunci când el va intra cu cea la care niciuna nu s-ar fi gândit că le-ar fi rivală. Pentru toţi, Mindy, eşti la fel de bună, vie ca şi moartă. Poate că ar trebui să ştii toate acestea înainte de a intra.

În momentul în care uşa se închise după micul discurs, Hiram puse ziarul deoparte şi, ridicându-se, luă mâinile lui Mindy în ale lui:

- Simt că Dumnezeu a ascultat rugăciunile noastre pentru tine. Trebuie să recunosc, m-am temut că nu te voi mai vedea aşa cum arăţi în seara asta. Dacă El îţi va salva viaţa, trebuie să fii atentă să păstrezi acest dar minunat.

Ea tăcu şi îl sărută uşor pe obraz. Ce ar mai fi putut spune? Că în seara asta se simţea lipsită de griji, aproape indiferentă şi înclinată să creadă că nu este doar una din mulţimea femeilor singure de pe pământ. Poate că mâine se va simţi altfel.

Ceva mai târziu, aşezată confortabil în sanie alături de Carl, privea spre înaltul cerului unde licăreau, împrăştiate parcă, miliarde de cristale. Se întreba cine este ea cu adevărat, fata ce aluneca pe zăpada strălucitoare, alături de un bărbat pe care abia începuse să-l cunoască. Noaptea era foarte rece, făcând ca zăpada să scârţâie sub copitele cailor.

- Nu eşti fericită că încă trăieşti?

Întrebarea lui Carl avea parcă o nuanţă uşor ironică. De altfel, îl caracteriza un pic aroganţa şi înainte ca ea să-i răspundă, el adăugă:

- Ar fi fost păcat să pierzi o asemenea seară!

În aceste cuvinte însă, se simţea o blândeţe a tonului care o dezarmă.

- Noaptea aceasta este specială pentru mine, Carl, un fel de celebrare a speranţei.

Fularele cu care îşi acopereau faţa le cam încurcau discuţia, dar gândurile străbăteau mintea lor cu o iuţime fulgerătoare. Tare mult ar fi vrut Mindy să poată arunca o privire în universul interior al lui Carl.

Şi, în timp ce o ajuta să coboare din sanie, se simţi stânjenită de felul în care îşi imagina că va fi privită la intrare. Aceasta era şcoala ei. Erau prezenţi oameni pe care-i cunoştea de atâta vreme. Aici îşi petrecuse copilăria. Dar ea nu mai era deloc fata aceea cu părul prins în coadă ce alerga, intrând şi ieşind pe uşa aceasta, atâţia ani. Datorită fricii, singurătăţii, izolării, se dezvoltase o altă Mindy pe care, chiar ea, cu greu o putea înţelege.

Îl urmă pe Carl prin camera supraaglomerată. Însă, în timp ce încerca să-şi ţină capul drept, inima îi bătea foarte tare, până când îl zări pe Wright, împreună cu o fată, stând la o masă, lângă perete. Pe faţa lui se citea atâta mulţumire, încât abia îşi putu reţine zâmbetul. Pentru el, ea nu juca

decât un rol. Înclină spre el capul, zâmbi, apoi vorbi încet cu fiecare persoană cunoscută. Atmosfera îi deveni familiară deja. Acum înțelese că, de-a lungul zilelor de durere și introspecție, școlărița din ea rămăsese undeva în urmă, pe drumul amintirilor.

La scurt timp după ce Carl găsise locuri undeva mai în spate, apăru lângă ei și Nell.

- Mindy, aproape că nu-mi vine să cred ochilor. Ești absolut sclipitoare. Ce s-a întâmplat cu prietena mea bolnăvicioasă?

Apoi spuse către Carl:

- Știu că ești înzestrat cu mult farmec, dar nu aș fi crezut că ești în stare de un asemenea miracol, Carl!

- Mi-e teamă că nu-mi pot asuma acest merit, răspunse Carl, fără să-i aprindă țigara. Sper că este la fel de bine, precum arată.

- Hei, încă sunt aici, le reaminti Mindy. Abțineți-vă să mai vorbiți despre mine ca despre un caz medical. Mă simt mai bine și am speranța că voi trăi chiar mai mult decât voi.

Carl nici că putuse să facă o alegere mai bună decât acest concurs pe teme de vocabular. Era genul de concurs la care-i plăcea să participe. Cuvintele scrise sau vorbite îi provocau o mare plăcere. Nu peste mult timp, se adunară în preajma ei o mulțime de prieteni. Unii curioși, alții invidioși, alții felicitând-o, până când Carl îi spuse cu blândețe:

- Vei fi aproape extenuată până vei ajunge acasă, Mindy. Cred că ar fi timpul să plecăm.

Era pentru prima oară când îi rostea numele și în ea se născu o atracție inexplicabilă, asemănătoare aceleia pe care o simți atunci când descoperi în hățișul pădurii un arbust rar.

Când ajunseră în dreptul ușii, după o plimbare sub clar de lună, tăcuți și înfrigurați, el o întrebă cu seriozitate:

- De ce ai hotărât să mergi pe alt drum atunci când m-am oferit să te conduc acasă în fiecare zi? Am fost pe cale să cred că nu te voi mai întâlni niciodată.

- Poate ar fi fost mai bine, dacă ai fi rămas la acel gând...

- Mi-am dat seama că nu eşti uşor de uitat. De fiecare dată când mă gândeam la tine şi te vedeam plimbându-te, mergând cu încăpăţânare zi după zi, în acest război pe care-l duci, mi-am dat seama că vreau să te ajut.

- Vezi, tocmai de acest lucru mă temeam. Nu vreau milă.

- Ai folosit un cuvânt greşit, draga mea. Trebuia să spui admiraţie, şi nu milă.

- Ai început deja să te joci cu vorbele, Carl. Dar toate înseamnă acelaşi lucru.

- Bine, bine, micuţă doamnă, spuse el, şi-i cuprinse obrazul în palmă, ridicându-l, astfel încât privirile lor se întâlniră. După această jumătate de oră petrecută cu tine, toate celelalte fete din oraş îmi par nişte fiinţe cu care poţi doar să pierzi timpul. Asta era ceea ce voiai să auzi?

Observă că toate cuvintele pe care Carl le rostise erau şovăielnice, aproape furioase. Credea că şi el consideră că nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Apoi îşi zise: *Poate că voi muri şi problema ta se va rezolva.* Cu mâna pe zăvor, ea zâmbi şi i se adresă direct:

- Când va răsări soarele, mâine dimineaţă, îţi vei da seama că nu-ţi sunt chiar atât de necesară. Poate stelele ce sclipesc deasupra noastră te fac să crezi toate acestea.

El ignoră frivolitatea ei.

- Mergi la culcare şi să dormi până târziu, mâine.

Inima îi tresăltă datorită grijii desprinse din vocea lui, deşi părea împletită cu o oarecare furie. Apoi, prin fereastra bucătăriei, îl văzu cum întoarce sania şi dispare în întuneric. Nici măcar nu clintise capul ca să privească înapoi.

3

De-a lungul şoselei se formase un strat de nămol adânc, prin care Mindy cu tatăl ei înaintau spre casă. O briză uşoară de aprilie răsfira părul lui Mindy în fâşii subţiri care-i acopereau faţa. Oriunde soarele atinsese pământul pulsa din nou viaţă, fapt tulburător chiar şi pentru această fată care se lupta cu boala. Mici râuri apăreau de-a lungul ambelor părţi ale şoselei, formându-se albii în zone interzise; dar se părea că lor nu le pasă. Se întorceau din oraş de la controlul medical lunar. Mindy întrerupse brusc tăcerea:

- Chiar n-ai de gând să mă întrebi ce a spus doctorul?

Înainte de a-i răspunde, Hiram frământă câteva clipe frâul de piele uzat.

- Mi-e teamă să te întreb, fetiţo. Durerea de inimă e mai greu de suportat primăvara decât iarna. Şi cred că am construit prea mult pe anumite speranţe.

- Tată, am păstrat secretul până acum, dar în acest moment, pot să-ţi mărturisesc că am început să tuşesc tot mai rar, cam o dată la trei săptămâni. Nici dimineaţa nu se mai întâmplă, iar doctorul Wells, cu toată consultaţia lui minuţioasă, n-a găsit nimic de care să se plângă. El mi-a spus: „Dragă domnişoară, Dumnezeul tatălui tău a zâmbit şi către tine! Sau, pot să spun că eşti pe cale să te vindeci de o boală incurabilă. Du-te acasă cu gândul că te-ai vindecat". Ei, de asta ce spui?

Bărbia lui alunecă spre piept, iar din gură se desprinseră şoaptele unei rugăciuni. Şiroaie de lacrimi începură să-i brăzdeze obrazul. Mindy îşi strecură mâna între palmele lui.

- Papa, spuse ea folosind această formulă uitată demult, mulţumeşte-I lui Dumnezeu din partea mea. Cred, într-adevăr, că nu este doar o simplă întâmplare că m-am vindecat.

Hiram îşi ridică privirea şi cuprinse într-o îmbrăţişare umerii ei slabi.

- Mindy, imi era atât de teamă că te voi pierde. Îi repetam lui Dumnezeu tot timpul că voi accepta voinţa Lui, dar în inimă nu mă puteam obişnui cu o asemenea decizie. Abia acum mă simt în stare să mă bucur de soare şi să aud păsările. Uite, vezi pasărea aceea neagră, cu aripile roşii? A început să cânte. O auzi? Viaţa ţi-a fost redată ca şi cum te-ai fi născut din nou. Ce vei face cu ea?

- M-am gândit mult la asta în ultima vreme. În primul rând, aş vrea să termin liceul, apoi mi-ar plăcea să predau la o şcoală. E cumva prea mult pentru o fată de fermier?

Tatăl nu răspunse. De fapt, se întreba dacă el o auzise în timp ce se gândea, probabil, la lucruri ceva mai îndepărtate.

- Dar despre Carl ce spui?

Se miră că o întreabă chiar asta, deşi mintea ei era îndreptată spre acelaşi subiect. O invitase la un prânz în public şi experimentase plăcerea ridicolă de a fi văzuţi împreună. Nell, prinsă în propria romanţă, repetase aceeaşi bârfă: „Să ţi-l imaginezi pe Carl, alegând, dintre toate, pe subţirica Mindy Weeler, care nici nu spera să trăiască atât de mult, încât să se şi mărite."

Dar el chiar veni într-o duminică după-amiaza şi întrebă dacă poate s-o însoţească la plimbare. Înţelesese că nu era omul care să se plimbe de plăcere. Cu toate acestea, o legase pe Belle în hambarul lor ca să poată ieşi cu ea, de-a lungul şoselei pustii, în acea zi de martie.

- Povesteşte-mi despre familia ta, Carl. Tu i-ai cunoscut pe toţi ai mei, dar eu nu ştiu nimic despre ai tăi, decât că ai două surori.

- Sunt doar nişte copile, începu el, Carrie are doisprezece ani, iar Sally are zece. Sally e mai drăguţă. M-ar bucura ca într-o zi să vii să o cunoşti pe mama. Ce zici, ţie ţi-ar plăcea?

- Aş fi încântată.

Mindy simţise că mama este o persoană cu totul specială pentru el, iar legătura dintre ei este puternică şi caldă. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, el spuse:

- Tatăl meu lipseşte destul de mult timp de acasă, pentru că munca lui este aceea de a tăia buşteni şi a construi hambare. Chiar a devenit expert în construirea acoperişurilor de lemn. Datoria mea a fost întotdeauna să am grijă de mama şi să văd dacă stocul de lemne este asigurat pentru a fi folosit în construcţii. De-a lungul anilor, eu cu mama am trecut adesea prin perioade grele, dar ea nu obişnuieşte să se plângă. Întotdeauna le-am depăşit cu bine pe toate.

Imagini surprinzătoare din trecut... Mindy simţi o uşoară melancolie, imaginându-şi băiatul care preluase din fragedă copilărie îndatoririle unui bărbat. Se întreba dacă fusese fericit când cele două fetiţe apăruseră pe lume, urmând a se bucura de dragostea mamei, dar îi era ruşine să-l întrebe despre toate acestea.

- Cum este tatăl tău?

Carl nu răspunse imediat şi atunci când o făcu îşi alese cu grijă cuvintele.

- Total diferit de tatăl tău. Este o persoană severă, greu de înţeles, bea mult şi are prea puţină răbdare cu slăbiciunile de orice fel ale vreunui om. Dar este cinstit şi harnic.

- Cred că-mi va fi teamă de el atunci când îl voi întâlni, anticipă Mindy. Nu cunosc pe cineva sever, în afară de tine.

La această replică, ochii lui albaştri parcă o săgetară.

- Te fac eu să-ţi fie teamă de mine?

- Uneori, îmi este puţin teamă. Tu nu eşti ca tata sau ca fraţii mei.

- Atunci, de ce îţi pierzi timpul cu mine?

Ea îi întoarse pe moment un zâmbet strălucitor care îi lumină faţa precum flacăra unei lumânări.

- Pentru că îmi place să-mi fie puţin teamă de tine.

Auzind aceasta, se opri. Se îndepărtă puţin să o privească. Ea răspunse cu timiditate acestei priviri şi descoperi în ochii lui o tandreţe amuzantă. În cele din urmă, el spuse:

- Mindy, ce s-ar fi întâmplat, dacă nu te-aş fi întâlnit în vântul acela năprasnic de ianuarie?

Apoi, când se ivi o nouă ocazie, sâmbătă seara, la dans, el invită altă fată. Mindy pretinse, chiar şi faţă de ea însăşi, că nu-i pasă. Următoarea sâmbătă seara, fluieră la poarta casei lor şi auzi clopoţeii lui Belle. Îi propuse să iasă împreună la plimbare. Apoi, după o cană de cacao servită în bucătărie, îl întrebă de ce nu a ales pe altcineva, dar el se apropie şi îi luă mâinile aproape protector.

- Mindy, am încercat să te scutesc şi pe tine şi pe mine de probleme. Nu sunt genul de om pe care familia ta l-ar dori alături de tine. Tu eşti tânără şi mai ai încă timp să creşti, să cunoşti şi alţi bărbaţi. Nu plănuisem să vin în seara aceasta aici, dar Belle pur şi simplu a refuzat să meargă în altă direcţie. Încerc să fiu raţional, dar tu faci ca lucrurile să fie mai dificile.

Mindy se uită la el uimită.

- Să ştii că nu intenţionez să fac asta. Nici măcar nu ştiu cum să flirtez.

El râse tare, spontan, producând un sunet care lui Mindy îi făcu plăcere.

- Ştiu, tocmai de-asta te iubesc.

Avea să-şi amintească întotdeauna că pentru prima oară auzise aceste cuvinte spuse direct, în mijlocul unui hohot de râs; prea direct, poate, pentru a însemna ceva.

- Dar religia, Mindy? continuase el. Este într-adevăr, de maximă importanţă pentru tine, sau o accepţi doar de dragul tatălui tău?

Iată deci că se ajunsese şi aici, la problema religiei care zăcea parcă, precum o pasăre rănită între ei doi, pe masa din bucătărie. Era atât de importantă, încât să se transforme într-o barieră? Ar fi putut ea, cu toată străduinţa, să elimine acest subiect din discuţiile lor? Când îşi desprinse mâinile dintr-ale lui, luă cana şi sorbi uşor. Trebuia lămurit ceea ce putea fi lămurit.

- Uneori, Carl, am încercat să fiu sinceră cu mine însămi şi să analizez cum stau lucrurile în această privinţă. Chiar cu mult înainte de a te cunoaşte şi înainte de boala mea. Ultimii ani au adus mai multă lumină în această problemă. Am încercat să citesc Biblia, dar nu prin ochii tatălui meu, şi am găsit-o dificilă. Azi dimineaţă m-am uitat la cei aflaţi în biserică şi m-am mirat de curajul pe care îl au. Nu este uşor să fii diferit de ceilalţi. Unii sunt singuri pentru că partenerii lor sunt indiferenţi sau chiar batjocoritori.

- Acolo nu este niciun tânăr care să-ţi fie potrivit ca soţ?

La întrebarea lui sobră, chiar gravă, lui Mindy îi veni să zâmbească.

- Ei bine, ar fi câţiva tineri, dar nu am cum să-mi dau seama de calităţile lor de soţi.

- Nu fi prostuţă, izbucni el. Încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare, sau poate nu cunoşti răspunsul?

Această provocare, uşor batjocoritoare, o irită. Îşi ridică ochii şi privirile lor se întâlniră.

- Ba da, cunosc răspunsul. Poate numai acum, în acest moment, am curajul să-l recunosc. Am tot studiat Biblia şi n-am nici cea mai vagă idee de ce Dumnezeu ar fi schimbat ziua de închinare din sâmbătă în duminică. Istoria ne arată că omul este cel care a făcut această schimbare. Nu-mi place să cred asta, Carl. Nu-mi face nicio plăcere să condamn. Dar adevărul este o călăuză puternică.

Iată deci că îi spusese toate acestea. El ar fi putut să plece politicos şi nu s-ar mai fi întâlnit niciodată. Era un preţ mare pe care trebuia să-l plătească, şi totuşi nu prea mare.

El se ridică, îşi luă haina de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă se întoarse să o privească.

- Ai vorbit bine, fetiţo. Dumnezeu este norocos să te aibă în echipa Lui.

Pământul lupta cu ultimele capricii ale lui martie, zbătându-se între vijelii şi vânturi blânde. Mindy, la fel, oscila. Se închinase împreună cu ceilalţi credincioşi sau, cel puţin, cu unii dintre ei, şi îngrijorarea o părăsise. La un moment dat, comentase cu timiditate despre convingerile ei. După încheierea serviciului divin, simţi căldura relaţiilor altfel decât până acum. Hiram stătea în spate, dar nu spunea nimic. Se citea însă atâta bucurie pe chipul lui, încât Mindy abia dacă îl putea privi. În drum spre casă, stând pe locul din spate, alături de mama ei, îi adresă o întrebare care o frământa de mult:

- Mamă, ai simţit o solemnitate, aproape înspăimântătoare, atunci când ai venit pentru prima oară la biserică?

- Tatăl tău şi cu mine am luat împreună decizia, îi răspunse Emma, crezând că acesta este răspunsul pe care ea îl aştepta.

Mindy, însă, îşi spuse ca pentru sine că genul acesta de hotărâre nu era cel pe care puteai să-l iei împreună cu altă persoană. Încercă din nou.

- Astăzi ţi se pare la fel de măreaţă această alegere?

Emma Weeler privi în jos, stânjenită.

- Nu prea mă pricep la cuvinte, Mindy, dar este ca o lumânare care arde în mine cu o flacără constantă. Nimic din afară nu o poate atinge. Şi dacă ar exista ceva care să o stingă, cred că mi-ar lua raţiunea de a trăi.

Hiram şi Pearl, de pe locurile din faţă încetară dialogul pentru a asculta. Erau mişcaţi de elocvenţa ei.

- Vrei să spui că această flacără arde chiar şi atunci când încerci să-ţi îndeplineşti lucrul care valorează zece dolari şi pe care iei doar cinci dolari?, întrebă Pearl, uşor ironică.

- Acesta nu este un motiv care să mă împiedice să fac curăţenie, spuse Emma.

Hiram se uită în spate la soţia lui şi zâmbi:

- Se pare că fetele sunt cu ochii pe mama lor. Am învăţat multe lucruri de la ea de-a lungul anilor.

Mindy constată că nu prea îşi cunoştea mama. Nu o cunoscuse mai înainte şi nici acum, dar pricepu că abia întrezăreşte câte ceva.

Sfârşitul de martie, cu adierile lui de primăvară, făcea ca plimbarea lor să fie o plăcere. Pe Carl nu-l mai întâlnea; uneori, uita de el mai multe zile la rând. Nell, care urma să se mărite curând, îi spunea că adeseori era văzut cu alte fete în oraş, dar că pleca devreme. După încheierea programului şcolar, Mindy mergea în sat să ajute femeile la călcat rufe. Asta făcea posibil ca ea să aibă propriul câştig. Acum, mergând la doctorul Wells, spera să primească aprobarea pentru a munci în continuare.

Dar ce era cu Carl? De ce Hiram o întrebase de el? Era greu să faci vreo legătură, din moment ce nu-l văzuse de mai bine de şase săptămâni. Acum era sigură că minunatele raze ce străluceau tronând delicat deasupra narciselor şi florilor crescute în stâncă erau de ajuns pentru viaţa unei fete. De ce ar avea nevoie de fiori şi de ochii albaştri ai unui bărbat tânăr?

4

Deşi vara îşi făcuse apariţia în calendar, ploile scăldau încă, pline de generozitate, întregul pământ. Culturile, prea ude ca să fie recoltate, putrezeau pe câmp. Fiecare gospodărie se pregătea pentru iarnă. Grădinile nu păreau să fie atât de mult afectate. Emma şi fetele făcuseră atâtea conserve, încât reuşiseră să umple magazia. Cultura de cartofi a tatălui nu prea avusese de suferit, astfel că reuşise să umple pivniţa, în afară de ce fusese pus deoparte pentru piaţă. Privind la tot ce se adunase, cartofi galbeni cu coajă subţire, pe care îi răsturnau din remorcă în pivniţă, Hiram spuse:

- Ei bine, Emma, avem în magazie lemne şi mâncare destulă în hambar, ca să trecem cu bine de această iarnă. Dumnezeu şi-a respectat cuvântul dat.

- Dar cum rămâne cu fânul? întrebă ea. Nu cred că avem suficient până intrăm în primăvară.

Hiram îi interzise lui Mindy să lucreze la câmp, iar mama insistă ca ea să se odihnească după-amiaza. Din păcate, ceea ce se contura tot mai clar, era că nu aveau bani de unde să-i plătească şcoala. Dar ea nici măcar nu aminti despre asta. Iarna avea să reprezinte o bătălie grea. Gândul că şi-ar putea petrece tot timpul în casă, ca o anemică sau ca o păpuşă răsfăţată, părea intolerabil, deşi nu-şi imagina o altă variantă. De aceea, la sfârşitul lui august, când Hiram îi spu-

sese că va scrie doamnei Anders din Canton ca să-i rezerve o cameră, îl privi cu multă uimire.

- Tată, dar nu-ți poți permite. Știu că abia avem bani pentru nevoile urgente din timpul anului. Doar nu crezi că voi accepta ca familia să sufere lipsuri, doar pentru ca să termin școala?

- Nu, nici eu nu aș accepta așa ceva. Dar de ce crezi că vom duce lipsă? Casa este plină de provizii și avem bani pentru laptele de fiecare lună. Dacă este necesar, eu și băieții vom lucra puțină tâmplărie. Am păstrat lemn, special pentru asta, strâns de-a lungul anilor. Poate că a sosit timpul să fie folosit.

Mindy sări în brațele lui.

- Voi învăța din greu tată, deja m-am decis să fac doi ani într-unul.

Mama, care pregătea masa în bucătărie, o readuse cu picioarele pe pământ:

- Va fi dificil pentru sănătatea ta să porți o asemenea povară. Este mai bine să nu încerci să alergi în această cursă prima. Iar tata a trecut peste faptul că nu avem nici măcar un bănuț ca să cumpărăm haine pentru tine sau pentru vreunul din noi. Nu poți purta lucrurile acestea de bumbac la școală.

Pe Mindy n-o deranja prea mult aspectul acesta. Pearl era cea care iubea îmbrăcămintea colorată și de foarte bună calitate. Dar, cu toate acestea, mama avea dreptate. Erau câteva chestiuni de care trebuia să țină seama. Tata îi cumpărase un palton călduros, cu un an în urmă. Pe de altă parte, cele mai multe dintre haine le dăduse surorii mai mici pentru că, odată cu însănătoșirea, ea se mai împlinise și se înălțase. Emma, care se îmbrăcase cu ele, acum se vedea nevoită să i le restituie.

- Este o jachetă mai veche de-a tatălui tău pe undeva prin mansardă. Am putea să facem o fustă din ea, dacă o vom croi cu grijă. Din banii pe care i-am luat pe ouă am cumpărat ma-

terial pentru vreo două veste. Rochia roşie poţi s-o păstrezi pentru ocazii. Totul depinde de cum vrei să apari la şcoală.

- E foarte bine aşa mamă, căzu de acord Mindy. Tu ştii că eu pun mai puţin preţ pe lucruri.

Fata însă nici măcar nu voia să se gândească la rochia roşie, cu atât mai puţin să o poarte. Probabil, încă mai purta umbra de zăpadă, lumina stelelor şi atingerea lui Carl.

Pearl nu voia să o lase să-i dea ajutor la croitul vestelor.

- Ştiu că ai să le faci identice şi fade. Te cunosc eu. Materialul acesta bej s-ar potrivi foarte bine cu fusta maron din haina tatei. Am să-i fac nişte pliuri în faţă încât nu se va observa că a fost refăcută. Pliurile acestea îi vor da o notă de eleganţă. Mă mai gândesc în privinţa materialului roz. Dacă ar fi după mine, l-aş tivi cu puţină dantelă, dar dantela nu ţi se potriveşte.

Soarele, care atât de rar se arătase la acest sfârşit de vară, strălucea în raze jucăuşe de-a lungul materialului plisat.

- Mindy, lasă această problemă în mâinile mele şi ale lui Pearl. Vom încerca să scoatem ceva din nimic, cu care să poţi ieşi în lume, o îndemnă mama ei. Curând, vei face parte dintr-o clasă.

- Mă simt vinovată. Pearl nu are nimic nou pentru şcoală şi iat-o cum stă şi coase pentru mine. Nu mi se pare corect.

- Dar am lucrurile de la tine, spuse Pearl înviorată, şi am de gând să le mai doftoricesc, pe ici, pe colo.

- Ştii bine că Pearl este cea mai fericită când creează modele noi din hainele de la tine. Aşa că du-te şi bucură-te de soare.

Mama făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi dat-o afară pe uşă. Odată ajunsă afară, Mindy se lăsă scăldată în razele soarelui de august târziu. Sub puterea unui impuls, îşi aruncă pantofii din picioare printre frunzele unui arbust din colţul

casei. În timp ce se plimba, își dezlegă părul lung, lăsându-l să i se reverse pe umeri. Deodată, hotărî să urce dealul din spatele casei și să-și încânte privirea cu imaginea văii. Voia să-și ia rămas bun de la vară pentru că atunci când se va întoarce, de ziua recunoștinței, zăpada își va fi așternut deja primul văl.

Până și iarba părea că freamătă sub tălpile ei. Constată cu satisfacție că, deși trebuia să urce, nu tușea și nici măcar nu avea probleme de respirație. Ajunsă în vârf, în fața ochilor i se desfășură o imagine care cuprindea întreaga vale cu minunate nuanțe de verde. Fâșia șoselei prăfuite traversa valea, pierzându-se în adâncimea pădurii.

În starea aceasta euforică pe care natura înconjurătoare i-o indusese, auzi parcă, undeva în depărtare, zgomotul ritmic al unei herghelii. Ridicându-și capul, zări calul și călărețul, nu departe de șosea. Se întâmpla destul de rar în această zonă pe unde circulau doar mașini și utilaje. În plus, observă ușurința și grația cu care călărea acest om, aproape ca un indian. Ceva din felul în care alerga îi părea familiar și-și încordă atenția ca să-l poată recunoaște. Îi era familiară poziția umerilor, modul cum înclina capul. Din instinct, apucă o piatră mică și, cum el se afla undeva mai jos, se aplecă peste vârful copacilor și aruncă piatra. Aceasta se rostogoli până în șosea în fața lui, ca și când s-ar fi calculat exact acest lucru. Nedumerit, el ridică ochii spre deal, deși nu-și domoli alergarea. Dar ea era deja în picioare și fugea înaintea lui, cu poalele rochiței roz ridicate deasupra gleznelor. Carl o opri pe Belle și apoi o îndreptă spre vârful dealului, prin iarba înaltă, către Mindy.

Dar ea se opri mirându-se de propriul imbold. O stare de însingurare ce izvora parcă din sufletul lui o împinse să renunțe la orice urmă de mândrie și rezervă. De aceea aler-

gase spre el. Alunecând de pe cal, el deschise larg brațele, iar ea nu ezită să-l îmbrățișeze. După ani de zile, avea să își amintească acest moment când parcă se vedea alături de el, într-un peisaj cu nuanțe de auriu și roșu, oferindu-i inima fără ca el să i-o fi cerut în vreun fel. O strânse în brațe mult timp fără să-i spună ceva, ci doar mângâindu-i părul. Într-un târziu, ținându-se de mână, se întoarseră pe vârful dealului și se așezară într-un loc ales de ei.

- Nu știu ce se întâmplă cu mine, recunoscu Mindy, încercând totuși să fie sfioasă.

Carl râse înfundat.

- Știi, tu ești cea mai frumoasă privelişte din ultimele luni. Te vedeam coborând pe coasta dealului, cu părul și fusta ce fluturau în vânt. A fost o vară grea pentru mine. Am încercat să muncesc cât mai mult ca să nu am timp de gândit, dar asta nu m-a ajutat aproape deloc.

Apoi tăcu așteptând ca și ea să spună același lucru. Dar oare, nu-l spusese deja, când alerga de pe vârful dealului direct în brațele lui?

Tăcerea creștea între ei, dar ea nu simțea nevoia să vorbească. Stând acolo lângă el, în soarele după-amiezii târzii care lungea umbrele pe piatra de granit, știa un singur lucru – era cu adevărat fericită.

- Săptămîna viitoare mă întorc la școală, reuși să-i spună în cele din urmă.

- Vom fi la mare distanță unul de celălalt, Mindy. Ăsta e și motivul pentru care am ales să vin pe acest drum din oraș. Am sperat că, în cele din urmă, îmi vei da un semn de viață, pentru că trebuie să plec. Eu cu tata vom lucra la bușteni, într-o localitate din sud-est, aproape toată iarna.

Pe neașteptate, se întoarse spre ea fericit:

- Înseamnă că te-ai însănătoșit, nu-i așa?

Mindy râse la această reacție întârziată.

- Sunt ca și născută din nou. Nu se vede?

O privi insistent, iar ea încercă să îi susțină privirea, dar nu reuși, coborând ușor pleoapele. Carl îi cuprinse obrazul și o făcu să-l privească din nou:

- Uneori mă trezesc noaptea înspăimântat de faptul că ai să mori, neștiind ce simt pentru tine. Acum ești în fața mea, îmbujorată și puternică. Nu cred că voi mai lăsa să treacă această ocazie. Te iubesc, Mindy, mult prea mult ca să mai păstrez vreo rezervă și să nu-ți spun asta. Îmi pare rău, am încercat să fac așa ca totul să fie altfel, dar nu am putut.

În spate, albinele roiau zumzăind încet. Ea încercă să-și tragă obrazul din palma lui pentru ca să nu-i vadă lacrimile. Aproape că-i era greu să-și dea seama cât de mult dorea să audă aceste cuvinte. Începură apoi să discute despre iarnă.

- Am de gând să fac ultimii doi ani de școală într-unul singur, spuse Mindy. Dar nu vreau să le spun părinților, pentru că ei sunt încă mult prea îngrijorați în legătură cu sănătatea mea. Tata nu m-ar lăsa să fac un astfel de efort. Totuși cred că voi avea mult timp pentru studii.

- Dar timp pentru a-mi scrie, vei avea?

- Sigur! Tu vei fi toată iarna undeva prin munți, cu muncitorii, nu-i așa?

- Cam așa ceva.

- Măcar, în felul acesta, nu-ți vei pune problema unde te vei distra sâmbătă seara.

Ea își apăsă obrazul în palma lui și-i simți căldura, dar și musculatura puternică a mâinii.

- Cum rămâne însă cu mama și cu surorile tale?

- Tata a angajat un băiat din vecini care să se ocupe de muncile mai grele. Mama nu reușește niciodată să o înhame pe Belle atunci când vrea să meargă în oraș.

Iapa își ridică privirea la auzul numelui.

- Trebuie să plec acum, îl anunță Mindy. Am lenevit destul. Mama și Pearl au început probabil să pregătească cina, iar eu ar trebui să le ajut.

Carl o strigă pe Belle, iar ea veni cu un mers voios, jucăuș care o făcu pe Mindy să râdă.

- Aproape că sunt geloasă. Este atât de frumoasă și te cunoaște mult mai bine decât mine.

- Vino, îi spuse Carl.

Ajutând-o să se ridice, o urcă pe spatele lui Belle, înainte să fi avut timp să protesteze în vreun fel.

- Vreau să văd cum vă înțelegeți, fetelor.

Fusta roz flutură pe grumazul lui Belle, iar aceasta păși nerăbdătoare. Dar Mindy îi vorbi blând, până ce calul se liniști. Carl merse înaintea lor, călăuzindu-le pe partea mai puțin abruptă a dealului.

Soarele palid înconjura valea cu ultimele raze călduțe de vară, împrăștiind peste împrejurimi pacea. Mindy simțea că în viața ei nu va mai exista niciun altul la fel ca el, așa cum pășea înainte, cu umerii drepți, înalt.

- Carl, spuse încet, te rog, în timp ce mergi, nu te uita înapoi. Doar ascultă și pășește mai departe. Privește strălucirea râului care ne însoțește și culoarea de aur a drumului de mai jos. Privește la micul cimitir unde dorm cei care odată erau tineri ca și noi. Încearcă să înregistrezi acest peisaj; el va fi ca un dar ce-ți va rămîne în minte toată perioada în care vom fi despărțiți. Mă mai asculți?

El înclină capul.

- Aș vrea să fii sigur de ceea ce urmează să-ți spun, nu am curajul să mărturisesc asta atunci când mă privești, dar te iubesc.

El avu intenția să se întoarcă, dar se opri brusc.

- Nu, Carl. Nu te întoarce. Vreau ca această imagine să fie o parte din amintirea pe care o vei purta cu tine toată iarna.

În pragul porții, o ajută să coboare de pe cal. Abia atunci observă că era desculță și cu părul răvășit.

- Acesta este într-adevăr momentul în care trebuie să ne luăm rămas-bun, îi spuse Carl. Eu și tata plecăm mâine. Facem parte din echipa care va lucra la marcarea buștenilor ce urmează să fie tăiați. De aceea trebuie să fim primii acolo. Mă voi gândi în fiecare zi la mica mea studentă. Pe la începutul primăverii, când ne vom revedea, am să-ți spun tot ce se află în inima mea. Crezi că vei avea răbdare până atunci?

Mindy aprobă, fără să aibă curajul să vorbească. El o sărută pe frunte și încălecă. În urmă, rămase doar praful ridicat de copitele calului, amestecându-se în mod ciudat cu lacrimile ei.

5

Veşmântul a trei copaci foşnea împrejurul dormitorului în care Mindy fusese găzduită. Dar acum era preocupată de alte gânduri. Se întreba dacă altă fată ar fi putut să poarte hainele din garderoba ei. Nu îi luase prea mult timp să-şi despacheteze cele câteva lucruşoare luate de acasă, iar acum avea la dispoziţie întreaga după-amiază.

La plecare, îl văzuse pe Hiram cum se fâstâcea, cu un nod în gât. Ea totuşi se dovedise stăpână pe situaţie. Doar atât reuşise tatăl ei să spună: „Mindy Wheeler, eşti atât de binecuvântată! Ai ocazia să-ţi termini şcoala şi, mai mult decât atât, ai parte de iubirea lui Carl. Nici să nu îndrăzneşti să plângi!"

Aruncându-şi pe umeri şalul croşetat de mama, coborî la parter şi se apropie de fereastră să privească vitrinele magazinelor, curioasă ca orice fată de la ţară. Mai târziu, când umbrele amurgului înmuiaseră unghiurile proeminente ale zilei, se întoarse şi urcă scările până la etajul trei, unde se afla camera ei. Scoase tava cu prăjiturile de la mama, apoi se aşeză la biroul din colţ şi începu să scrie:

Dragă Carl,

Deja am impresia că a trecut mult timp de când am stat împreună pe vârful dealului. Atunci credeam că voi suporta mai uşor despărţirea de tine, dar acum... După ce va începe şcoala, probabil o să fie mai simplu, dar această după-amiază îmi pare incredibil de lungă. Măcar dacă ar fi fost Pearl cu mine. Cu ea alături este imposibil să te simţi singur...

Avea de gând să-i scrie în fiecare zi, până când va primi o scrisoare de la el. Dar dacă el nu i-ar răspunde? Refuză să accepte acest gând. Ca să grăbească sosirea dimineţii, merse la culcare mai devreme.

Bunule Doamne, se rugă ea, în genunchi lângă pat, *ajută-mă să folosesc cu înţelepciune mintea pe care mi-ai dăruit-o şi să nu cheltui aiurea banii de la tatăl meu. Îţi mulţumesc pentru sănătate şi pentru că m-ai învăţat să o preţuiesc. Te rog, ai grijă de cei de acasă şi binecuvântează-i.*

Încercând să se roage pentru Carl, rămase fără cuvinte. Datorită bărbăţiei lui, părea că nu are nevoie de Dumnezeu. În cele din urmă, cu teamă, reuşi să spună:

Te rog, ai grijă şi de Carl. Când rosti aceste cuvinte, parcă îi văzu ochii albaştri, privind amuzaţi, de undeva din spate, acoperit de mătasea cămăşii de noapte.

Mindy citi un capitol din Biblie, apoi se întinse pe pat, privind prin cameră. Veioza arunca un cerc de lumină pe tavan. Prin fereastra deschisă în spatele patului auzi vocea unui bărbat şi râsul unui copil, în timp ce treceau pe strada pustie. Aproape că-i plăcea această străduţă. Deja nu mai era fata lui Hiram, dar nici soţie nu era. Doar Mindy Wheeler, fata de optsprezece ani, nerăbdătoare să înceapă ziua următoare.

Gândul că putea urma liceul îi dădea un simțământ de mândrie. Pe drumul spre școală, trebuia să urce trei străzi până la platoul pe care era așezată și de unde se putea vedea panorama orașului. Nu era o clădire murdară și înspăimântătoare, așa cum erau unele licee pe care le văzuse. Era construită din cărămidă roșie. În interior, roia un furnicar de tineri vorbăreți și, ca în orice altă școală, mirosea a praf de cretă.

Putea alege unele cursuri pe care voia să le frecventeze, dar avea de cumpărat multe cărți. Vechi prieteni se apropiau să o salute, fiecare întrebând-o: „Ce s-a întâmplat cu tine anul trecut?" Toți erau la fel cum îi știa. Totuși apăruseră unele diferențe. Parcă era ceva nedefinit, ceva ce nu și-ar fi putut preciza. După ce purtă câteva tratative cu directorul, reuși să obțină aprobarea de a urma doi ani într-unul singur.

La sfârșitul orelor, se întoarse la cămin, în lumina palidă de septembrie, cu un teanc de cărți sub braț. Refuzase invitația unor colegi de a merge la cofetărie pentru o înghețată. Nu avea nici timp și, din păcate, nici bani pentru așa ceva. După ce-și așeză cărțile în cameră, ieși la o plimbare în jurul clădirii, ca să respecte promisiunea făcută mamei. Apoi, se întoarse pe seară la studiu și făcu doar o mică pauză pentru a lua cina, în sufrageria doamnei Anders. Acesta avea să fie programul zilnic, de-a lungul întregului an școlar. Curând, își dădu seama că nu școala se schimbase, ci ea. Bârfa fetelor nu o mai interesa, iar băieții erau ca niște umbre în jurul ei. De la șaptesprezece ani, când se luptase cu boala, toate acestea rămăseseră în urmă. Descoperirea făcută o întristă puțin: copilăria ei de fată, deși scurtă, fusese frumoasă.

Prima scrisoare de la Carl o strecură cineva pe sub ușă, a treia zi. O încântă eleganța scrisului diferit de mâzgâleala unui băiat crescut la fermă. Avea atâtea necunoscute în legătură cu el...

Vineri seara,

Dragă Mindy,

Până acum mi s-au derulat în minte multe imagini cu tine. Eşti sigură că a fost o idee bună aceea de a-mi scrie? Nu mă prea smulge din singurătatea mea. Azi, în timp ce lucram pregătind terenul pentru echipă, te aflai în gândurile mele. Cred că ai fi uimită de peisajul colorat de aici. Chiar şi pe mine mă surprinde pădurea aceasta în mijlocul lui septembrie, unde, printre copaci, pătrund raze arămii de soare care coboară până la rădăcina lor, până la ferigile alungite peste pământ.

Dar aştept sosirea lui ianuarie – atunci va fi destul de mohorât. Ieri, când urcam spre vârf, am reuşit să văd la o depărtare de patru mile, până la munţii Green şi până la Adirondacks. M-am simţit foarte mic acolo, unde vântul bătea cu atâta putere, că aproape mă arunca în prăpastie. Şi nu era ţipenie de om. Pe aici e chiar pustiu.

Trebuie să munceşti din greu, să înveţi, te rog, şi pentru mine. Eu am fost nevoit să părăsesc şcoala după clasa a opta, apoi am început munca. Tata a considerat că era timpul să port şi eu ceva din povara familiei. Nu a fost uşor să accept asta pentru că îmi doream să fac liceul.

Şeful meu va sosi mâine şi va duce această scrisoare. Voi putea trimite câte una, o dată pe săptămână.

Până atunci, al tău,
Carl

În fiecare după-amiază își spăla o bluză și o călca pe cealaltă. Stoarse cu grijă fusta maron închis și o puse la uscat, urmând ca mâine să o schimbe cu cea purtată azi. Nu o deranja monotonia garderobei, căci se simțea mai mult decât binecuvântată prin faptul că era în viață. Studiul o stimula și o provoca. Deseori, în camera ei, lumina ardea până noaptea târziu, pentru că citea sau se chinuia cu algoritmii de la matematică. Mama nu ar fi bucuroasă, dacă ar afla asta, dar niciodată nu se simțise mai puternică decât acum. Poate că anul care trecuse și care o îndemnase spre mai multă introspecție o făcea să fie atât de dornică de studiu.

De două ori în toamna aceea, Nathan parcurse lungul drum de acasă până la internat ca să o ia acasă pentru sfârșitul de săptămână și, de fiecare dată, ea găsi vizitele înviorătoare. Micuța cameră din Maple Street devenise casa ei, iar ferma părinților, doar un loc plăcut pentru vizite. Străduțele întunecate ale micului oraș deschiseseră o nouă eră în viața ei, identificând-o cu trecerea dintre copilărie și maturitate, care pregătea ceva, dar nu știa ce.

Cu două zile înainte de Crăciun, făcu ordine cu grijă în cameră, deși tot timpul căuta să mențină o curățenie perfectă. Îl aștepta pe unul dintre frații ei să vină s-o ia acasă pentru sărbători; de aceea nu prea avea chef de studiu. Când, în sfârșit, auzi o bătaie în ușă, ea strigă: „Intră!" Își îmbrăcă în grabă haina și luă câteva cărți, iar apoi se întoarse spre ușă pentru ca în prag, să-l vadă pe Carl. Pentru un moment, crezu că totul este doar produsul imaginației. Scăpând cărțile din mână, se aruncă în brațele lui, în același timp mirându-se de cât de spontană putea fi. Simți răceala feței lui, datorată vremii de afară, apoi asprimea hainei, dar se bucură de marea surpriză de a-l vedea aici.

El începu să râdă, văzând-o cât era de nerăbdătoare.

- Asta este Mindy pe care o iubesc!

- Cea care se repede în brațele tale, în loc să se poarte cuviincios?

Apoi își strâmbă nasul a uimire:

- Dar tu ce cauți aici? De ce nu mi-ai scris că vii, ca să pot visa la momentul acesta?

- Am vrut să-ți fac o surpriză și, în plus, nici nu am știut că voi lucra până în ultimul moment. Dar am visat la aceste clipe pentru amândoi.

Mindy, strângându-și cărțile împreună cu câteva lucrușoare, își aruncă o privire în oglindă și se bucură că părul ei era atât de strălucitor, pentru că fusese spălat cu o seară înainte. De fapt, se minuna de fața aceea radioasă care nu părea să fi fost a studentei ce stătea în camera aceea, doar cu câteva minute mai devreme.

În sanie, în spatele pasului vioi al lui Belle, cei doi povestiră mai mult ca oricând, fără să-și mai aleagă cuvintele. Era sigură că el nu mai vorbise despre propria persoană cu nimeni altcineva, ca acum. Se adăpostea lângă brațul lui, iar lui îi plăcea că Mindy se afla acolo. Îi povesti despre lumea singuratică în care lucrase la buștenii, atât de inedită pentru el, dar atât de cunoscută tatălui său. Când recunoscu că era primul prieten din viața ei, Carl se simți exaltat și dădu noi îndemnuri lui Belle, care aproape că zbura pe întinderea albă. În pragul porții, discutară despre felul cum urmau să petreacă cele trei zile de Crăciun, înainte ca el să se întoarcă la lucru.

- Mâine, ai să vii cu mine la biserică, nu-i așa? îl întrebase Mindy, fiind sigură că el nu putea să o refuze.

Nu era pregătită pentru răceala care se așternu între ei după ce, mai înainte, fusese atâta căldură și voie bună.

- Dacă vrei să mergi la biserică, îi spuse el cu duritate în glas, înseamnă că ne vom vedea mâine seară.

- Carl, dar vom pierde o zi întreagă în care am putea fi împreună.

Cuvintele ei răsunară ca vaietul unui biet copil, în aerul înghețat din jurul lor.

- Se pare că așa va fi.

După ce îi așeză cărțile pe prag, el plecă lăsând-o fără un cuvânt. Nici afecțiunea manifestată de familia ei, nici căldura căminului nu putea să-i vindece inima rănită. Gustă doar din cele pregătite cu atâta dragoste de mama ei, ignorând dorința atât de puternică a lui Pearl de a povesti despre unele și altele.

A doua zi, în biserică, se confruntă cu un sentiment puternic de goliciune sufletească. Hiram, înalt și impunător, prezentă ceva esențial și ușor de înțeles. Lumina soarelui pătrundea prin geamurile viorii și se odihnea în dungi late pe podeaua lustruită. Toți, în afară de ea, păreau liniștiți, ba chiar bucuroși de odihna Sabatului. Unii dintre ei își lăsaseră grijile la ușă, înainte de a intra. Sau poate le luaseră cu ei?

Tânărul Ned Billings avea parte de disprețul și batjocura tatălui său în fiecare sâmbătă dimineața, când pleca de la îndatoririle fermei, pentru a veni la biserică. Lucy Mott și micuții ei stăteau deoparte, Ralph nefiind vreodată cu ei. Jake Crandall se închina fără soția lui, iar copiilor le era interzis să vină cu el la biserică.

Îi venea să strige la ei: *Se merită? Poate purta cineva povara asta toată viața? Poate inima noastră să se închine copleșită de o asemenea durere?*

Încetul cu încetul, peste inima ei se revărsă pacea și se surprinse cântând „Noapte de vis", împreună cu toți ceilalți. Micuța lui Mott, abia trecută de vârsta unui copil de fașă, îi prinse mâinile, cerându-i s-o ia în brațe. Mindy o ridică simțind o deosebită plăcere la atingerea acestui trup micuț. Parcă avea ceva din Copilul Crăciunului în buclele care-i mângâiau obra-

zul. Era bucuroasă că Îi dăruise loialitatea ei lui Dumnezeu, în loc de zeciuială din izmă, mărar sau chimen. Lăuntrul ei striga cu înfricoşare şi disperare: *Orice-ar fi, de acum înainte, rămâi cu mine, Copil Sfânt!* Copilul din braţe şi simţământul prezenţei lui Hristos în inimă îi dădeau un sentiment confuz, greu de explicat, dar care o relaxa prin dragostea produsă.

Mindy nu se arătă a fi supărată faţă de Carl. Relaxată, după o zi de rugăciune şi comuniune cu Dumnezeu, se hotărî să ignore impolitețea cu care o tratase la ultima întâlnire.

- Aş putea să o răpesc pe Mindy în seara aceasta?, o întrebă Carl pe mama ei, când veni în vizită. Ştiu că e ajunul Crăciunului, dar mama de mult mă bate la cap să o invit. Şi i-am promis că în seara aceasta voi veni cu ea ca s-o cunoască.

- Nu trebuie să dai vina pe mama ta, îi răspunse Emma cu blândeţe. Era timpul să o cunoască şi ea pe Mindy. Transmite-i salutările mele. Dar mai bine, spuse ea ridicându-se, am să-i trimit şi un borcan cu dulceaţă de zmeură. Pearl, ia te rog, o hârtie de ambalaj şi împachetează-l.

Imediat ce se apropiară de casa luminoasă a fermei, înconjurată de hambare, Mindy îl cuprinse de mijloc pe Carl, începând chiar să tremure.

- Mă sperie gândul la ce va urma. Poate voi spune tot felul de lucruri nepotrivite. Aş vrea ca şi ei să mă placă, dar mai ales mama ta.

- Nu cred că ai cum să greşeşti mai mult decât mine, care am dat peste familia ta în timpul orei de rugăciune, spuse el râzând. Te vor simpatiza, deşi cred că tata va avea grijă să nu te lase să-ţi dai seama.

Prima impresie a lui Mindy despre Martha a fost că se aseamănă cu toate femeile din Vermont: umile în sărăcia lor.

Observa la Martha o personalitate foarte asemănătoare cu a mamei, o crucificare a eului şi o înăbuşire a propriilor emoţii. Dar era mai înaltă decât mama ei, iar când zâmbea, regăsea surâsul lui Carl. Acest fapt o trezea la realitate şi anume la gândul că el nu-i aparţinea încă şi că poate niciodată nu va fi în întregime al ei. Această femeie îl iubea pe Carl. Între timp, el spusese ceva despre faptul că vor petrece destul timp împreună, dar nu auzise prea bine.

Fetiţele, surorile mai mici ale lui Carl, Sally şi Carrie, luară cu timiditate paltonul lui Mindy, dar era convinsă că nici cel mai mic amănunt nu le scăpase, începând cu ghetele şi sfârşind cu creştetul capului. Dintr-un pulover vechi, albastru pal, Pearl îi împletise lui Mindy o bluză moale care îi sublinia liniile subţiri ale trupului, ale gâtului şi frumuseţea părului.

- Ai o bluză tare drăguţă, spuse Sally, în timp ce îi mângâia mâneca.

- Acesta este cadoul de Crăciun din partea surorii mele, răspunse Mindy, zâmbind.

Observă că ochii lui Sally erau la fel de albaştri ca ai lui Carl, numai că inspirau mai multă tandreţe decât teamă.

- Tată, ea este Mindy, spuse Carl, în timp ce, ţinând-o de mână, o conducea către un scaun balansoar.

Seth îşi ridică încet privirea de pe ziar, iar în momentul în care ochii lor, ai lui Seth şi ai lui Mindy, se întâlniră, ceva din ea o avertiză că urma să aibă multe neplăceri cu acest bărbat, din moment ce alesese să-l iubească pe fiul lui. Ochii nu dădeau niciun semn de bun venit. Chiar şi curtoazia cu care i se adresă mai târziu, era la fel de subţire precum hârtia ziarului din mâna lui.

- Bună seara, tânără domnişoară, spuse el în cele din urmă, iar în vocea lui se putea distinge aceeaşi aroganţă pe care o percepuse cândva în glasul lui Carl.

Era un bărbat chipeş, cu o faţă netedă, osoasă, care-l făcea să pară mai tânăr decât era în realitate. În timp ce îl analiza, se gândea că mama lui Carl trebuie să fi fost tare frumoasă ca să cucerească un astfel de bărbat.

- Carl mi-a povestit despre munca la buşteni, spuse Mindy, încercând să se lege de orice subiect care l-ar fi putut interesa. Cred că pentru dumneata locul acela a devenit destul de familiar, dar pentru el este singuratic, ba chiar pustiu.

Nu alesese cel mai potrivit subiect de discuţie. Îşi dădu seama de asta chiar din clipa în care deschise gura pentru a vorbi. Carl îi strânse uşor mâna pe care o ţinea într-a lui şi înţelese că se temea de tatăl său.

- În lumea asta nu există loc singuratic, declară Seth. O asemenea idee poate fi rodul unei imaginaţii bolnave.

- Atunci ce credeţi că este mai important pe lume? întrebă Mindy, privindu-l direct în ochi. Desconsideraţi sentimentul de iubire? Ştiţi că iubirea este leacul singurătăţii?

- Nu mă lua cu discursuri, se burzului el. Munca! Iată ce este cu adevărat important! Asta e tot ce ar trebui să conteze, altfel mori în această parte a lumii. Ce ştii tu despre muncă?

Încerca să o provoace să se înfurie, dar ea nu voia să-i arate că ar fi reuşit. Dar nici nu voia ca el să o reducă la tăcere şi umilinţă.

- Munca nu este chiar atât de străină de iubire, domnule Matthews. Cred că lungile ierni pe care vi le petreceţi departe de casă sunt tocmai pentru că vă iubiţi familia şi vreţi să ducă o viaţă lipsită de griji.

- Nu te-ai gândit că poate fac asta pentru a fi cât mai departe de ei? Ce zici?

- Nu cred, tată, spuse Sally, lăsându-şi mâinile să alunece pe gât, în timp ce asculta discuţia care avea loc undeva mai în spate.

El o ignoră, dar Mindy observă că trăsăturile feței lui se îndulciseră puțin și auzi un chicotit ușor. Ar fi fost o prostie din partea lui Mindy să-l ia în serios.

- Dacă nu am știut prea multe despre muncă până acum, cred că în această iarnă voi avea ocazia să învăț, spuse Mindy. Am ales să urmez opt cursuri și nu aș fi crezut vreodată că sunt atâtea de aflat pe lumea asta.

- Poate că ar fi mai bine să stai acasă și să-ți ajuți mama, remarcă Seth, întorcându-și privirea la ziarul lui.

Carrie aduse un castron cu pop corn, iar Martha o urmă cu un vas plin cu cacao. Se așezară în jurul pomului de Crăciun și începură un fel de conversație de complezență, până când Martha luă fetele să le ducă la culcare. Înainte să închidă ușa care dădea în hol, se opri și se întoarse spre Mindy:

- Îți mulțumesc că ai venit, draga mea. L-ai făcut pe Carl tare fericit. Observ o anumită schimbare la el. Și să știi că sunt mândră că te descurci așa de bine la școală.

Ochii lui Mindy se împăienjeniră de lacrimi. Știa că acestă femeie, mult prea rezervată, rostise cu greu asemenea cuvinte pe care nu le-ar fi adresat fiului. Dragostea pentru el o făcuse să vorbească astfel, indiferent ce ar fi putut crede Seth despre ea. Era dragostea pentru băiețelul care îi fusese mereu alături, de-a lungul atâtor ierni.

- Și îți mulțumesc că accepți să-l împarți cu mine.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le mai putu rosti Martha înainte de a izbucni în plâns. O trecură fiorii, gândindu-se la impresia pe care și-ar fi făcut-o Seth despre ea, dacă ar fi văzut semnele acestea de slăbiciune.

Mai târziu, Mindy și Carl rămaseră singuri, ascultând trosnetul lemnelor în foc, singurele zgomote care mai tulburau liniștea încăperii. După ce luă un pachețel de sub pom, Carl îi spuse:

- Iată cadoul de Crăciun pe care vreau să ți-l ofer. Vrei să-l deschizi acum?

Emoționată, rupse funda verde și ridică micuțul capac al unei cutii albe. În interior sclipea un medalion de aur pe care erau gravate câteva flori delicate.

- Deschide-l, o grăbi el.

Când îl desfăcu, văzu înăuntrul medalionului o violetă presată pe un suport de bumbac.

- Oh, ce frumusețe, șopti Mindy. E o surpriză atât de plăcută pentru mine. Mă așteptam să găsesc fotografia ta.

- Nu, acolo este ce ar trebui să păstrezi în sufletul tău, replică el, având ceva din duritatea tatălui său. Lasă-mă să-ți povestesc despre violeta aceasta. Am găsit-o astă toamnă într-un mic luminiș, în partea de sud a unei stânci. Erau tot felul de plante acolo, ascunse sub frunzele care aveau să le țină în viață până în primăvară. Dar numai aceasta înflorise, singură și semeață, de parcă ar fi vrut să înfrunte orice capriciu al vremii. Din tot ce mă înconjura, floarea aceasta îmi aducea aminte de tine cel mai bine, așa cum te-am cunoscut, iarna, când te luptai cu o boală fatală, împotriva oricăror pronosticuri. Puternică, dar drăguță.

Seth ar fi spus că munca este regina tuturor lucrurilor. Mindy se gândea că, în această privință, Carl îi semăna destul de bine. Așa îl câștigase. Nu cu farmece feminine, ci prin curajul ei.

- Este un gând atât de frumos, spuse încet. Floarea aceasta îmi va aduce aminte toată viața că trebuie să trăiesc din plin fiecare moment și că trebuie să fac față oricărei provocări, să înfloresc chiar și toamna. Și acum, Carl, iată un subiect care se poate ridica precum un perete între noi doi, dacă vom îngădui acest lucru. Eu nu port bijuterii. Nu îmi este prea ușor să-ți explic pentru că gândești diferit. Dar are legătură

cu umilința în care vreau să trăiesc, datorită prețului atât de mare care a fost plătit pentru mine, pentru păcatele mele. Sau, mai simplu, cine sunt eu să mă împodobesc cu aur, când Hristos a purtat o coroană de spini?

El nu spuse nimic, dar ea văzu durerea de pe fața celui pe care-l iubea și nu o putea suporta ușor.

- Să știi Carl, că voi purta adeseori acest medalion. Cred că îl voi purta întotdeauna când vom fi despărțiți, pe sub bluză. Acolo, aproape de inima mea, va fi ca și un simbol al iubirii tale pentru mine și va avea o semnificație de o mie de ori mai mare decât dacă l-aș purta ca să fie văzut. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

El zâmbi și îi luă mâna.

- Mindy, uneori sunt gelos pe acest Hristos al tău. Îți cere să faci multe lucruri ciudate, iar tu Îl asculți cu atâta supunere... Crezi că există loc în viața ta și pentru El și pentru mine?

Oare de ce alegea el să-i vorbească pe ocolite? De ce nu o întreba pur și simplu: „Vrei să te căsătorești cu mine?," ca toți ceilalți oameni? Dacă exista loc în viața ei pentru acest om pe care-l iubea și pentru Isus pe care, abia acum, începea să Îl cunoască? Ar fi putut răspunde la această întrebare, așa cum ședea acolo, în fața focului din șemineu, având-l pe Carl atât de aproape, iar pe Dumnezeu atât de departe?

- Hristos nu este al meu, Carl, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele. El este și al tău. Al nostru. Al tuturor. Mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre lucrurile acestea? Ai fost vreodată la biserică?

- Mama mea este o femeie bună și fără a merge la biserică, răspunse tăios. Uneori mă gândesc la Dumnezeu atunci când sunt în pădure. Îmi dau seama de existența Lui, dar nu îmi pun problema măsurii în care El Se amestecă în viața

oamenilor. Nu încerca să mă faci să cred în El, în felul în care crezi tu.

Avea un ton uşor nervos, dar se temperă şi continuă:

- Vrei să fii soţia mea, Mindy, în aceste condiţii în care ştii că ar urma să ne petrecem viaţa, sub semnul unui handicap? Nu îţi propun acest lucru sub impulsul unei porniri, fără să mă gândesc la ceea ce spun. Dimpotrivă. Îmi dau seama că nu mai pot fi fericit fără tine.

- Iar eu îţi spun „Da!", în ciuda felului în care mi-ai cerut mâna. De fapt, cred că nu este cel mai fericit mod de a începe o căsnicie, nu-i aşa?

El îi cuprinse faţa între mâini şi o sărută cu tandreţe.

- Nu ştiu, Mindy. Dar anii care vin ne vor da răspuns la această întrebare. Poate că dragostea noastră va fi de ajuns.

Duminică după-amiază, înainte de plecarea lui Carl, stăteau împreună cu Emma şi Hiram în spaţioasa sufragerie de la ferma Wheeler. Carl voia să-i vorbească lui Hiram, iar Mindy se hotărâse să rămână cu el:

- Dacă nu va fi de acord, vreau să aud şi eu ce argumente aduce, spuse ea cu o seninătate de care nu se crezuse în stare.

- Hiram, vocea lui Carl părea calmă, iar Mindy observă cu plăcere că lui nu-i era teamă de tatăl ei, am cerut lui Mindy să ne căsătorim în primăvară. Voi face tot ce-mi stă în putere ca să fie fericită şi să aibă tot confortul, atât cât sănătatea şi puterile îmi vor permite. Ne vei acorda binecuvântarea ta?

Mindy se uită la mama ei, dar nu întrezări nicio urmă de emoţie, doar privirea care se plecă spre lucrul manual pe care-l ţinea în poală. Hiram păstră tăcerea mai multe clipe, iar pe faţa lui văzu o tristeţe care o înspăimânta. Oare întrezărea el ceva întunecat în viitorul lor? Credea cumva că ei doi nu

vor putea avea o viață bună împreună? Oare, tatăl ei avea atât de puțină încredere în ea?

- Carl, Mindy nu este o fată ca oricare alta, spuse în cele din urmă Hiram.

- Sunt conştient de asta, răspunse Carl, surâzând uşor într-o parte. De aceea am şi ales-o.

- Nu vorbesc acum despre lucrurile de suprafață, precum personalitatea sau felul în care arată, ori curajul ei, deşi nu e slabă la niciunul din aceste capitole.

Întinse mâna şi cuprinse mâna lui Mindy cu fermitate.

- Îți spun, Carl, este o persoană sensibilă şi conştiincioasă, iar inima ei este legată de Dumnezeu. Poate fi uşor rănită, iar ca s-o faci să-şi schimbe religia, ar însemna să o distrugi. Am să-ți cer un lucru greu, dar ştiu că tu eşti un om de cuvânt. Vreau să-mi promiți că niciodată nu îi vei face probleme lui Mindy legate de credința ei, ori că îi vei cere să renunțe. Te rog s-o laşi să trăiască în conformitate cu ceea ce crede, atâta timp cât va considera de cuviință.

Din nou, lui Mindy, Hiram îi apăru ca unul dintre patriarhi, puternic şi fără a se lăsa influențat de sentimentalism. *El a avut curajul să declare ceea ce eu doar am gândit,* îşi spuse ea.

Iar Carl reuşi să o uimească din nou. Aşteptă ca Hiram să termine de vorbit, apoi interveni cu un ton liniştit:

- Nu am nicio intenție, acum sau mai târziu, de a-i pretinde lui Mindy să renunțe la credință. Învățăturile pe care i le-ați dat dumneavoastră şi mama ei au făcut din ea femeia pe care o iubesc.

Când folosise în dreptul ei cuvântul *femeie,* simți acest lucru ca pe o încoronare.

- Vino aici pe sofa, lângă Mindy, îi sugeră Hiram, emoționat şi el la auzul acestor cuvinte.

Hiram se ridică şi, aşezându-şi mâinile pe capetele lor tinere, ceru binecuvântarea lui Dumnezeu asupra vieţii lor. În timp ce cuvintele blânde rostite de Hiram se revărsau peste ei, Mindy, fără vreo legătură, se gândi la Seth şi la limba lui ascuţită ca fiind o ameninţare a fericirii lor în familie.

Când primăvara începu să danseze plutind deasupra pământului şi cicălind florile mici şi timide din pădurea întinerită, Mindy reuşi să devină absolventă şi mireasă, în acelaşi timp. După ce-şi împături diploma şi o puse bine în dulap, se predă cu totul lui Pearl şi modelelor ei de rochii, protestând totuşi mai tot timpul:

- Rochia pe care am purtat-o la absolvire a fost frumoasă. E albă şi o pot spăla, este atât de finuţă...

- Da, într-adevăr, murmură Pearl cu gura plină de ace cu gămălie, dar nu se cade să te măriţi într-o astfel de rochie, de bumbac alb. Tata mi-a spus să cumpăr pentru rochia ta de mireasă cel mai bun material.

În timp ce vorbea, îşi plimba uşor mâna pe materialul lucios, alb cu reflexe ivorii, aşternut lângă ea.

- Niciodată nu am avut onoarea să lucrez cu un material atât de bun. Această rochie elegantă va fi capodopera mea. Poalele vor ajunge până la glezne, iar partea de sus o voi face scurtă şi destul de strâmtă, încât să-ţi sublinieze bustul fin.

- Carl mi-a promis că-mi va aduce un uriaş buchet de violete. Ştie un loc ascuns unde cresc în voie, undeva pe marginea dealului.

- Ce rău îmi pare că nu vei defila de-a lungul unui culoar spre altar, spuse Pearl visând. Cel puţin, dacă v-aţi fi cununat în bisericuţa noastră.

Mindy, fiind preocupată cu însăilarea unei părți a materialului, nu îi răspunse. Și-ar fi dorit ca Pearl să nu amintească de biserică. Era o parte din prețul pe care trebuia să-l plătească pentru faptul că se căsătorea cu un bărbat care nu avea aceeași credință. Oh, ar fi putut să oficieze cununia religioasă acolo, dar ar fi fost nepotrivit pentru că pastorul bisericii adventiste nu ar fi acceptat să binecuvânteze unirea dintre un credincios și un necredincios.

Așa că se decise pentru o nuntă în familie. După o tăcere îndelungată, vorbi, dar atât de încet, încât Pearl se întoarse spre ea ca să audă ce spunea.

- Sper că nu fac o greșeală.

- Prostii, Mindy. Ești cea mai invidiată fată din ținut.

- Dar acționez împotriva sfatului dat de tata, de biserică și de Dumnezeu.

- Astea sunt îngrijorări de ultimă oră. Dar mai mult decât atât, eu cred că și Carl va împărtăși credința ta odată ce vă veți căsători.

- Nu cred că este genul de om care să se alinieze la părerile celorlalți în probleme importante, legate de viață. Dar măcar, dacă ar studia Biblia doar pentru el, ar cunoaște toate lucrurile acestea. E un om rațional.

- E prea târziu pentru „măcar dacă", Mindy. Eu cred că ești o fată norocoasă și ar trebui să încetezi să-ți mai faci griji. E un om reținut de felul lui, dar e de ajuns ca tu să te afli în aceeași încăpere cu el, ca să nu-și mai poată dezlipi ochii de la tine.

- Și eu simt același lucru pentru el, spuse Mindy roșind. Doar să-i aud vocea și simt că plutesc.

Două săptămâni mai târziu, când stăteau în picioare în sufrageria părinților ei, înaintea pastorului baptist și a câtorva familii și prieteni, Mindy era conștientă că-și va

aminti fiecare detaliu şi fiecare moment din acea zi. Lumina soarelui se împrăştia peste colecţia de plante a mamei sale, aşezate la geamuri de-a lungul unui covoraş albastru. Simţea căldura razelor pe obraz. Nell şi soţul ei se aflau alături. Auzi jurământul lui Carl ca prin vis. Chiar se întâmpla în realitate? Jura el cu adevărat că o va iubi şi la bine şi la greu? Simţi duritatea materialului din care era făcut costumul lui, la fel ca şi puterea braţului de care se sprijinea.

Când se gândi la prima lor întâlnire, în furtuna aceea de zăpadă, avu convingerea că încă de atunci îl iubea.

După ce începu să rostească jurământul, Carl o privea cu atâta tandreţe, încât, emoţionată, abia reuşi să spună ultimele cuvinte. Se întoarseră apoi spre invitaţi, iar ochii ei erau plini de lacrimi şi nu-i venea să creadă că un lucru atât de minunat i se întâmpla unei fete de la ţară, ca ea. Nicio umbră nu plutea peste fericirea aproape oarbă care o cuprinsese.

6

- Aș vrea să vorbim, spuse Carl, legănându-și scaunul spre peretele din spatele lui.

Mindy spăla vasele după cină și se opri acordându-i toată atenția, pentru că glasul lui suna grav. Între timp, îi admira obrajii cu pometi înalți, gura cu buze frumos conturate. Îi plăcea strălucirea dinților lui pe care, ce-i drept, o putea vedea destul de rar, când el râdea cu poftă. Dar în seara aceasta era grav. Observă chiar și două linii de adâncă îngrijorare care îi brăzdau fruntea. Își imagina că vrea să-i vorbească despre bani.

- Nu fi atât de sobru, îl dojeni ea blând. Doar nu ne-am cheltuit banii de ouă pe vreo blană prețioasă sau pe mai știu eu ce altceva...

Carl parcă nici nu o auzi.

- Mindy, cum ți-ar plăcea o casă, o casă care să fie a noastră? Nu zâmbea, dar în ochii lui se citea entuziasmul.

Își aruncă o privire prin micul apartament pe care îl închiriaseră și constată că niciodată nu fusese mai fericită în alt loc, dar înțelese că el aștepta o încuviințare din partea ei.

- M-aș simți cu mult mai matură, spuse ea cu mâinile în șolduri și cu o față șugubeață. Acum, spune-mi și mie, unde ar putea găsi doi tineri căsătoriți, săraci ca noi, o casă pe care să și-o poată permite, visătorule?

- Ei bine, am găsit casa, dar ai dreptate, nu avem atâția bani ca să o putem cumpăra.

- Măcar dacă m-ai fi lăsat să predau un an. Poate că atunci am fi reuşit să o cumpărăm.

Încă mai purta tratative în privința hotărârii lui Carl, aceea că ea nu avea voie să predea, chiar dacă urma să meargă la cursurile colegiului local pentru a-şi obține creditele.

- Banii aceia, ne-ar fi putut folosi, sunt de acord, dar nu sunt de acord ca tu să munceşti. Mama nu a fost niciodată nevoită să muncească şi să-şi părăsească gospodăria. De ce ar trebui să faci tu asta?

Era argumentul lui dintotdeauna, iar ea se abținu să îi repete că-şi dorea din tot sufletul să se afle într-o sală de clasă pentru a pune în practică noile cunoştințe acumulate. În privința asta, nu avea nicio legătură cu mama lui sau cu mama ei. Era evident că nu trebuia să readucă în discuție acest subiect.

- Unde este casa aceea? Şi ce te-a făcut să te gândeşti la cumpărarea unei case?

- Faptul că este specială datorită amintirilor legate de ea sau, mai bine zis, de terenul pe care s-a construit. Când eram băiețel, am copilărit pe acolo, deşi în partea mai de sud a fermei. Casa noastră a ars, dar aceasta a supraviețuit vreme de mai mulți ani şi păstrează amintiri plăcute pentru mine.

Mindy îl privea cu considerație, gândindu-se că trăiau doar din salariul lui, câştigat la un mic magazin de cereale şi din puținele lor economii. Nu-l vedea pe Carl cel rațional cum ar fi visat cu ochii deschişi la o casă, cunoscându-şi situația. Dar, în privirea lui, surprinse o lumină necunoscută până acum şi nu se miră când el o anunță că duminica viitoare urmau să viziteze proprietatea.

Încă nu voia să-i dezvăluie unde se află, dar trapul lui Belle, de-a lungul drumului prăfuit şi poleit cu frunzele lui

septembrie, ducea spre vârful dealului, locul naşterii ei, iar Mindy observă aceasta cu deosebită plăcere.

Trecuse de ora două când ajunseră într-un sătuc aşezat ca la o aruncătură de băţ de cel mai apropiat oraş. Erau în vecinătatea unei ferme situate pe un teren întins, nu departe de marginea drumului. Belle, obosită, mergea din ce în ce mai încet. După un an petrecut în oraş, Mindy simţi din nou aroma aerului parfumat de pini şi molizi, în atmosfera plăcută de toamnă.

- Imediat după curba aceea, vei vedea locul unde se află casa care va fi în scurt timp a noastră, promise Carl.

Mai târziu, Mindy se întreba ce se aşteptase oare să vadă atunci. Poate o casă mică, albă, aproape de şosea. Cu siguranţă, nu ceea ce văzuse.

În dreapta ei, deasupra unui râu care curgea printre pietre, peste pajişte, pe un deluşor, se afla o casă bătută de vremi, atât de singuratică în acel peisaj, încât puteai crede că a crescut din pământ şi a fost acoperită de balsamul Galaadului cu frunze moarte, aurii, care se aşterneau în faţa pragului şi pe trepte.

Îşi pierduse răsuflarea, iar Carl, citind uimirea din ochii ei, se scuză imediat:

- Casa asta nu cred că a mai fost văruită de ani de zile, dar nu contează. E rezistentă precum o stâncă. Asta contează.

Mindy avu senzaţia că acea casă o aştepta de ani de zile, dar îşi păstră această impresie pentru sine, nevrând încă să i-o împărtăşească lui Carl. Merseră apoi de-a lungul râului, privind în jur, fiecare cu gândurile sale. Când pierdură din vedere casa, văzură un drum pietros ce se desprindea din artera principală a drumului, cotind în spatele fermei. Se opriră apoi în curtea din faţă, uitându-se în vale, de unde tocmai urcaseră. Pârâul urma drumul, având o albie puţin adâncă.

- Pământul acesta are nevoie de îngrijire. Tot ce este nefolositor pe el va fi îndepărtat. Voi cosi tot malul râului şi nu voi lăsa niciun loc neamenajat.

Mindy se uită la Carl surprinsă. Nu şi-l imaginase niciodată în postura de fermier. Până acum, nu ştia că poate nutri atâta dragoste pentru pământ. După aceea îl auzi continuând:

- Noi stăm aici şi vorbim despre cosit, dar cred că orice femeie, în primul rând, şi-ar dori să vadă bucătăria sau cât de mari sunt dormitoarele. Poate că ar trebui să te avertizez: înăuntru nu arată prea bine şi, la fel ca mine, ştii că nu avem bani destui pentru toate amenajările. Dacă ne va costa prea mult, mai bine uităm şi mergem acasă, în apartamentul nostru. Dar este ceva special felul cum arată valea aceasta în lumina dimineţii, cu ceaţa care parcă atârnă deasupra pajiştii...

Mindy se scutură încercând să alunge descurajarea care i se împrăştiase în tot corpul şi pe care nu o cunoscuse până acum. Totul era încremenit. Împinseră uşa care era descuiată şi începură să umble prin camerele goale. Doar paşii lor răsunau pe podelele prăfuite. Tencuiala cădea de pe tavanul prost văruit. Podeaua era acoperită cu un linoleum uzat, de atâţia ani. De la un robinet picura apa care le ura un fel de bun venit. Când Mindy încercă să deschidă fereastra pentru a vedea priveliştea, râsul lui Carl răsună între pereţii goi.

- Voiai să ai o privelişte mai frumoasă decât cea de aici. Hai, recunoaşte! Asta în caz că facem prostia de a ne muta în această casă?

- Tencuiala e ieftină, îi aminti Mindy. Putem repara tavanul, iar un foc bun în sobă ar alunga senzaţia de pustietate.

Mindy strâmbă din nas, privind pereţii murdari şi podeaua, întrebându-se dacă vor avea bani vreodată pentru un tapet nou şi pentru linoleum.

- N-o să-ți vină să crezi ochilor, Min. Cei care locuiau aici foloseau etajul pentru realizarea unor produse avicole și nu prea s-au străduit să ascundă acest fapt în momentul când au plecat.

Urmându-l pe scări prin întuneric, constată că nu exagerase deloc. Pe podea se vedeau din abundență excremetele mai multor generații de găini. Carl o privi cu o urmă de amuzament în ochi. Aproape ca pentru sine, Mindy spuse senină:

- Dacă sapi și aduci aici niște pământ, ai putea face o grădină roditoare.

Carl chicoti.

- Acum vorbesc serios. În cel mult o oră, cu lopata, aș putea arunca toată mizeria de aici.

- Da, dar mie îmi va lua mai mult de doi ani ca să curăț locul ăsta și să-l dezinfectez, răspunse Mindy strâmbându-se.

- Aș vrea să verific beciul și instalația de apă.

Carl coborî, apoi îl auzi strigând:

- Hai să mâncăm.

Ajunsă afară, Mindy luă coșul cu prânzul aflat în căruță și-l așeză pe stânca din fața porții. Razele soarelui se împrăștiau din copacii bătrâni, chiar pe pragul casei. Se întinse sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Privi norii cu formele lor schimbătoare, care se plimbau pe deasupra văii încremenite. De cealaltă parte a pârâului și a șoselei, se ridica abrupt un deal ce părea a fi veșnic verde. Crescuse înconjurată de un astfel de peisaj, cu munți în nuanțe albăstrii, profilându-se la orizont. Dar aici, lucrurile erau altfel, întrucât se afla într-o lume ce putea fi doar a ei. Locul era poleit de razele soarelui. Mâine, poate, urma să fie înconjurat de ceață, după cum și-l amintea Carl. Stătea jos, lângă ea. Mâncară ouă fierte bine și sandviciuri cu carne de vită, fără a vorbi unul cu celălalt. În cele din urmă, strângând masa, Mindy întrebă:

- Oare, casa asta ştie că de acum îi aparţinem?

Carl, care se întinsese pe iarbă cu ochii închişi, folosi ocazia să deschidă subiectul:

- Vorbeşti serios, Min? Trebuie să fim practici. Preţul afişat este opt sute de dolari, ceea ce n-ar fi prea mult, dar nu avem banii nici măcar pentru prima rată.

- Păi, de aceea va trebui să te gândeşti la ceva, spuse Mindy într-o doară. Pentru că eu am intenţia să mă mut aici când merii din spatele casei vor înflori, adică primăvara viitoare.

O lună mai târziu, se mutaseră deja, iar Mindy mima a fi îngrozită că se măritase cu un asemenea aventurier. Această mutare implica renunţarea la slujba stabilă a lui Carl şi înglodare în datorii.

Cum stăteau în bucătăria sărăcăcioasă, cu toate lucrurile aşezate în cutii şi răspândite pretutindeni în jurul lor, începură să discute:

- De unde voi face rost de cei o sută cincizeci de dolari, pentru luna martie? se întrebă Carl.

- De unde vom face rost, nu vei face. Dacă Dumnezeu a îngăduit ca bancherul să permită mutarea noastră aici fără să plătim un ban, tot El va avea grijă de restul.

Carl îşi netezi părul cu un aer absent, dar ea ştia că el deja plănuieşte ce urma să facă. Îşi închipuia că va fi tensionat şi că se va simţi ca pe muchie de cuţit timp de şase luni, termenul în care era obligat să plătească preţul casei.

- Vreau să mai arunc o privire în hambar, spuse el. Dacă am reuşi să cumpărăm o vacă la un preţ mic, ar mai scădea cheltuielile pentru mâncare.

Când el plecă, Mindy îngenunche lângă cutii. Pentru prima dată simţi un junghi, o durere în inimă pe care nu şi-o putea explica. Era destul de înfricoşător, doar ei doi şi problema achitării unei sume atât de mari. Dar ea cunoştea un

Dumnezeu puternic, ce stătea maiestuos pe tronul Său. Ar fi vrut ca și Carl să se bucure de siguranța pe care ea o avea în privința aceasta. Se rugă: *Doamne, vino, Te rog, cu noi în această casă. Tu știi că nu avem altceva decât tinerețea noastră și multă hotărâre, dar vom munci cu toate puterile pentru a obține acești bani. Vrei Tu să ne însoțești? Binecuvântează casa aceasta și umple-o cu dragoste – dragoste pentru Tine, unul pentru celălalt și dragostea Ta pentru noi.*

Pearl o ajută să facă draperiile, dintr-un material de sacoșe. De culoare palidă, din textură mai groasă, împodobeau perfect ramele și se potriveau foarte bine cu mușcatele pe care i le dăduse cu generozitate mama ei. Wright îi confecționă o masă ovală pentru bucătărie, lustruită și apoi lăcuită. Dezgustată de linoleumul murdar de pe jos, Mindy îl scoase și frecă podelele până când le aduse la o culoare care se potrivea cu draperiile. Păstră mașina de gătit neagră, lustruită, pe care i-o făcuse Carl cadou de nuntă, la o săptămână de la cununia lor.

Într-o noapte, după ce se întoarse de la unul din fermierii la care lucra, Carl zâmbi satisfăcut când observă aranjamentul plăcut al bucătăriei. Știa că mirosul îmbietor al mâncării, masa frumos aranjată și încrederea ce se vedea pe chipul ei aveau să vindece teama cu care el se lupta. Așa că pregăti ceainicul să fiarbă chiar la sosirea lui și își legă un șorț nou, peste rochia de culoare mai ștearsă. Multe nopți la rând au stat la lumina lămpii, discutând mereu și mereu despre cheltuieli, căutând să estimeze valoarea unui eventual venit. Parcă de fiecare dată, primăvara venea la ei pe nepregătite.

Puseră deoparte o rezervă de făină, zahăr, făină de ovăz, cartofi, cumpărară o vacă pentru lapte și unt, iar Mindy se hotărî ca până în primăvară să cumpere doar ouă. De asemenea, opriră pentru a fi conservate mai multe legume care crescuseră în grădină, pe timpul verii, știind că acestea vor

aduce un surplus de hrană ce urma să le ajungă, cât de cât, până la sfârşitul iernii.

Când lucrările de pe câmp se sfârşiră, Carl se întoarse la muncă în pădure. Era ca şi cum asta intenţionase de la început, numai că nu mărturisise. Într-o zi de noiembrie, el spuse în treacăt:

- În pădurile acelea sunt bani, Mindy. Iată unul dintre motivele pentru care am vrut să cumpărăm. Tata a fost de acord să-mi dea echipa lui toată iarna, cât timp este plecat. Am de gând să aduc atâta lemn din pădure, cât să ne ajute să trecem de hopul acesta.

- Nu poţi face aşa ceva de unul singur, Carl. La buşteni e greu, chiar şi când ai ajutor.

- Ba am să pot, spuse el tăios, iar ea înţelese că nu are rost să insiste.

Era pus pe treabă, dar şi speriat. Probabil că va reuşi să facă un asemenea lucru, pentru că oboseala era mai uşor de îndurat decât teama.

Curând, iarna îşi intră în drepturi. După un mic dejun luat în fugă, Carl mulse vaca şi plecă spre pădure. Mindy termină curăţenia, apoi găti şi bătu untul. Încetul cu încetul, reuşise să restaureze etajul, deşi nu aveau bani pentru mobilă, decoraţiuni şi nici pentru încălzire. Spre după-amiază făcu sandviciuri, încălzi supa şi puse prăjituri de casă într-un coş. După aceea puse şi câteva haine mai grose de-ale lui Carl şi porni printre troiene spre el, călăuzindu-se după zgomotul loviturilor de topor. Nu-i era frică în acea lume albă şi liniştită. Făcând slalom printre pinii înalţi care mărgineau cărarea, privi uimită la cele peste două sute de hectare de pădure neatinse, care le aparţineau acum. Pârâul ce se zbătea sub învelişul de gheaţă, dealurile gri, acoperite de zăpadă în iarna oarbă, erau ale lor. De fiecare dată de acum înainte,

când avea să străbată cărarea, se va bucura că pământul acesta îi aşteptase atâţia ani. Plănuiseră să-şi câştige existenţa din munca lor, cu propriile puteri, prin încordările şi sforţările lor şi prin binecuvântarea lui Dumnezeu.

Făcură un mic foc şi aşezându-se lângă el, mâncară împreună. Apoi amândoi îşi permiseră să viseze un pic, cu ochii deschişi spre viitor. Carl se simţea cu adevărat el însuşi cu acel topor în mână şi cu clăparii în picioare. Mindy îl privi cu drag în timp ce lucra şi aprecie repeziciunea cu care el reuşise să doboare un copac. La insistenţele ei, Carl îi arătă cum să târască buştenii la vale, după ce îi lega în spatele cailor. Erau duri şi de neclintit aceşti buşteni. Nu aveau nici uneltele necesare pentru o asemenea operaţiune. Doar propria putere şi teama că ar fi putut pierde acest pământ pe care îl iubeau îi convingea să lucreze mai departe.

Dar grămada de buşteni creştea, iar atunci când stabiliseră să vină echipa, urmau să aibă şi bani. Dar erau de ajuns? Iată o întrebare care-i hăituia în fiecare zi, spulberând, dar şi hrănind visele lor.

Biserica se afla la o oarecare distanţă, de cealată parte a văii. În Sabatele cu vreme bună, Belle o purta uşor pe Mindy până acolo, dar în timpul lunilor de iarnă, în anumite zile, prefera să rămână acasă.

În sufrageria răcoroasă şi spaţioasă, având geamurile acoperite cu flori de gheaţă, cânta imnurile pe care le cunoştea din copilărie, citea din Biblie şi petrecea mult timp, stând pe genunchi. Toate acestea aveau mai multă semnificaţie acum decât avuseseră vreodată. Venea la întâlnirile cu Dumnezeu din proprie iniţiativă, fără a fi îndemnată de cei mai vârstnici din casa copilăriei. Ceea ce i se oferea era darul minunat al lui Dumnezeu pentru copiii Lui. Încet, ea începuse să înţeleagă ce însemna acest lucru.

Sâmbăta, nu-l ajuta pe Carl la căratul buştenilor. Îi ducea doar prânzul şi stătea de vorbă cu el, în timp ce mâncau. Aşezată la marginea pădurii, cu focul tremurând la picioare, ar fi vrut să-i spună şi lui despre descoperirile proprii, despre noile concepte ce i se revelaseră, dar nu reuşea. Statura sa tânără şi puterea păreau să respingă orice ajutor dinafară. Nu vorbea despre religia ei, dar îi dădea de înţeles că o susţine, aşezând bani lângă poşetă, atunci când pleca la biserică. Ea îi mulţumea timid, stângaci, ştiind câtă nevoie aveau de bani.

Pe la mijlocul lui martie, Carl vându buşteni şi veni acasă fluierând, cu acea încredere aşternută pe faţă, care o atrăsese atât de mult. Ducea în mână o sacoşă cu bunătăţi. Zâmbind, îi dădu, spre încântarea ei, portocale, banane şi o punguţă cu ciocolată, delicatese de care se lipsiseră mult timp.

Deschise un borcan cu legume, dăruit de mama ei, pregăti nişte chifteluţe şi le servi cu terci copt şi salată de varză. Era fericită că beciul răcoros şi întunecat menţinuse verdeţurile atât de proaspete toată iarna. Fructele au fost servite la desert şi, în cele din urmă, îndrăzniră să se convingă de faptul că această casă le aparţinea.

- Mai avem o rată bună de plătit, spuse cu îngrijorare Carl, în timp ce desfăcea coaja unei portocale.

- Dar e împărţită pe mai multe luni, câte puţin, prostuţule. Dacă am reuşit să trecem de această primă rată, restul va fi o nimica toată.

Mindy luă coaja de portocală pe care el o crestase sub forma unei inimi şi decupă iniţialele lor în ea.

- Dumnezeu a fost cu noi până aici. Putem să avem încredere în El şi pe viitor.

Îşi aţinti privirea spre el, aşteptând s-o aprobe, dar el spuse cu asprime:

- Dumnezeu are prea multe pe cap ca să se preocupe unde ne vom petrece noi restul zilelor.

Mindy scrise în acea seară, cu litere rotunde, clare, cecul pentru bancă şi sorbiră din ochi cei 15 dolari rămaşi.

Când veni primăvara, aveau destule rezerve, în afara economiilor făcute. Iarba crescu în vale, iar Carl cosi malul râului care susura în curgerea lui. Atunci înţeleseră că au cumpărat un paradis. Într-o zi, după micul dejun, Carl o duse pe Mindy în spatele casei, unde mărul înflorise în mănunchiuri roz, de flori parfumate.

- Totul este pentru tine, spuse el, rupând o creangă şi mângâindu-i cu ea părul negru.

Mindy privi copacul plină de uimire. Îi promisese un buchet mare de dragoste şi iată că reuşise să i-l dea. Se simţea ca Miriam, după ce traversase Marea Roşie, vrând să cânte şi să danseze cu bucurie înaintea lui Dumnezeu. Dar în loc de aceasta, îl îmbrăţişă pe Carl cu putere, copleşindu-l cu săruturi şi râsete de bucurie.

- Toate florile acestea, exclamă ea cu entuziasm, doar dintr-un amărât de măr pădureţ?

7

În ultima zi de şcoală, Mindy se întoarse de la tablă cu o urmă uşoară de oboseală pe chip. Feţele acelea, unele atât de familiare şi de dragi, aplecate peste cărţi... de la părul desfăcut şi revărsat în bucle al lui Ruth, până la părul tuns scurt al lui Ralph, cel mai mare elev şi cel care ajunsese cel mai activ din clasă. Îi iubea pe toţi. Chiar şi pe Edward, care reuşea tot timpul să-i supere pe cei din jur şi îi batjocorea pe toţi. De-a lungul celor doi ani în care îi fusese profesoară, ajunsese să-l îmblânzească într-o oarecare măsură. Îi iubea pe aceşti băieţi, încerca să le înţeleagă temerile şi să le canalizeze energiile într-un mod potrivit. Cu salariul obţinut, reuşise să cumpere o pereche de cai, câteva vaci şi un echipament la mâna a doua, pentru fermă. Carl încă bombănea în legătură cu timpul pe care îl petrecea departe de casă, dar recunoscu faptul că s-ar fi descurcat mult mai greu fără ajutorul ei.

Această perioadă se încheia acum, pentru că aşteptau un copil. Astăzi mai rămăseseră de dat ultimele teste; copiii aveau obligaţia să-şi cureţe băncile, apoi să meargă în spatele şcolii, pentru a se bucura de un picnic la iarbă verde. Îi aduseră lucrările, apoi îşi aliniară cărţile pe bănci şi ieşiră afară să pregătească mâncarea. Erau grijulii cu ea şi nu o lăsau să ridice niciun fel de greutate. Mai târziu, în lumina palidă a soarelui, ea le spuse cât de fericită s-a simţit în timpul cât

le-a fost profesoară. Elevii se aşezaseră lângă ea, în cerc, optsprezece în total, iar ea îi vorbea fiecăruia, mărturisindu-şi speranţele nutrite în legătură cu talentele pe care le avea. Chiar şi în dreptul celor mai începeţi la învăţătură şi mai puţin capabili, ea găsi calităţi pe care să le scoată în evidenţă.

Într-un târziu, când terminară de mâncat salata, sandviciurile şi marea prăjitură cu ciocolată, băieţii o înhămară pe Belle la căruţă şi se adunară toţi în jurul ei pentru a-şi lua rămas bun. Micuţa Ruth începu să plângă, iar una dintre fetele mai mari trebui să o liniştească. Pentru un moment, Mindy avu sentimentul ciudat că aceştia erau copiii ei, ca şi bebeluşul care creştea în ea. Feţele lor pline de viaţă, pe care se vedea conturată o mare responsabilitate şi pe care soarele părea că le-a atins cu buzele lui, stăteau plecate lângă coviltirul căruţei, ca şi cum ar fi fost o colecţie de flori rare. Cum se vor descurca oare, de acum încolo, fără ea? Cine mai putea înţelege că Johnny Buckman este bun la aritmetică şi, fără a se chinui prea tare, el poate rezolva probleme dificile? Că Joe Davis mai degrabă, făcea curăţenie în clasă pentru că nu se concentra să înveţe şi trebuia totuşi să se dovedească şi el a fi bun la ceva? Şi că mintea ascuţită a lui Win Billings, având un discernământ deosebit, tânjea mereu după provocări?

Îi dădu ghes lui Belle, iar ei rupseră cercul pentru a o lăsa să treacă. Dar chiar atunci când îşi flutura mâna în semn de bun rămas, observă în ochii micuţilor o tristeţe care era în rezonanţă cu propria tristeţe. Învăţase în acea mică sală de clasă că ea nu era doar profesoară şi că putea realiza lucruri care făceau ca ochii acelor copii neastâmpăraţi să sclipească şi să tresară de bucurie. Nu găsise însă vreo cale pentru a-i putea împărtăşi această descoperire şi soţului. Tânjea să-i povestească despre felul în care se născuse bucuria în sufletul ei când era mică şi învăţa să citească, sau când era la colegiu

și făcea cercetări în legătură cu un subiect, acolo, departe de locurile muntoase în care crescuse. Avea impresia că fusese ridicolă când încercase să-i vorbească despre acestea; așa că, în momentul când sosi acasă, pe înserat, după ce lăsase în urmă sala de clasă, vorbiră despre recolta de fân și despre locul în care ar fi trebuit să nască.

Toată vara se scurse repede pentru că se adunaseră multe treburi prin casă și lucru prin grădină, Mindy culegând fiecare legumă care se cocea pentru a fi pusă imediat la borcan, pentru iarnă. În august, merse la câmp, departe de casă, acolo unde putea respira aerul puternic îmbibat de miresme. Stătea alături de Carl, în căruța plină cu fân. În slăbiciunea ei omenească, se simțea ca și cum ar fi fost una cu pământul acela pe care-l vedea ca prin ceață. Simțământul acesta o ajuta să devină generoasă. Chiar așa și era. Voia să-i dăruiască lui Carl un băiat. Dar asta dorea și pentru ea. Își dorea un fiu. Din când în când, se întindea pe muntele de fân presat, din spate, și privea cerul înstelat până când i se părea că s-a răsturnat. Atunci Îl simțea pe Dumnezeu mai aproape și începea să se roage în gând pentru copilul care nu se născuse încă.

Pe la începutul lui septembrie, clinchetul clopoțeilor se auzi din nou pentru a-i aduna pe copiii din sat la școală. Mindy se trezi într-o dimineață cu o senzație ciudată, dar puternică – se anunța o nouă aventură. Cu un amestec de teamă și încântare, lăsă ca durerea să o cuprindă cu totul, trezind în ea sentimentul de femeie împlinită. Cum ar fi putut înțelege vreodată un bărbat ce înseamnă acest act de creație? Punându-și mâna pe abdomen, pe deasupra păturii cu care era învelită, se miră foarte tare de contracțiile puternice pe care le avea. Pe obraji îi apărură lacrimi care coborau încet spre fața de pernă, lacrimi născute din teamă și din uimire.

Aşteptă mai mult timp, înainte de a-l trezi pe Carl, pentru că voia să fie singură când va naşte, dar constată că trecuse deja o oră de travaliu şi gândi că nu putea întârzia prea mult naşterea. Ţinea să simtă din plin acel moment. Dormitorul lor avea doar o fereastră, ale cărei margini de sus se aflau chiar lângă acoperiş. Spunea adesea că este fereastra ei. De multe ori, privea cu ochii larg deschişi cărarea de lumină pe care şi-o făcea luna, prin întunericul care o înconjura, în timp ce stătea în pat alături de Carl. Acum, asculta ciripitul păsărilor ce vestea zorii, dar urmărea şi o lumină roz care colora pătratul ferestrei.

Când îndrăzni să-i vorbească lui Carl, el o privi cu o faţă somnoroasă, neştiind ce se întâmplă.

- E timpul să avem ziua onomastică a fiului, Carl. Poate ar trebui să-l aduci pe doctorul Wells, ca să celebreze această zi. De fapt, cu cât te duci mai repede, cu atât mai bine.

În jurul ei se făcuse deja o băltoacă de lichid, iar Carl sări din pat ca fript.

- De ce nu m-ai trezit mai devreme? Ar fi o prostie să credem că poţi naşte acasă!

- Nu-i nevoie să merg la spital. Am nevoie doar de un doctor şi de mama mea. Fugi.

Auzi apoi tropăitul lui Belle de-a lungul râului. Ştia că el încălecase, iar acum alerga cu sprinteneală şi multă îndemânare. Când peste o oră sosi Nathan, împreună cu mama ei, dorea din tot sufletul să aibă un umăr apropiat pe care să poată plânge din răsputeri. Nu-şi imaginase cât de mari puteau fi aceste dureri. Avea o senzaţie de greaţă, de teamă...

- Încearcă să te relaxezi, îi spuse mama, ca să o liniştească, masându-i în acelaşi timp spatele, cu mâinile ei reci şi binefăcătoare. Vei avea încă mult de luptat, aşa că nu te epuiza de pe acum.

Mindy începu să scoată strigăte ascuțite de durere, simțindu-se jenată că nu putea să le rețină. Se ruga pentru Carl, știind că alerga acum cu toată iuțeala ca să se întoarcă la ea. Toate pregătirile pentru a-și păstra calmul și simțul rațiunii se spulberaseră acum, pe această mare în plină furtună.

- Cum ai putut să treci prin patru nașteri? reuși să o întrebe pe mama ei, în pauza dintre două spasme.

- La început este mai greu – stoicismul Emmei era ca o stâncă de care se putea agăța cu putere. După prima naștere, suporți mai ușor durerile.

- Roagă-te, mamă. Simt că nu mai pot. Roagă-L pe Dumnezeu să mă ajute.

Ochii Emmei se îndreptară pentru un moment în altă parte și nu spuse nimic. Vorbele îi ieșeau greu din gură:

- Mă rog neîncetat, dar nu cu voce tare. Ne-am obișnuit ca doar tatăl tău să facă acest lucru.

- Pentru mine este de ajuns că te rogi în gând, spuse Mindy și prinse mâinile aspre ale mamei. Lasă-mă să stau mai aproape de tine.

Carl sosi împreună cu doctorul. După aceea, totul părea a fi o veșnică, nedefinită durere, de-a lungul căreia doar atingerea soțului o lega de realitate, în timp ce un glas nedeslușit se auzea de departe, strigând și implorând după ajutor. La fereastră se perindară succesiv strălucirea puternică a soarelui, apoi albastrul serii și, în cele din urmă, întunericul nopții, înainte de ultima și cea mai puternică durere care aduse pe lume copilul mult așteptat. Tânăra mamă scoase un strigăt de agonie sau poate de fericire, că reușise să ducă la bun sfârșit acest fapt minunat. Apoi îl auzi pe Carl:

- Ia-o ușor acum. Totul s-a terminat.

Observă deodată șiruri de lacrimi pe chipul mamei. Era prima oară când o vedea plângând. Când își întoarse privirea

spre băiețel, recunoscu structura osoasă a feței specifică familiei lui Carl. Cârlionții moi de culoare șaten-roșcat îi dădeau o maturitate ciudată pentru un nou-născut. Însă gropița din obraz era ceva deosebit, fără legătură cu vreun strămoș.

- Ei bine, spuse Mindy, ridicându-și privirea către Carl, cum ți se pare?

- Teribil. Aș putea să spun chiar, uitându-mă la el, că-și depășește vârsta.

- E mai dificil să naști un copil decât m-aș fi așteptat.

- Unde a fost Dumnezeul tău, în tot acest timp?

- Chiar aici, Carl. La fel de preocupat de soarta mea, ca și tine.

- Crezi că te-aș fi lăsat să suferi atât de mult, dacă puteam să te ajut?

Mindy nu îi răspunse imediat. Era o întrebare mai veche. Carl îi mai pusese această întrebare, iar ea nu avea pregătit niciun răspuns care să nu pară formal.

- Păcatul și durerea sunt legate într-un fel indisolubil, spuse ea, luându-i mâna. Nu mă refer neapărat la păcatele mele, ci la păcat în general. Dacă Dumnezeu ar elimina orice handicap de la cei care Îl ascultă, toată lumea ar veni la El. Dar care ar fi motivul? Iar El chiar m-a ajutat, Carl. Am simțit o putere interioară pe care mi-a dat-o, în ciuda acelor strigăte pe care le-ai auzit.

- Am crezut că voi reuși să fiu tipul dur, care nu se alarmează, ci, eventual, doar transpiră puțin, dar cam atât.

Ea îi zâmbi larg, cu o sclipire jucăușă în ochii mari și negri. Până și albastrul ochilor lui părea că se mai îmblânzise și își ridică mâna pentru a-i atinge buzele.

Ned schimbă atmosfera căminului. Carl deveni mai serios, mult mai preocupat de întreținerea casei. Mindy, care se aștepta să ducă dorul orelor de predare, își dădu seama

că această micuță creatură îi umpluse sufletul de fericire. Se mira că tatăl acestui copil, Carl, se reținea de a-l lua în brațe și de a-l săruta, de a vorbi cu el. Dar vedea în ochii lui mândria, pe măsură ce copilul devenea mai puternic și mai activ. Nu se îndoia de dragostea pe care o nutrea pentru fiul lor.

De la început, acest copil a fost special pentru Seth. Bunicii îl iubeau atât de mult, încât aproape îl idolatrizau, dar Seth susținea că este mai special pentru el. Avea grijă de copil, vorbindu-i pe înțeles. Ned nu îl scăpa din ochi pe Seth, atras de fața lui conturată precis, cu oase puternice care aminteau de strămoșii lui.

- Mare mirare că răsuflarea tatălui tău nu-l omoară pe loc, spuse într-o seară Mindy, după ce familia Matthews plecase de la ei, pentru că Seth bea din ce în ce mai mult în ultimul timp.

- Mi-e inima plină de bucurie când îl văd pe tata măcar puțin înduioșat. Copilul încă nu știe nimic despre cum e să miroși a whisky, Mindy. Dar, în curând, va învăța să facă distincție destul de bine între aceste lucruri.

Mindy învățase să-și reprime anumite sentimente, iar lacrimile i se opriră înainte de a-i țâșni din ochi. Simțea, fără vreun motiv anume, că umbra lui Seth plutea omniprezentă deasupra lor, însă alungă această senzație undeva în străfunduri. O copleșea felul în care copilul îl transforma pe bunic, iar Martha aducea un iz de bucurie în această relație.

Hiram și Emma își arătară mândria în mod tăcut, când luară copilul la biserică pentru a-l arăta tuturor, făcând-o pe Mindy să se simtă puțin jenată.

Atunci când rămâneau singure, Mindy și Pearl se jucau cu el de parcă ar fi fost o păpușă, îmbrăcându-l cu cele mai drăgălașe haine și legănându-l în lumina soarelui. Totuși, timpul în care Mindy se bucura cel mai mult erau orele în

care rămânea doar cu el. Îi era drag când îl vedea cum încearcă să prindă razele soarelui ce se proiectau pe peretele unde se afla coşuleţul sau cum îşi întorcea privirea să o caute prin cameră, iar atunci când o găsea, zâmbetul apărut atât de brusc pe faţă îi umplea fiinţa de fericire. Privindu-l, îşi dădea seama că toate celelalte lucruri din jur erau prea sobre – casa lui Hiram, a lui Seth şi chiar a lor. Aceasta se datora, fără îndoială, sărăciei în care trăiau şi muncii grele căreia trebuiau să-i facă faţă.

Ned însă părea plămădit din alt material, liber şi fără responsabilităţile care implicau vreun fel de grijă. Aveai impresia că îşi va păstra inocenţa copilăriei pentru totdeauna, dar Mindy văzu, dincolo de râsul lui, o atitudine străină de ceea ce moştenise pe linie genetică. Îşi punea uneori întrebări legate de viitorul copilului. Oare va reuşi să-l apropie de Dumnezeu, fără ca indiferenţa lui Carl şi felul batjocoritor al lui Seth să îl influenţeze? Capul ei, împodobit cu păr de culoare închisă, de multe ori se plecase, cuprins de îngrijorare, deasupra pătuţului în care dormea copilul. Înţelegea poate pentru prima oară de ce regretase Hiram că ea se căsătorise cu Carl.

Odată, adunându-şi tot curajul, îi spuse lui Carl:

- Sper că Ned va fi mereu aproape de Dumnezeu. Dar nu mă simt în stare să îl educ doar eu. Crezi că am putea face acest lucru împreună?

- Îl voi învăţa să fie un om muncitor şi cinstit. Asta e tot ce ştiu despre Dumnezeu, Mindy.

Vedea cât de integru este şi nu se putea abţine să nu se ducă la el şi să-i uşor atingă obrazul.

- Ned este norocos să aibă un tată ca tine. Sunt sigură că va avea multe de învăţat doar însoţindu-te. Dar mi-aş dori să cunoască şi bucuria izvorâtă din rugăciune, dintr-o relaţie strânsă cu Dumnezeu, ca bun prieten, nu ca fiinţă

îndepărtată, străină, cum le-ar părea unora. De aceea, cred că mi-e greu să-l învăț asta de una singură.

Carl dădu să răspundă, dar se răzgândi și rămase tăcut. Apoi nu mai deschiseră acest subiect.

Doi ani mai târziu, se născu Stephen Wayne, iar Mindy abia reuși să supraviețuiască celei de a doua nașteri. Carl, care stătea alături de ea pe pat, îngrijorat, dar și supărat, îi spuse cu hotărâre:

- Gata cu copiii!

Și ea știu că vorbește serios. De-a lungul acestor doi ani, se schimbase destul de mult. În momentul acesta, Mindy se uita la el cum stătea în balansoar, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși. Râsul pe care și înainte i-l auzea atât de rar, acum chiar dispăruse. Fermitatea se contura în linia pe care o desena gura lui, iar îngrijorarea deja se citea pe față. Pearl spunea că seamănă din ce în ce mai mult cu Seth odată cu trecerea anilor și, în mare parte, avea dreptate. Atunci când era iritat din cauza preocupărilor legate de muncă, puteai sesiza în vorbele lui același ton înțepat.

Totuși avea o blândețe și o personalitate puternică, făcându-l deosebit de Seth. Mindy nu se temea de soțul ei, dar simțea că se înstrăinează de ea. Rareori reușea să treacă peste ceața îngrijorării și oboselii care îl înconjura, iar temerile nu i le înțelegea de fel. Duceau o viață frugală, la fel ca și vecinii lor. Nu era o vreme de prosperitate. Înțelegeau că nu puteau trăi doar de pe urma muncii la ferma lor, dar lui Carl îi era ușor să găsească de lucru în vecinătate. Asta însemna, bineînțeles, ca munca din gospodăria lui să o facă în timpul nopții sau la sfârșitul săptămânii. Nu-i de mirare că era extenuat.

Cum avea să fie acest bebeluș? Doi băieți. Și nici o fată pe care, acum, chiar nu mai putea spera că o va avea vreodată. Dar nu o deranja prea tare acest lucru. Prefera băieții. Își plimbă degetul pe obrazul fin al copilului, iar el deschise brusc ochii mari și negri. Intensitatea culorii o avea de la Carl, dar culoarea o moștenea de la ea. *Oare vei fi tăios ca un vultur, asemenea tatălui tău?* se întrebă ea, privind în depărtare, fără vreo țintă. Emma deschise ușa și își băgă capul prin crăpătură.

- Ned ar vrea să vadă copilașul, poate să vină?

Carl deschise ochii și îi făcu semn fiului mai mare să vină la el.

Băiețelul veni timid, ușor, lângă mama lui, nefiind obișnuit să o vadă stând în pat. Mindy întinse mâna spre el și dădu la o parte păturile ca să vadă mai bine bebelușul. Ned zâmbi, iar ea fu din nou răscolită de gropițele care apăreau și dispăreau din obrajii lui. Oriunde ar fi fost, copilul acesta aducea cu el doar bucurie. Atinse ușor puful cârlionțat de pe capul bebelușului și apoi se cățără grăbit în brațele lui Carl, neștiind cum să reacționeze față de noul venit.

- Numele lui este Stephen, Ned, iar când va crește puțin îți va fi un prieten bun. Tatăl tău și cu mine suntem foarte norocoși că avem doi băieți sănătoși.

- Pot să îl iau în căruța cu fân? întrebă Ned cu o voce clară, fără să stâlcească vreun cuvânt, fapt care-i uimea de fiecare dată.

- Doar când va mai crește și va fi capabil să țină în mână o furcă pentru paie va fi posibil așa ceva, spuse Carl amuzat.

Toți patru stătură așa, până când umbra serii pătrunse în încăpere. Balansoarul lui Carl făcea un zgomot ritmic și reconfortant. Ned stătea relaxat în brațele tatălui, ce se bucura de o liniște blândă, iar Mindy încerca să-și tempereze entuziasmul care o copleșea ținând în brațe acel pui de om.

8

- Ce se întâmplă cu tine, bunicule? întrebă Ned, în timp ce se cățăra pe patul înalt și-i mângâia mâna care se odihnea alături.

- Bătrânul meu motor a început să dea semne de oboseală, Ned. Uneori mă îndeamnă să stau lungit câteva săptămâni, ca să mă odihnesc.

- Te doare? insistă băiețelul, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fața bunicului.

Hiram zâmbi și îl trase pe băiat alături de el.

- Nu atât de mult încât să o supăr pe bunica. Ce poveste vrei să depănăm astăzi, tinere?

În timp ce aranja prin cameră, Mindy îl auzi pe tatăl ei, povestind despre Samuel și Eli de parcă deodată aceste personaje biblice ar fi prins viață. Cine oare ar putea să le vorbească fiilor ei, cu o voce ca a lui Hiram, după ce el se va duce?

Ned plecă în grabă, cu pași ușori, iar Mindy îl compară din nou pe tatăl ei cu un patriarh. Se apropie de pat și observă cum stătea întins, cu ochii închiși, răsuflând repede și zgomotos. Arăta ca umbra bărbatului puternic ce-i supraveghease copilăria. Însă, când deschise ochii și zâmbi, văzu omul de odinioară. Își dădea seama de importanța unui dialog cu el, acum când viața parcă i se scurgea din trup.

Când îngenunche lângă el, îi căută mâna:

- Tu cum eşti, Mindy?

Deodată, simţi că vrea să plângă, să-şi aşeze capul pe umărul acela atât de familiar şi bătrân, să fie mângâiată şi alintată ca în copilărie. Dar nu urmă acest instinct. Nu era în obiceiul familiei să facă astfel de gesturi.

- Uneori, tăticule, am impresia că tot ce fac este greşit.

- Dacă i-ai lua în calcul pe Ned şi pe Stephen, nu cred că ar trebui să gândeşti acest lucru. Sunt mândru de băieţi. De fapt, la ce te referi când spui că ai impresia că greşeşti?

Mindy făcu un nod la unul din capetele hainei, dar nu îşi ridică privirea.

- Îmi este imposibil să fac din căminul meu un loc al bucuriei.

- Şi care este motivul tristeţii din căminul tău?

- Uneori, mă simt fericită – parcă atunci se simte şi Carl la fel. E bine că băieţii nu sunt afectaţi deocamdată de problemele noastre, dar cu timpul, cred că vor sesiza tensiunea dintre noi doi.

- Carl se poartă frumos cu tine, Mindy. Te lasă să-ţi păstrezi credinţa şi se îngrijeşte de nevoile tale. Ce ai avea să-i reproşezi?

Deşi se simţea contrazisă, continuă să se destăinuie.

- Este exact cum spui tu, tată, şi nu găsesc că ar avea vreo vină. Dar simt că fericirea părăseşte puţin câte puţin căsnicia noastră. Câteodată suntem ca doi străini care se străduiesc să stea în echilibru pe o stâncă.

- Mariajul nu este un joc, Mindy. Este aproape o bătălie, mai ales în aceste ţinuturi unde-i atât de greu să câştigi bani. Îl mai iubeşti pe Carl?

Era o întrebare care se mai pusese şi altă dată. Locuitorii acestor ţinuturi nu obişnuiau să vorbească despre iubire.

Cuvântul acesta era fragil ca un balon de săpun. Oricum, observa la tatăl ei o oarecare tandrețe care nu îi stătea în obicei. În relația cu Em, mama ei, luptase să scoată la suprafață sentimentul acesta, cu mare greutate, dar până la urmă reușise. Acum trebuia să răspundă acestei întrebări. Când încercă să vorbească, Mindy avu ceva din reticența mamei.

- Când stă liniștit la masa de seară, citind la lumina lămpii – iar aici ezită – îmi vine să îl cuprind cu brațele și să-l rog să ne întoarcem la simțămintele dintâi, să facem lucruri pe care obișnuiam să le facem în primul an al căsătoriei.

- Dar de ce nu faci exact așa? întrebă Hiram, cu jumătate de gură.

- Cred că principala problemă este că nu mai suntem la fel, deschiși unul față de celălalt. Dimpotrivă, parcă ne aflăm în gardă și foarte atenți să nu ne dezvăluim prea mult simțămintele profunde.

- De ce?

Dintr-odată, mânia care mocnise în Mindy ieși la iveală și se revărsă.

- Nu îl pot ierta pentru faptul că toată educația spirituală a băieților a lăsat-o pe seama mea. Ned mă întreabă deja de ce tatăl lui nu se roagă și de ce nu merge la biserică. Să nu-ți pară de mirare, dacă-l vei vedea în Sabat, mergând cu tatăl lui la câmp.

Hiram nu spuse nimic. În bucătărie se auzea un zgomot de balansoar, amestecat cu hohotele de râs ale lui Stephen și cu vorbăria lui Ned. Cuvintele rostite de Mindy atârnau în aerul camerei, fumegând. Răspunsul însă era evident. Îl dorise pe Carl cu orice preț. Dar se dovedea că sacrificase prea mult pentru plata acestui preț.

- Trebuie să recunoști, Mindy, că o parte din povară Carl o poartă pe umerii săi. El nu vede rostul timpului pe care tu

îl petreci în rugăciune, împreună cu băieții, și totuși vă oferă libertate în această privință. Poate că-i este teamă de faptul că asta îi va face să pară anormali în ochii celorlalți și că vor fi ridiculizați. Fiind capul familiei, ar avea dreptul de a-ți interzice să-i înveți pe băieți crezul tău. Totuși nu uzează de această autoritate. Trebuie să ai încredere în el.

I se părea ciudat să audă aceste cuvinte din gura lui Hiram. Atârnau de ea ca și chiciura. Se aștepta să găsească la el înțelegere, însă nici vorbă de așa ceva. Dar mai stărui:

- Sunt singură pentru o persoană cu o asemenea credință, care privește spre lumina dimineții și este încântată de ce a făcut Dumnezeu pe pământ. Pe Carl îl interesează cât fân i-a mai rămas să cosească. Vreau să existe și în viața mea cineva cu care să vorbesc despre viitorul băieților, care să mă ajute să-i cresc astfel încât, într-o zi, să poată merge la o școală autentic creștină. Toate aceste gânduri trebuie să le țin doar pentru mine. Sunt lucruri atât de importante, dar despre ele nu trebuie să vorbesc niciodată.

- Ai dreptate în privința asta. Trebuie să faci tot ce îți stă în putere ca să-i ajuți pe băieți să se apropie de Dumnezeu, dar trebuie să o faci singură. Nu-i cere lui Carl ce nu poate da și ce nu a promis vreodată că va da. Împărtășește-ți credința cu el în singurul mod ce-ți este la îndemână, prin iubire altruistă și prin bucuria pe care o poți aduce în cămin. Ca urmașă a lui Isus Hristos, trebuie să-ți dorești să dăruiești mai mult, decât să pretinzi de la el.

- Am făcut o greșeală că m-am măritat cu el, așa-i?

Mindy rostise atât de încet această întrebare, că Hiram trebui să-și încordeze urechea pentru a o auzi.

- Să nu mai spui niciodată aceste cuvinte și nici măcar să nu mai gândești așa, Mindy. Carl este un om bun. Îi datorezi loialitate. Poate că nu vom mai avea ocazia să vorbim despre

acest subiect. Sper că vei continua să mergi alături de el pe drumul vieții și că îl vei susține în toate privințele.

Mindy îngenunche lângă Hiram, dar lacrimile de pe obrazul ei se prelingeau pe pătura care acoperea patul. El o mângîie pe păr cu tandrețe. Nu mai era loc pentru alte cuvinte.

Trei săptămâni mai târziu, cu toții înconjurau marginea mormântului său, în cimitirul aflat chiar la capătul străzii unde se afla casa lor: Nathan și Wright cu tinerele lor soții, Pearl cu soțul ei mai în vârstă.

- Cine ar fi crezut că veşnic vesela mea Pearl se va căsători cu un bărbat în vârstă? îi spusese Mindy lui Carl în ziua căsătoriei surorii ei.

- Treizeci și șase de ani nu este o vârstă atât de înaintată, să știi, îi șoptise Carl ca răspuns.

E-adevărat, poate că nu, dar în încremenirea aceasta plină de viață, a lunii august, lângă marginea mormântului, Pearl arăta de parcă ar fi fost fiica acestuia. Em stătea la o oarecare depărtare și părea atât de bolnăvicioasă și pierdută, fără statura impunătoare a lui Hiram alături de ea. Urma ca Nathan și soția lui să locuiască împreună cu ea, dar nu era deloc același lucru. *Vor părea doar niște umbre în acea casă pentru Em, dacă nu mai este el,* se gândi Mindy. Cu toții erau obligați acum să învețe să trăiască altfel, fără el. Ea măcar Îl cunoștea pe Dumnezeul lui Hiram. Spera ca și ceilalți să Îl accepte la fel ca ea.

În acea seară, când Carl împături hârtia la care lucrase și întoarse ceasul, se uită lung la Mindy și-i spuse:

- Deja îmi este dor de tatăl tău, Min. Aș fi vrut ca băieții să fi avut ocazia de a-i fi alături mai mult timp.

Aducându-și aminte de conversația pe care o avusese cu tatăl ei, îi răspunse:

- Dar au un tată bun care se îngrijește de ei cu atâta responsabilitate.

Înainte de a porni pe scările luminate de lampa cu petrol, surprinse în ochii lui o tresărire, provocată de frumusețea acestor cuvinte.

Octombrie înconjură în grabă mica lor casă și aduse cu el vânturi vijelioase, ori vânturi blânde care făceau ca frunzele uscate să plutească delicat prin aer. Dincolo de crestele munților, luna, rece ca de platină, se zărea pe firmament într-o poziție de indiferentă maiestate. În casă, în camera de zi, flăcările se zbenguiau vesele dincolo de grilajul sobei. Ned plutea deja prin lumea viselor în dormitorul lui călduros de la etajul al doilea, dar Stephen își sprijinea mulțumit capul pe umărul lui Mindy, în timp ce se legăna în balansoar pentru că nu-i plăcea să îl lase dormind, în coșuleț, departe de ea. Carl, la oarecare distanță, se prefăcea că citește, dar se vedea că dă semne de neliniște.

- În curând, nu voi mai avea un copil pe care să-l legăn în balansoar, spuse Mindy. Deja Stephen adoarme prea repede ca să mai trebuiască să-l legăn. De când a învățat să meargă, e în continuă mișcare. Este cu totul diferit de Ned.

- E jucăuș, adăugă Carl. Simt asta când dau să-l iau în brațe. Este ca o primăvară dezlănțuită.

- Și cu atât mai greu de disciplinat. Când îi spun să nu facă un lucru, pur și simplu mă fixează cu ochii aceia pătrunzători și negri. Nu e descurajat nici măcar de bătaia la fund.

- Mindy, (Carl puse cartea deoparte) cred că voi cumpăra casa aceea mică, din josul străzii. E cam dărăpănată și familia Barker o vinde ieftin.

Mindy se uită la el, surprinsă de cele auzite.

- De ce vrei să o cumperi?

- M-am tot gândit la asta de când a murit Hiram. Tata e prea bătrân deja ca să mai meargă la bușteni pe timpul ier-

nii. N-aș vrea ca mama să rămână din nou singură. Acum, că fetele au plecat, dacă bătrânii vor avea o căsuță a lor, vor putea supraviețui, independent de slujba măruntă pe care și-ar lua-o tata prin vecinătate.

Teama pe care Seth i-o inspira de fiecare dată renăscu în ea și un sentiment de răutate o însoți. Se descurcaseră până acum fără prea multe acareturi. Își ținuse casa în cel mai simplu mod din New England și nu înțelegea ce-i venise acum lui Carl să se angajeze la astfel de cheltuieli, care să le îngreuneze viața de familie.

Tăcu în primul moment, încercând să-și găsească cele mai potrivite cuvinte.

- Dacă tata ar fi fost în stare să aibă o casă a lui, poate că s-ar fi descurcat fără ajutorul nostru, dar în situația de față, chiria pe care trebuie s-o plătească este o povară grea pentru el, începu Carl să-i explice.

Mindy se lupta cu furia care clocotea în ea.

Vrei să spui că am putea să trăim cu mai puțin, iar băieții să suporte anumite lipsuri, pentru ca Seth să bea în continuare. Nu e de mirare că nu a avut vreodată o casă a lui. Nu rostise aceste cuvinte, dar Carl, ca și cum știa ce voia să spună, i-o reteză din scurt:

- Întotdeauna a avut grijă de familia lui. Este un om foarte muncitor.

- Asta înseamnă că va trebui să-ți dai toate economiile?

- Da, și ceva pe deasupra. Cred însă că voi reuși să tai îndeajuns de mulți bușteni în iarna aceasta pentru ca să pot acopări diferența. Tata va veni să mă ajute.

- Cum zici tu, Carl.

Cuvintele erau blânde, dar felul în care ea își ținea umerii în timp ce-l ducea pe Stephen spre pătuț, îi spuneau altceva soțului.

În dimineața următoare, Carl îl luă și pe Ned când plecă în oraș să întâlnească agentul de vânzări. Mindy făcu ordine în casă, îl legănă pe Steph în coșulețul aflat în aer liber, apoi urcă pe dealul din spatele casei. De pe vârful lui, putea admirea valea pe care se înșiruiau copaci colorați în roșu și auriu. Prin zona despădurită râul sălta peste pietre, de-a lungul șoselei. Își ridică fața spre cer.

Stephen, care se rostogolea prin frunzele uscate de pe jos, se uită la ea cu uimire când o auzi vorbind: *O, Dumnezeule, simt că în mine se ascunde multă mânie și teamă. Nu vreau ca Seth să locuiască atât de aproape de noi, la capătul străzii, ca să-mi batjocorească religia și să-mi influențeze băieții. Poate că nici nu vreau să îl împart pe Carl cu el. Sunt prea egoistă ca să-i dau modestele noastre economii. Nu găsesc niciun lucru bun în mine. Iartă-mă și ajută-mă.* Băiețelul stătea în picioare lângă ea, trăgând-o de fustă. Îl ridică în brațe și își lipi obrazul de fața lui rece.

- Copilașule, spuse ea, aș vrea să te ascund undeva, departe de toate minciunile din lume. Dar să nu ne mai gândim la asta; privește în vale. Aici este ce vei moșteni tu. Suntem în viață, suntem împreună în această dimineață și poate că mai mult nici nu contează.

Într-o zi cenușie de noiembrie, Mindy o înhămă pe Belle la căruță, apoi așeză copiii în ea, învelindu-i cu poala mantiei și merse jumătatea de milă care despărțea ferma lor de casa pe care Carl voia să o cumpere. Îi promisese Marthei că vopsește ea dulapurile din bucătărie. Când intră cu căruța în curtea din fața casei, Seth ridică mâna să o salute, dar își continuă lucrul pe care-l avea la acoperiș. Observă că scările de la intrare erau noi; de asemenea, o balustradă la scările de la prispă. Înăuntru, Martha aproape că reușise să-i dea aspectul unei case. Perdele apretate și albe fluturau deja la

ferestre. Lemnul care ardea în sobă făcea aerul cald şi plăcut. Când Mindy aşeză pe masă un pachet mare de unt, pe a cărui hârtie era imprimată o floare, Martha admiră plină de uimire galbenul de aur al untului. Îl luă şi-l puse într-un dulap, undeva în spate, ca să stea la rece. Apoi reconstituiră dulapul vechi de bucătărie, îl curăţiră şi-l vopsiră.

- Mindy, mă simt tare stânjenită că el, Carl, a trebuit să ne cumpere această casă, îi spuse Martha după un timp. Ştiu că banii sunt tare mofturoşi când este vorba să intre în casa voastră, ca şi într-a noastră, de altfel. (Martha zâmbi cu o deosebită sfială care aproape că te dezarma.) Dar e plăcut să locuieşti într-un loc cald şi să ştii că nu va mai trebui vreodată să te muţi din casa ta. Seth va lucra cu mâinile proprii şi vom avea tot confortul de care este nevoie. După moartea noastră, poate că această casă o să valoreze mai mult. Atunci voi nu veţi avea nimic de pierdut.

- Pentru Carl este o mare bucurie, admise Mindy, să vă aibă în preajmă, să ştie că nu veţi fi singură pe timpul iernii. El nu va uita niciodată acele ierni în care voi doi luptaţi din greu ca să supravieţuiţi.

Martha se opri cu pensula de vopsit în aer, gândind cu voce tare:

- Întotdeauna a fost atât de bun cu mine. Seth şi-a pus toate speranţele în el şi, uneori, cred că i-a cerut prea mult. Dar nu s-a plâns niciodată. Sper că pentru tine este bine că se poartă aşa.

- Adevărat, spuse Mindy, în timp ce pensula ei avea o mişcare ritmică pe suprafaţa lemnului. Munceşte ca să ne întreţină pe toţi patru.

Mai târziu, se duse să vorbească puţin şi cu Seth. Lucra cu mare zor, aşezând pe acoperiş ţigle din lemn, făcute chiar de mâna lui. Avea îndemânarea unui meşteşugar.

Ned stătea pe vârful grămezii, dându-i bucățile de lemn și ținându-l de vorbă.

- Să-i transmiți lui Carl că, în vreo două zile, trec să-l ajut să acopere hambarul cu șindrilele ce-mi rămân de la acest acoperiș. Am observat că are câteva găuri. Le-am făcut cu mâna mea și nu va găsi altele mai bune.

- Ned, tu vrei să înveți cum se construiește un acoperiș? îl întrebă mama lui, în timp ce-l dădea jos de pe grămadă.

- Vreau să-l învăț tot felul de lucruri, pentru că este la vârsta cea mai potrivită. Acum prinde foarte repede, spuse Seth, cu gura plină de cuie.

În drum spre casă, Stephen își afundă fața în haina lui Mindy pentru a se proteja de vânt, dar Ned se așezase în genunchi pe scândura din căruță, făcându-i cu mâna celui care lucra pe acoperiș. Salutul lui Seth abia se auzi, trecând prin ceața care se lăsase deja peste vale. Când nu se mai puteau auzi unul pe celălalt, Ned se întoarse și se lipi puternic de Mindy.

- Bunicul Seth este cel mai tare – mărturisi el, după tine și după tata.

9

Mindy privea cu coada ochiului spre vale în timp ce termina de pus la punct ultimele lucruri prin casă. Îi spusese lui Ned să nu piardă timpul, dar erau atât de multe lucruri pe care le putea descoperi un băiețel de șapte ani... Își aștepta cu nerăbdare fiul să sosească de la școală până la apusul soarelui.

Casa era mobilată aproape în totalitate, dar în această după-amiază de vineri, parcă era mai pustie ca de obicei. Curățase și frecase fiecare colțișor. Pâinea din făină integrală era coaptă și așezată pe raft, iar aroma boabelor coapte umplea bucătăria. În mijlocul mesei se afla prăjitura preferată a lui Carl, ornată generos cu stafide.

- Se apropie apusul soarelui, Stephen, te rog, lasă jucăriile deocamdată pentru că trebuie să apară Ned și vom face împreună altarul. În timpul acesta, ai putea să aranjezi masa.

Văzând apoi un chip mic și rotund dincolo de colina dealului, unde șoseaua făcea o curbă și se pierdea în zare, ea spuse:

- Iată-l că deja vine. Grăbește-te, Stephen.

Când Ned intră pe ușa bucătăriei, pregătirile pentru cină erau gata. O ultimă rază de soare înghețat poleia vârfurile copacilor și crestele munților din zare. Mindy îl ajută pe Ned să se dezbrace de hainele groase de iarnă și-i puse un scaun aproape de sobă, pentru a se încălzi. Luă cartea de imnuri din raft și alese un imn vechi, pe care-l cunoșteau toți

trei, apoi începură să cânte: *Ziua moare înspre apus, cerul atinge pământul...*

În timp ce îngenuncheau pentru rugăciune, Carl intră în bucătărie, zăngănind găleţile cu lapte. Ned ezită să se roage.

- Continuă, îi spuse Mindy încet. Tata va aştepta până ce noi vom termina rugăciunea.

Dar înainte de a-şi spune rugăciunea, Stephen se ridică în picioare şi merse direct spre bucătărie. Lui Mindy i se tăie respiraţia şi alergă după el, dar era prea târziu. Văzu pe chipul lui Ned tensiunea datorată liniştii neobişnuite a acestei situaţii.

- Tată, te rog, vino cu noi să ne rugăm la începutul Sabatului. Asta L-ar face fericit pe Isus şi pe mama la fel.

Mindy veni mai aproape şi puse mâna pe Ned. Ar fi vrut să-l fi prevenit referitor la cuvintele pe care urma să le audă. Cu ochii minţii îşi imagina scena care putea să aibă loc în camera alăturată. Ochii lui Stephen, mari, colorați intens, priveau în sus cu uimire spre chipul lui Carl, care arăta că se simte încolţit.

- Nu prea mă pricep la rugăciuni, Stephen. Ăsta e departamentul mamei. Fugi şi te roagă împreună cu ei. Te aşteaptă.

- Aş putea să te învăţ eu să te rogi, tată. Nu e greu.

Mindy zâmbi, deşi nu prea se simţea în stare. Cel mai mic copil dădea uneori dovadă de o asemenea încăpăţânare, încât era destul de greu să scapi de el.

- Du-te la mama ta imediat! se răsti Carl.

Vocea lui Stephen era uşor tremurată, iar vorbele nu prea se legau atunci când îngenunche lângă mama lui pentru rugăciune, dar nu plânse. Când se adunară în jurul mesei pentru cină, se simţea o atmosferă încărcată, dar Ned reuşi să întrerupă tăcerea când îşi băgă degetul în crema de îngheţată şi-l întinse spre Carl ca să guste.

Serile de vineri erau întotdeauna plăcute, în acea bucătărie bătrână. Mindy pusese o față de masă albă, dar și cele mai bune farfurii. Pregătise o mâncare excelentă, iar Carl se simțea, de asemenea, confortabil și relaxat cu ocazia celebrării săptămânale a Sabatului. În seara aceasta însă, nu participă la vreo discuție cu băieții ori cu Mindy; Stephen reușise să ridice mici valuri de furie în sufletul lui.

Mai târziu, el anunță că urmează să-și petreacă seara în oraș, iar băieții îl priviră uimiți cum își ia jacheta, pregătit de plecare. Rareori se întâmpla să meargă fără ei, iar seara nu era de obicei timpul potrivit pentru a ieși în oraș.

- De ce vrei să pleci, Carl? întrebă Mindy, încercând să treacă peste mândria de a nu rosti niciun cuvânt.

- Am nevoie de o schimbare.

Nu privi în urmă și nu rosti nici măcar un cuvânt de rămas bun.

Băieții o ajutară să strângă masa, dar odată cu Carl parcă mai plecase ceva din acea încăpere. Spălară vasele și strânseră firimiturile într-o liniște apăsătoare. În timp ce ducea mâncarea în cămară, lui Mindy i se părea că prăjitura cu stafide nu fusese decât o batjocură. Abia după ce băieții se așezară în pat, iar ea li se alătură pentru a mai povesti ceva din Biblie, simți că atmosfera aceea apăsătoare se risipise.

Lumina lămpii făcea să strălucească părul de culoare roșiatică al lui Ned. Semăna mult cu Carl la înfățișare, dar numai atât. N-ai fi putut recunoaște la el independența și asprimea tatălui. El dorea să fie doar pace și bucurie pe pământ. Se simțea vinovată pentru că nu i le putea oferi. Stephen era mai puțin preocupat dacă domnea sau nu pacea pe pământ. Tot ce voia se rezuma la a găsi soluții anumitor probleme și le căuta cu tenacitate. Tocmai el era cel care o întreba acum:

- De ce a plecat tata așa supărat?

- Nu știu, Stephen, răspunse ea, trăgându-i pătura până sub bărbie. Poate că Dumnezeu a vorbit inimii lui, iar el nu voia să asculte și a încercat să fugă. Prin dragostea noastră, noi trebuie să-i arătăm că voința lui Dumnezeu nu este ceva de care să se teamă.

- Nu trebuia să-i spun să vină să se închine împreună cu noi. Am stricat totul, izbucni Stephen.

- Cu siguranță că așa ai făcut, spuse Ned din pat.

- Nu cred că a fost o greșeală, replică Mindy. Isus a găsit cu cale să-i adreseze invitația de a veni la El, prin voi și prin mine. Poate că într-o zi, tatăl vostru va răspunde afirmativ acestei invitații.

Mai târziu, când îngenunche lângă patul ei, Mindy simți din nou o singurătate apăsătoare. Carl nu mai plecase niciodată așa, alegând în mod direct compania altor persoane în defavoarea ei.

- Cum să fac față acestei situații, Doamne? întrebă ea. Carl este mânios, eu de asemenea, iar băieții se află la mijloc. Tot ce am făcut a fost să aduc tristețe în propriul cămin, în ciuda intențiilor bune pe care le-am avut.

Plânse mult timp, așa cum stătea pe genunchi, până când odihna Sabatului, promisă de Dumnezeu, coborî peste ea, așa că urcă liniștită în pat. Prin fereastra înaltă privea stelele strălucitoare pe cerul întunecat, vorbind despre altă lume, diferită mult de cea în care se afla. Stătea nemișcată, fără să doarmă, încercând să distingă tropăitul calului de-a lungul șoselei murdare. Când, după mai multe ore, Carl se așeză în pat alături de ea, întinse mâna și îi atinse obrazul, ezitând. El murmură doar atât: *Noapte bună, Mindy,* dar recunoscu în vocea lui aceeași singurătate copleșitoare care pusese stăpânire și pe ea.

- Carl, hai să organizăm o petrecere de Crăciun, sugeră Mindy, aproape de începutul sărbătorilor de iarnă. Mă gândeam s-o invit pe mama, pe Pearl împreună cu soțul ei, Nathan și Wright de asemenea, cu soțiile. Deja i-am întrebat pe Seth și pe Martha dacă pot participa, alături de surorile tale.

- Depinde doar de tine, Min, îi spuse Carl. Se pare că va fi mult de muncă.

- Băieții ar putea să mă ajute, iar mamele noastre vor aduce și ele mâncare.

Mindy începu să joace cu Stephen în jurul mesei, cântând *Jingle Bells*, până când rămase fără respirație și se opri râzând în hohote. Carl privi mirat, iar ea își dădu seama că nu se mai simțise demult cu sufletul plin de o voioșie copilăroasă. *Devenim ursuzi deja și avem doar treizeci de ani*, se gândi.

În săptămânile care urmară, își exploată la maxim inventivitatea pentru a mări teancul cadourilor de sub brad cu puținul pe care-l avea. Pearl veni cu o zi mai devreme și împreună îi cusură mamei lor o rochie lungă, maron, cu un guleraș de dantelă. Mindy împleti mănuși cu un deget, pe măsura fiecărui membru al familiei. Timp de un an, în momentele libere, împletise o cuvertură de pat pentru Pearl. Acum, într-un colț, aplicase o inimă roșie pe care brodase cuvintele: *Pentru Pearl, de la Mindy – 1913*.

Împreună cu băieții, reușise să facă podoabe din boabe de porumb și din măceșe cu care să decoreze bradul înalt pe care Carl îl adusese într-o seară din pădure.

Casa mirosea plăcut și era frumos împodobită cu crenguțe verzi de brad și lumânări roșii, când familia începu să se adune pentru sărbătoarea Crăciunului. Cei dintâi sosiră părinții lui Carl, aducând cu ei un coș mare, plin cu tarte din mere, bine coapte, pregătite de Martha. Privirea lui Carl părea înduioșată în timp ce lua din mâna mamei coșul cu

tarte. Mindy nici nu încerca măcar să facă așa ceva. Aceasta ținea de un ritual între Martha și fiul ei, cu ocazia sărbătorilor petrecute doar de ei doi în trecut.

- Poate că ar fi fost mai bine să mâncăm fiecare la noi acasă, spuse Seth, așezând zgomotos un bol cu suc de fructe pe raftul din bucătărie. Toate aceste strădanii ce implică timp și bani, îmi par inutile.

- Ei și tu Seth, știi bine că nu ți-ar fi plăcut să ratezi o astfel de ocazie pentru nimic în lume, spuse Mindy, îmbrățișându-l în fugă, dar simțind o respingere la mirosul alcoolului din respirația lui.

Nu voia să-l lase să le strice această zi deosebită. Merse afară, unde Ned își încerca talentele. Îl privi, simțind în același timp o grea povară pe suflet. Cât de lipsit de apărare era acest copil, cu gropițe în obraji și cu părul cârlionțat, la influența bunicului său preaiubit! Și-ar fi dorit să-l prindă în brațe și să fugă amândoi undeva departe, dar se întoarse la aluatul de biscuiți. Își șterse ochii cu mâna murdară de făină, ceea ce făcu să-i rămână niște urme pe obraji. Carl, care se afla în trecere, îi șterse obrajii cu un gest atât de tandru și neobișnuit pentru el, încât în acele momente tânjea să se arunce în brațele lui și să-l roage să fie acel Carl de la început.

Apoi sosiră Pearl și James, împreună cu Em. Sora lui Carl, Sally și soțul ei ajunseră chiar în momentul când se pregăteau să se așeze la masă. Când Mindy își ridică privirea pentru a cere unuia dintre cei prezenți să se roage pentru binecuvântarea hranei, simți un dor imens după tatăl ei. Știa acum ce ar fi trebuit să se întâmple ca ziua să fie cu adevărat deosebită. Era mult mai potrivit ca un bărbat să se roage în această ocazie, dar nu era niciun bărbat acolo care să Îl cunoască pe Dumnezeu. Așteptau cu toții, știind că Mindy avea acest obicei. Dar ea nu îndrăznea să se roage. Gata de

a izbucni în lacrimi, se întoarse spre Ned. Era prea delicat ca să o refuze, dar privirea lui spunea că nu e pregătit să se roage. Observă deodată un fel de amuzament pe trăsăturile îmbătrânite ale feței lui Seth. Cuprinsă se disperare, își drese vocea și spuse:

- Stephen se va ruga pentru binecuvântare.

Stephen se uită la ea uimit, rușinat... dar, plecându-și capul, începu să se roage:

- Scump Isus, Îți mulțumesc pentru bunicii mei, pentru toate rudele mele și pentru faptul că suntem împreună. Mulțumesc pentru această hrană gustoasă și îți spun *La mulți ani!* Amin.

Din locul lui, chiar lângă băiat, Carl mângâie cu mâna lui mare căpșorul lui Steph.

- Frumos, fiule. Bunicul tău, Hiram, ar fi fost mândru de tine.

Pentru o secundă, în acea zi, inima lui Mindy reușise să o atingă pe cea a lui Carl, dar în clipa când îl privi, ochii lui o ținură la distanță.

Mai târziu, relaxați după masă și după desfacerea cadourilor, începură să discute. Pearl, însărcinată în luna a șasea, stătea tăcută alături de soțul ei, care discuta cu Carl despre recolta de fân. În poale își pusese cuvertura de la Mindy, o pajiște de culori în care parcă se reflecta fața ei frumoasă și părul negru. Lângă sobă, Em îi citea lui Stephen dintr-o carte nouă de povestiri. În timp ce conversa cu Sally, Martha ținea în mână un șal alb croșetat de Mindy. Soțul lui Sally împreună cu Seth plecaseră cu Ned ca să-l învețe să mânuiască arma de vânătoare pe care i-o cumpăraseră. Mindy simțise că i se taie respirația când Ned a desfăcut cadoul, iar Carl, care refuza să ucidă animale și care considera că vânătoarea este un sport obișnuit în zonă, îi vorbi aspru tatălui său.

- Nu crezi că este prea tânăr pentru asta?

- Ai petrecut prea mulți ani singur cu mama ta, Carl, îi spusese Seth. Am de gând să-l educ pe acest băiat așa cum trebuie. Cu cât va învăța mai repede să vâneze, cu atât mai bine.

Deodată, o cuprinseră sentimente de furie de-i tremurau toate încheieturile: *Vrei să-l educi în felul acesta? Dar al cui fiu este Ned?* Atunci simți privirea mamei, care-i spunea: *Fii calmă!*

Auzi apoi în vale detunătura puternică a armei și râsul de încântare al băiețelului, amestecat cu vocile celor doi bărbați, undeva sub fereastră.

Martha se întoarse către ea și-i spuse simplu:

- Îmi pare rău, am încercat să vorbesc cu el despre asta.

- Nu cred că îi dăunează să învețe să tragă cu puşca, spuse Carl, cu toate că în ochii fiecărui animal hăituit sau vânat este ceva care mă înfioară de fiecare dată.

Încă o bătălie pe care am pierdut-o, se gândi Mindy.

Când toți se pregăteau de plecare, Em puse în mâna lui Mindy un mic pachet.

- Acesta este un fel de cadou de la tatăl tău. Este ceva pe care el punea mare preț și cred că ar fi vrut să intre în posesia ta după moartea lui. De felul meu, eu nu prea sunt o cititoare înfocată.

Mindy puse pachetul deoparte, până ce toate săniile dispărură în vârtejuri de zăpadă. Apoi aranjă prin casă lucrurile care zăceau împrăștiate. În timp ce în bucătărie Carl și băieții mâncau sandviciuri cu carne de curcan și salată de fructe, ea se așeză în fața sobei din camera de zi și desfăcu pachetul.

Ochii îi alunecară pe paginile cărții unde pretutindeni se desluşau sublinierile pe care le făcuse tatăl ei. *Hristos, Lumina lumii* – de câte ori nu văzuse această carte în mâinile lui, vineri seara, când soarele stătea să apună, sau în timpul

după-amiezelor, când se relaxa la umbra unui copac, având paharul cu limonadă într-o mână şi cartea în mâna cealaltă. Se ghemuia lângă el cu un pahar de limonadă sau de lapte rece şi asculta din ce-i citea. Cuvintele care fuseseră prea puţin importante pentru ea, fiind copil, deşi iubea atât de mult vorba tatălui, o mişcau acum până în adâncul sufletului.

- Carl, strigă ea nerăbdătoare, când terminaţi, adu-i pe băieţi aici. Vreau să vă împărtăşesc ceva.

Stephen şi Ned se întinseră pe podea, lângă bradul de Crăciun. Carl se aşeză în celălalt colţ al camerei, dar de data asta nu mai luă în mână ziarul, aşa cum obişnuia să facă atunci când ea le citea băieţilor din Biblie.

- Această carte a fost a bunicului Hiram, le explică Mindy. Mama mi-a adus-o azi. Autoarea este o femeie despre care noi credem că a fost inspirată de Dumnezeu. Tata mi-a spus că ea putea fi verificată pe baza textelor biblice referitoare la statutul de profet. Dar el nu-i citea cărţile doar din acest motiv, ci pentru că acestea făceau Cuvântul lui Dumnezeu să apară plin de sens, de noi înţelesuri... şi pentru că ori de câte ori termina de citit o carte se simţea mai bun. El spunea că acesta ar fi adevăratul test pentru un profet.

Capitolul unu este intitulat *Dumnezeu este cu noi.* Aici ni se relatează de ce Isus a ales să coboare pe pământ şi să trăiască alături de noi, de ce a acceptat să moară în final, atârnat pe o cruce. Iar mie mi s-a părut că modul cel mai potrivit de a încheia sărbătoarea de Crăciun este să ne amintim ce s-a întâmplat atunci.

Băieţii probabil că nu puteau să înţeleagă prea multe, aşa cum nici ea nu înţelesese cu ani în urmă, dar poate că primeau anumite binecuvântări prin frumuseţea cuvintelor pe care ea le citea. O făcea de fapt pentru Carl, fiindcă dorea ca şi el să audă şi să creadă, mişcat de povestea acelei vieţi

care se sacrificase, inclusiv pentru el. Zăpada se aşternea încet pe acoperişul casei, însă în interior focul jucăuş arunca sclipiri dinspre grilajul sobei. Vocea lui Mindy aluneca peste trupul soţului, plină de dragoste şi de dor, dar el stătea tăcut, netulburat, şi nimeni nu ar fi putut spune dacă îl găsise pe Hristos de care avea nevoie sau dacă vreodată Îi va ura bun venit în inima lui.

10

Scena care urmează în derularea povestirii noastre se petrece într-o zi cu tunete revărsate zgomotos la marginea văii şi cu ultimele raze de soare, ce se strecurau timid printre norii întunecaţi. Luna august torturase pământul cu o căldură înăbuşitoare. Debitul râului se micşorase considerabil. Susans, plină de praf şi cu un ochi vânăt, se prăbuşi la marginea drumului. Din cauza ploii care îşi anunţa venirea, totul părea încremenit.

Ca un adevărat gospodar, Carl cosise pajiştea joasă cu două zile mai devreme. Cu ajutorul lui Ned şi al lui Stephen, fânul era greblat, uscat şi pregătit pentru a fi pus în căruţă. Sâmbătă îşi propusese să-l acopere. Deodată, îşi aminti că nu cinase încă. Mâncase doar un sandvici pe drumul dintre hambar şi păşune. De la fereastra bucătăriei, Ned, un adolescent de cincisprezece ani, bine făcut, îl privea pe tatăl său care arunca fânul în căruţă, apoi îl aranja, suindu-se în vârful ei – îndeplinea norma a trei oameni. Pentru că muncea cu o singură mână, Carl reuşise să lucreze doar o mică parte a terenului. Ned parcurgea drumul din bucătărie în sufragerie, fără contenire şi fără a da semne de oboseală. Mindy, cu părul negru, uşor grizonat la tâmple, cu faţa puţin rotunjită, stătea liniştită pe scaunul de la fereastră. Părea că citeşte, dar tensiunea care se instalase în atmosfera casei era atât de mare,

încât cu greu putea fi atentă la cuvintele scrise pe paginile cărții. Stephen, de acum un băiețel subțirel de treisprezece ani, stătea întins pe podea, cu ochii negri larg deschiși, care vădeau un fel de frământare a sufletului.

- Mamă, niciodată nu mi-am simțit inima așa tulburată ca acum. Citește-mi te rog, poruncile din Decalog.

Mindy luă Biblia de pe masă și deschise la Exod, capitolul 20.

- Ned, poate că vei asculta și tu ce voi citi, sugeră ea, surâzând băiatului mai mare. Nu te mai fâțâi atâta. Așează-te pentru câteva clipe, te rog.

Băiatul se supuse, dar ea se temu că nu va asculta. Apoi citi rar cuvintele atât de familiare lor: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care se află în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce se află în ele, iar în ziua Sabatului s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o."

- Dar ce spuneți de următoarea poruncă? Iată cum sună: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", întrebă Ned cu o voce supărată.

- Mai întâi, se impune slujirea față de Dumnezeu, Ned. Și oricum, nu cred că poți cinsti un părinte, ajutându-l să facă rău.

Mindy deschise din nou Biblia și citi din Evanghelia după Matei, capitolul 10, versetul 37: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine." Trebuie să luăm în seamă ambele texte pentru situațiile cu care ne confruntăm în viața de fiecare zi, dragii mei. Este di-

ferit să alegi între Tatăl ceresc şi cel pământesc, dar dacă asta vă consolează, vă asigur că tata va înțelege decizia voastră fără să se supere.

Ploaia stropea ferestrele cu picături mici. Mai nervos ca de obicei, Ned sări în picioare, spunându-i:

- Dacă tu poți sta aici ca să ne explici nişte texte, în timp ce tata se chinuie de unul singur, eu nu mă îndur să privesc cu indiferență ce se întâmplă.

De la fereastră, Mindy îşi privea fiul şi soțul lucrând împreună. Unul încărca, celălalt aranja fânul în căruță. Lucrau cu mult spor, întrecându-se cu furtuna amenințătoare. Ochii i se umplură de lacrimi. Stephen se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr.

- Nu-l poți obliga pe Ned să aleagă Împărăția cerurilor, mamă. E impulsiv, dar sensibil. De la tine am învățat ce înseamnă compasiunea, aşa că nu fi tristă pentru el.

Ascultă fără să răspundă, doar îi strânse cu afecțiune mâna care îi mângâia umărul.

Carl reuşi să strângă doar jumătate din fân înainte ca ploaia să ude restul. Într-un târziu, se aşezară la masă pentru cină. Pe fața lui Carl se vedeau clar urmele oboselii, dar părea relaxat, aproape bucuros. Oare această bucurie se datora faptului că Ned îi fusese alături? Mindy încerca să citească pe chipul lui măcar un semn al supărării față de Stephen, dar nu reuşi să găsească aşa ceva. După ce se ridicară de la masă, Stephen îndrăzni să-i spună tatălui:

- Hotărârea de a rămâne în casă la amiază a fost una din cele mai dificile pe care le-am luat vreodată, tată. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

- Dacă ar fi fost din lenevie, nu cred că aş fi putut să te iert, dar sunt convins că tu eşti un muncitor bun şi că ai o conştiință puternică. Ştiu cât te-a costat să rămâi în casă

și nu trebuie să-ți ceri iertare. Dar trebuie să îmi răspunzi acum, că tot am început să discutăm, ce ar face Dumnezeul tău, știind că are un teren pe care se află fân uscat, amenințat de o ploaie puternică, în ziua Sabatului?

- L-ar lăsa acolo sau poate s-ar ocupa de el după ziua Sabatului. Bunicul Hiram a muncit mulți ani la fermă, dar în ziua Sabatului, singurul lucru pe care-l făcea era să ducă mâncare la animale. Cred că Domnul ne ajută și procedează în diverse moduri când suntem dispuși să Îi respectăm poruncile.

- Hiram și Dumnezeu aveau o înțelegere a lor, spuse Carl cu blândețe. Nu cred că e corect să îl includem pe Hiram în discuția noastră.

Stephen nu mai insistă, iar Mindy se simți mulțumită pentru că el știuse să se oprească la timp. Privi spre Ned, întrebându-se la ce se gândea. De fapt, continua să mănânce pâinea și fasolea pregătite de vineri seara, evitând cu diplomație să prelungească dialogul.

În acea seară, la culcare, îi spuse lui Carl:

- Mulțumesc că l-ai înțeles pe Stephen.

- Te-ai gândit vreodată, Min, întrebă el cu o voce controlată și fără urmă de emoție, ce faci tu din familia noastră, ce faci cu băieții noștri?

- Dacă am avea aceleași opinii nu ar exista controverse, Carl. Noi mergem pe drumuri diferite. Când am hotărât să ne căsătorim, ne-am gândit doar la noi doi. Nu am anticipat deloc durerea copiilor noștri. Eram așa de tânără – ezită ea – și așa de îndrăgostită. Cum aș fi putut să prevăd toate aceste probleme și ce se va petrece?

- Acum nu ești nici așa de tânără, nici așa de îndrăgostită, spuse el glumind, dar problemele au rămas.

- Carl, nu e adevărat. Seara când discutai cu Stephen, inima îmi era plină de iubire pentru tine. Tata mi-a spus cândva

că eşti un om bun şi avea dreptate. Nu vei şti niciodată cât de mult mi-aş dori să vă împărtăşesc bucuria de a-L cunoaşte pe Isus, ţie şi băieţilor noştri.

- În seara asta, la masă şi eu am avut o dorinţă, spuse el. Să terminăm cu certurile o dată pentru totdeauna şi să eliminăm din casa noastră această religie care ne desparte.

Ea se întoarse spre el plângând, iar el o ţinu în braţe până când adormi.

Zorii care abia se iviseră prevesteau o zi călduroasă, dar pe verandă, unde şedea Mindy, încă era răcoare. Valea acoperită de rouă se aşternea înainte, într-o linişte revărsată parcă din gândurile Domnului. De câte ori era vreme frumoasă, obişnuia să vină aici dis-de-dimineaţă pentru o discuţie secretă cu El: *Totul e perfect în creaţia Ta, Doamne, ca şi în ziua când eu şi Carl priveam spre vale. Pământul nu s-a schimbat, dar noi, da. Am trăit unele lecţii dureroase, dar sunt altele pe care mi-e greu să le învăţ. Ajută-mă să-l iubesc pe Carl sau măcar să-l respect sincer. Poartă de grijă familiei noastre şi, Te rog, dă-mi înţelepciune să o ajut. Dă-mi putere să fiu o binecuvântare pentru Carl, arătându-i iubirea Ta.*

În timp ce vorbea, îşi îndreptă privirea spre cerul albastru de dimineaţă, tivit pe margini cu mănunchiuri de nori albi. Atentă la dealurile împădurite din jurul fermei, îşi deschise braţele într-un gest larg, plin de bucurie: *Mulţumesc pentru toate acestea. Nu contează cât voi suferi sau de câte ori mă voi împiedica şi voi cădea, atâta timp cât această frumuseţe mă va vindeca şi mă va hrăni în fiecare zi.*

Apoi intră în casă pentru a pregăti micul dejun. Ned aprindea focul în cuptor. Oricât de ridicată era temperatura afară, focul trebuia să ardă. Altfel cum ar fi gătit? Carl ce-

rea mâncare caldă, indiferent de perioada anului. Era deja cu Stephen în grajd, iar ea auzise zgomotul găleților folosite pentru muls, chiar înainte de a se fi ridicat din pat. Ned încă mai lenevea în așternut, deși tatăl îi încredințase sarcina de a aprinde focul.

- Voi fi tare fericit când nu va mai trebui să pun piciorul în grajd, spuse Ned, aruncând din mână așchiile pentru foc.

- E într-adevăr greu să fii fermier, dar uneori e și mai greu să ții lupul la distanță de poarta ta, îi replică mama lui, dincolo de teancul de farfurii.

- Dacă e așa, eu încă nu mi-am dat seama de asta, spuse amărât.

- Păi nu poți, Ned, toată viața doar să schiezi, să vânezi și să conduci o mașină.

Mindy dădea uneori dovadă de nerăbdare față de acest fiu. De când cumpăraseră ferma de la Essex, el vedea treburile gospodărești ca fiind ceva respingător.

- Dacă ai echipamentul necesar, schiatul și vânatul sunt niște hobby-uri care nu costă prea mult, spuse el surâzând. Dar trebuie să recunosc că o mașină este ceva mai pretențioasă. Mamă, sper că nu te aștepți ca eu să devin fermier! Urăsc vaca doar când o văd!...

- Având în vedere cât ești de isteț, Ned, cred că ai putea face carieră într-un domeniu, dar acum, du-te la grajd. Știi cât de mult se supără tata când vede că lenevești.

Mindy răsturnă cartofii tăiați felii într-un castron cu unt încins și adăugă ouă pentru a le amesteca mai târziu. Se gândea la Ned că, deși avea rezultate excepționale la învățătură, din păcate, nu dădea dovadă de interes față de nimic altceva. Își petrecuse mult timp cu Seth. Datorită lui, ajunsese să cunoască fiecare colțișor din zonă, oricât de ascuns ar fi fost, și de aceea, aproape tot timpul se întorceau acasă cu vânat. Bu-

nicul, care se dovedise un adevărat vrăjitor cu uneltele sale de vânătoare, nu reuşise să-i transmită nepotului această pasiune, lovindu-se la orice încercare de un zid de indiferenţă.

Mindy iubea această oră de linişte când pregătea micul dejun. După ce termină totul de aranjat, trase o fugă până în grădină şi culese un buchețel de panseluțe. Arătau minunat pe faţa de masă albastru deschis, într-un vas vechi pentru supă. Îi plăceau foarte mult florile pentru că păreau a fi atât de supuse: odată ce le aşezai într-un loc, nu mai era nevoie să le mişti de acolo.

Uşa de plasă se trânti în spatele lui Stephen, iar el intră cu o găletuşă de smântână pe care o puse îndată pe masă.

- Mamă, ai reuşit să vezi cât de frumoasă e această dimineaţă? întrebă zâmbind.

- Am constatat, dar nu numai atât. I-am şi mulţumit lui Dumnezeu pentru ea. Dar tu?

- Am privit atât de mult, încât aş fi vrut să prind tot ce se putea, dacă nu m-ar fi strigat tata din uşa hambarului.

- Şi ce ţi-a spus? râse Mindy uşor. Bietul Carl! Un fiu urăşte vacile, iar celălalt se lasă fascinat de prospeţimea dimineţii, când ar trebui să muncească.

- Mi-a spus că dacă mă ţin după vaci să intre la muls, nu crede că am să reuşesc, dar după ce s-a rezolvat, a ieşit şi el în curtea grajdului şi mi-a spus că e o idee excelentă să stai puţin în loc, într-o dimineaţă ca asta, şi să te bucuri de viaţă.

Apoi, în linişte, Steph turnă în farfurii din căldăruşa cu smântână, pentru micul dejun.

- Îl iubesc pe tata. Este un om aşa de bun, cum rar întâlneşti. Cum poţi găsi împlinirea în mod practic, în Isus Hristos, ca miracol?

- Găsesc că este tocmai ce a făcut El: a acceptat să Se nască în cel mai modest loc de pe această planetă neînsemnată şi să

Își dea viața pentru niște ființe cu totul lipsite de recunoștință. Și nu este un truc. E decizie, muncă și acțiune. Minunea apare când intervine în noi hotărârea de a ne apropia de El, care ne schimbă în mod uimitor cursul vieții.

- Mie totul îmi pare magic, spuse Stephen, cu ochii strălucind. Cum ți-L imaginezi tu pe Fiul lui Dumnezeu, mergând pe pământ ca orice om?

- Într-un mod de neînțeles, El a dezvoltat la maximum umanitatea din noi.

Mindy ridică o carte de pe masa de lângă fereastră.

- Ascultă, Stephen, ce am descoperit ieri: "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. L-a dat nu numai pentru a trăi printre oameni, ca să le ierte păcatele și să moară pentru ei. El trebuia să se identifice cu nevoile și interesele oamenilor. El, care era una cu Dumnezeu, S-a apropiat de copiii oamenilor cu legături care nu se vor rupe niciodată... El este Jertfa pentru noi, Avocatul nostru, Fratele ceresc care a suportat povara corpului omenesc, ducându-l în fața tronului Tatălui pentru eternitate. El, Fiul Omului, S-a făcut una cu omenirea și ne-a mântuit." Faptul că El S-a identificat cu omenirea pentru eternitate este o idee nouă pentru mine. Asta mă face să Îl iubesc și mai mult.

- Același lucru voiam să spun și eu, mamă. În viața Lui se găsește o dimensiune a iubirii, dincolo de puterea noastră de înțelegere, ceea ce mă face să devin mai entuziast și să doresc să Îl înțeleg mai bine, lucrând pentru El.

- În ce fel? întrebă Mindy și privi spre băiat, în ochii căruia descoperi o stare intensă de bucurie.

- Vreau să studiez medicina, spuse el simplu, de parcă la asta se gândise dintotdeauna. Crezi că este un vis imposibil de realizat?

Până să răspundă, intrară Ned și Carl care așezară gălețile cu lapte sub chiuvetă. Apoi, turnară în lighean apă fierbinte, pentru spălat. În timp ce se spălau, Mindy aduse cartofii și omleta, după care adăugă unt și pâine de secară prăjită. Așezându-se, întrebă:

- Carl, dacă ai fi avut șansa și bani destui să alegi orice ocupație, pentru ce ai fi optat? Ce ai fi făcut cu viața ta?

- Numai oamenii limitați pun problema lui *dacă*, răspunse el, în timp ce ungea smântână pe pâine. Trăiește ziua cum ți-a fost dată, dacă ești înțelept. Dar de ce pui atâtea întrebări?

Se simțea în vocea lui răceală, ba chiar iritare. Părea că vrea s-o intimideze. Dar ea refuză să transforme micul dejun într-o dramă ieftină, așa că spuse direct:

- Păi, s-a întâmplat ca în dimineața aceasta, băieții să vorbească despre viitorul lor. Numai curiozitatea m-a îndemnat să te întreb ce ai fi făcut cu viața ta, dacă aveai libertatea s-o planifici așa cum ai fi vrut. Mi s-a părut ciudat ca după atâția ani, să nu știu nimic despre asta.

- Ce este așa de ciudat? Când eram eu tânăr, nimeni nu avea voie să viseze. Dar voi la ce vă gândiți? întrebă mirat, întorcându-se spre fiii lui.

- Visul meu este să devin șofer pentru Rockfeller, spuse Ned râzând. Imaginează-ți cum ar fi să primești bani ca să conduci o mașină luxoasă.

Frecvent, genul acesta de amuzament stârnea unele tensiuni în familie.

- Și ai de gând să-l trimiți la școală pentru asta? o întrebă Carl pe Mindy, deși încă surâdea.

Apoi se întoarse spre Stephen.

- Iar tu, tinere iubitor de soare, ce vise ai?

Stephen se înroși, dar răspunse timid:

- Aş vrea să fiu doctor. Poate că sunt mai puţin inteligent pentru o asemenea profesie, însă îmi doresc să încerc.

- Cum, nu eşti destul de deştept? Ce ciudăţenie mai e şi asta? Tu eşti un elev bun.

În ochii lui Carl se ivi o umbră, privind spre fiul mai mic.

- Sunt doar un elev mediocru, tată. Trebuie să învăţ de două ori mai mult ca să ajung la nivelul lui Ned.

- Sărăcuţul de tine, spuse Ned, aprinzându-se. Păcat că ambiţia ta şi cunoştinţele mele nu s-au întâlnit încă.

- Ar fi fost un angajament practic, dar aşa cum sublinia tata, oamenii deştepţi iau lucrurile aşa cum sunt şi caută să le folosească cât mai bine.

- Iar aceşti trei oameni deştepţi muncesc într-o zi cât pentru şase, aşa că să fim serioşi!, spuse Carl ridicându-se de la masă, iar băieţii îl urmară.

După ce rămase singură, Mindy spălă vasele, curăţă podeaua şi strecură laptele. Apoi, duse lucrurile spălate în spatele casei unde avea montat un uscător. Acolo se opri un moment, lăsând ca adierea vântului să-i atingă faţa în timp ce privea spre Carl care cosea iarba de pe malul râului. O făcea cu deosebită graţie, ca într-un dans de balet. Bineînţeles, ferma se afla tot în grija lui. Cine altcineva s-ar fi putut ocupa mai bine de malurile râului, cu excepţia lui Carl?

Băieţii se auzeau spărgând lemne pentru foc, iar glasurile lor vesele ajungeau la urechile ei, purtate de adierea vântului. Mindy intuia ce o aşteaptă, de aceea, ar fi vrut ca acel moment să treacă mai repede. Peste trei zile, Ned trebuia să plece la Universitate. Era o victorie pe care o câştigase, dar nu putea suporta pierderea lui. Îi cumpărase haine noi, le cususe pe cele mai vechi, dar îi venea greu să le aranjeze în cufăr. Acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Luă cuverturile şi prosoapele noi de la el din dulap şi le aşeză primele

în cufăr. Apoi puse o pătură uşoară, o plapumă grea făcută acasă, după care împachetă cu dragoste bluzele şi toate celelalte haine. Erau atât de multe, mai multe decât crezuse că s-ar putea aduna.

- Ai grijă să nu plece îmbrăcat urât, o sfătui soţul.

În glas se simţea autoritatea de cap al familiei care, pentru o asemenea cauză, nu ţinea cont de cheltuielile ce depăşeau cota zilnică. Apoi luă o haină din cuier şi după ce îi goli buzunarele, o aruncă la picioarele ei, spunând că ar fi trebuit să fie spălată.

Din buzunarul de la piept scoase un pachetel şi privi cu uimire conţinutul: ţigări. I se părea incredibil şi îl privea aiurită. Oricât de rebel se comporta Ned, nu ar fi bănuit că fuma. Nici Carl nu avea acest viciu. Era de pe acum convinsă că odată ajuns la Academia de la Pin Valley, nu va rezista să nu fumeze. Tot efortul ei de a-şi ţine promisiunea faţă de Carl părea a fi în zadar. Când Ned intră în casă să-şi ia ceasul pe care îl uitase, o găsi stând nemişcată, tăcută, cu lacrimi pe obraji şi ţinând în pumn pachetul de ţigări mototolit. I le arătă cu un gest uşor.

- Îmi pare rău, mamă, spuse evitându-i privirea. Nu aş fi vrut să afli vreodată.

- De ce Ned? De ce ai simţit nevoia să fumezi? Ştii că nu avem niciun drept să distrugem corpul pe care ni l-a dat Dumnezeu. E un obicei urât şi murdar... Of, Ned!

Dându-şi seama de tristeţea din glasul mamei, băiatul îşi lovea neliniştit picioarele unul de celălalt.

- Cum ai început? întrebă Mindy, anticipând răspunsul.

- Bunicul, spuse trist, îmi zicea că tata a fost dintotdeauna strict din punct de vedere moral şi că este demodat. Felul în care spunea lucrurile acestea, îl făceau pe tata să pară copilăros şi cu principii proşteşti. Dar nu e sfârşitul lumii, mamă.

Ned privea undeva în sus, cu un zâmbet pe față care aducea parcă o strălucire în ochii lui.

- Promit să nu fumez la Academie... Sau cel puțin, promit că nu voi fi prins.

După ce Mindy termină de împachetat, zilele trecură pe lângă ei cu mare iuțeală. Dar bucuria dispăruse din atmosfera căminului. Ea crezuse că îl trimite la școală pe cel mai mare dintre fii cu sufletul și cu trupul neatinse de mizeria patimilor. Era adevărat că nu fusese prea des cu băieții la biserică, dar nu îl știa pe Ned să fie chiar un răzvrătit. Avea respect pentru biserică și pentru Dumnezeu. El voia din tot sufletul să meargă la Academie, deși avea un an de liceu la stat. Faptul că nu participa la muncile fermei, a făcut-o să-și pună întrebări cu privire la tăria lui de caracter, dar nu-și făcuse totuși prea multe griji. Căuta să înțeleagă faptul că nu-i plăcea să cosească sau să mulgă vacile. Dar era foarte îngrijorată că, departe de familie, avea să încalce anumite reguli și să ajungă a fi un exemplu negativ pentru alți băieți și nu putea suporta un astfel de gând.

Seth intrase în bucătărie cu o dimineață înaintea plecării lui Ned, aducând o sacoșă plină de cornulețe dulci.

- Mulțumesc, Seth, spuse ea, încercând să fie binevoitoare, dar el observă tristețea din glasul norei.

- Ce te frământă?

Bătrânul îi aruncă o privire fugară.

- Cornulețele nu sunt îndeajuns de bune pentru tine?

- Speram chiar că ne vei aduce câteva, răspunse Mindy cu calm. Nu am mâncat până acum astfel de cornulețe. Seth, am o întrebare. De ce l-ai încurajat pe Ned să fumeze, deși cunoșteai părerea mea și a lui Carl despre acest lucru?

- L-am încurajat pentru că nu vreau să crească precum un papă-lapte, de asta. O țigară aduce liniște omului câteo-

dată. Carl nu ar fi atât de tensionat dacă s-ar relaxa din când în când cu o țigară. Ned este un băiat drăguț. Nu poți să-l ții împachetat într-o păturică toată viața. Pe Steph poți să-l umpli cu toate ideile religioase, dar Ned nu este făcut pentru așa ceva. Asta a făcut Marha din Carl, o persoană care să placă tuturor. Tu procedezi la fel cu Stephen, dar cu Ned nu merge așa.

- Seth Matthews, nu ai niciun drept să-l distrugi! Este fiul nostru, nu al tău!

Mindy se miră de propria voce și aproape că izbucni în lacrimi, dar știa că Seth îi simțise lacrimile înainte ca ele să-i țâșnească din ochi.

- Vom vedea, declară el calm, cu o privire plină de trufie.

11

Carl era cu adevărat unul dintre acei oameni care în aproape toate activitățile făcea mari eforturi să își păstreze corectitudinea, punctualitatea – obiceiuri formate în timp, ce-i aduseseră un anumit renume. Totuși, în acea zi, întârzie la întâlnirea din oraș. Aflat acasă, Stephen mulse vacile, așa că mâncarea pentru cină aștepta demult pe cuptor.

Când se întoarse, Carl era plin de exuberanță, cum rar i se întâmpla. Fusese o zi emoționantă, plină de discuții interesante, aprinse, privitoare la probleme serioase despre *Orășelul American*, care urma să fie condus de localnici. Subiectele abordate le deschiseră perspectiva unor idei ușor amuzante. În timp ce povestea, Carl își aminti că trebuie să-i mulțumească lui Mindy pentru prăjiturile gustoase pe care le pregătise pentru acea ocazie. Stephen râse cu poftă de pățaniile tatălui său din acea zi. Mindy participă cu încântare la povestirea unor întâmplări ale căror personaje erau vecinii lor, apoi își privi soțul, analizându-l. Era chiar acel Carl dintr-o legendă uitată. Ce se întâmplase oare cu sufletul său, în această zi noroioasă de martie, încât uși demult înțepenite se deschiseseră spre universuri noi, populate cu personaje surâzătoare?

Mindy se ridică, tăie o felie de plăcintă din tava de pe raft și i-o aduse lui Carl. Când se aplecă peste spatele lui, el o prinse

de mână și nu-i mai dădu drumul. Trecuse mult timp de când nu o mai atinsese într-o stare de bucurie, de afecțiune sinceră. Se simți intimidată, mai ales că era și Stephen de față.

- Mindy, spuse el micșorându-și ochii, nu numai că le-a plăcut prăjitura ta, dar l-au votat pe soțul tău pentru cea mai bună slujbă pe care a avut-o vreodată! Pentru prima oară în viața noastră vom avea un venit pe care ne putem baza.

- Despre ce vorbești, Carl?

Mindy duse degetul arătător de la mâna pe care o avea liberă pe obrazul lui și se gândea cât de ușor era să-l iubească acum, când nu mai era umbrit de negura amărăciunilor lui.

- În acest moment, faci cunoștință cu noul șef de drumuri al orașului, anunță el, înclinându-și capul ușor, într-un gest de oarecare stânjeneală.

- Ce înseamnă asta? întrebă Stephen.

- Păi, răspunderea mea va fi să am grijă ca toate străzile orașului să se mențină într-o stare corespunzătoare, atât pe timpul verii, cât și pe timpul iernii. Voi avea și câțiva oameni în subordine care vor lucra cu mine. Abia aștept să încep treaba.

- Asta înseamnă că s-a terminat cu fuga după slujbe în fiecare vară și cu problema lemnelor în fiecare iarnă. Nu-mi vine să cred! Vom mai lucra la pământ?

- Serviciul nu mă ține ocupat toată iarna. Cred că voi avea timp să tai și lemne. Tu mă cunoști îndeajuns, Min, ca să-ți dai seama că îmi voi lucra pământul întotdeauna. Nu am cumpărat acest loc ca să-l las pradă buruienilor. Va trebui doar să-mi fac timp atât pentru noua slujbă, cât și pentru tot ce ține de pământ, ca până acum.

Carl voia deci să trăiască în același stil, muncind din greu, dar ea îl îmbrățișă pentru că era bucuros numai când se gândea că vor trăi mai confortabil.

- Meriți noua slujbă! Și cred că orașul va avea străzi mai bune ca niciodată până acum. Iar cu talentul meu de a economisi, vom fi cu adevărat bogați.

- Păi nu prea cred, îi spuse Carl solemn. Vor mai rămâne puțini bani după ce vei plăti taxele școlare pentru Ned.

Așa se înțeleseseră încă de când plecase Ned la școală. Ca ea să muncească și să-i asigure plata taxelor școlare. Asta însemna să își reia catedra, dar cum se bucura de fiecare moment în profesia ei, Carl fusese de acord.

Stephen împreună cu tatăl lui se ridicară de la masă, continuând să vorbească, în timp ce Mindy se apucă de spălat vasele.

- Stai să vezi ce bucurie pentru Ned când va afla vestea, spuse Stephen. O să vrea să conducă el camionul.

- E prea tânăr acum. Poate peste vreo doi ani.

Amintirea lui Ned îi provocă lui Mindy o oarecare tristețe. Nu reușise să se acomodeze cu faptul că plecase și că va trebui să vadă mult mai rar gropițele din obrajii lui. Scrisorile trimise erau laconice și sporadice, iar în ele pomenea mai mult de bani.

În vacanța de Crăciun, când se întoarse acasă, Mindy îl urmări îndeaproape. Oare ce transformări suferise, odată cu experiența pe care începuse s-o trăiască de curând? Era același și totuși nu era: surâzător, atrăgător, puțin zeflemitor, bun la suflet și generos. Același Ned pe care îl știa dintotdeauna. Dar parcă apăruse o independență subtilă sau poate era trecerea de la copilărie la adolescență. Îi trebui ceva timp, până când se hotărî să-i mângâie părul roșcat, dar în același timp regretă gestul acela. Mai simțea încă mirosul vechi și ușor stătut din haina lui. Se întreba cum se descurcă la Academie și dacă nu cumva ar trebui să îl retragă. Simțea importanța pe care o avea influența lui asupra celorlalți.

Alungă însă aceste gânduri şi continuă să spele vasele. Pe lângă toate acestea, avea lucrări de corectat, lecţii de pregătit şi alimente de împachetat. Mai târziu o să-i arate aprecierea şi bucuria pentru realizările lui. Surâdea gândindu-se la asta.

După ce Stephen merse la culcare, ei mai rămaseră câteva momente pe verandă pentru a se răsfăţa cu un pic de aer proaspăt, înainte de a-şi spune „noapte bună". O ceaţă umedă se aşternu pe vale şi se întinse sub forma unor pete de zăpadă pe iarba moartă. Pentru că se simţea deja frigul ascuţit al iernii, Mindy începu să tremure. Carl, o înconjură cu braţele, încercând să o protejeze de frig.

- Ştii, Min, ce mi-a trecut azi prin minte, în timp ce mă întorceam cu maşina de la întâlnirea pe care am avut-o în oraş?

- Ce?

- Că nu credeam că voi ajunge să realizez ceva important în viaţa aceasta. Că am împlinit patruzeci de ani şi e prea târziu de acum să mai ating culmile succesului. Muncesc mult, dar abia dacă putem spune că o ducem decent. Curând, băieţii vor pleca, iar noi vom rămâne să ne ocupăm de fermă, căreia, din când în când, va trebui să-i aducem mici îmbunătăţiri. Dar vom fi tot nişte oameni săraci de la ţară. Mereu mi-am imaginat că, dacă voi munci îndeajuns de mult şi voi alerga destul de repede, sărăcia va rămâne în urmă şi voi face ceva care să merite efortul.

Mindy sări în braţele lui şi îi prinse faţa între palme.

- Nu te-aş iubi mai mult nici dacă ai fi la un moment dat preşedintele Companiei Ford. Dar să ştii că ai dat greş într-o singură privinţă.

- Care e aceea? întrebă el, aproape supărat, în întunericul ce se aşezase peste deal.

- Că nu m-ai sărutat de mai multe ori, spuse ea încet.

Cu un surâs pe jumătate trist, îi întinse buzele pentru a le întâlni pe ale ei.

Două zile mai târziu, sună Nathan să le transmită că Em avea pneumonie și că urma să fie dusă la spital. În seara când Mindy și Carl o vizitară, pe Mindy o străfulgeră gândul că mama ei nu se va mai întoarce acasă. Deși putea vorbi, Em era conștientă că respira tot mai greu, iar această lipsă de energie o îndepărta de copiii ei.

Înmormântarea avu loc peste o săptămână, dar Mindy se feri să privească la chipul acela lipsit de viață. În timp ce pastorul vorbea despre greutățile prin care trecuse și despre credința ei în Dumnezeu, Mindy abia dacă auzea câte ceva. Ochii i se fixaseră spre fratele și spre sora ei, cu odraslele lor. Copilăria lor părea atât de departe. Em era ultima rază care îi amintea acea perioadă din viață. Wright murise cu câțiva ani înainte, într-un accident de vânătoare; Nathan avea deja expresia celor care s-au luptat să câștige măcar o fermă din New England, iar soția lui, mică de înălțime și cu pielea măslinie, se dovedise o adevărată binecuvântare pentru el. Nu se plângea de lipsurile vieții și se obișnuise cu amărăciuni de tot felul, ca majoritatea femeilor din împrejurimi. Cele trei „mlădițe" ale lor stăteau alături, adevărați voinici pe chipul cărora se citeau deja responsabilitatea și munca istovitoare.

Copilăria tristă și sărăcia nu o afectaseră pe Pearl. Mindy își concentră atenția la chipul trist al surorii ei care stătea între soț și cei patru copii ai lor. Devenea parcă din ce în ce mai frumoasă. Simțea o dorință ciudată de a-i atinge părul, negru și lucios, pielea strălucitoare și de a-i spune deslușit: *Te iubesc, Pearl!* Ar fi vrut chiar, dacă ar fi putut, să reînvie trecutul, momentele de început ale vieții lor din această cameră unde se adunaseră să-și plângă mama, și care se transformase acum într-o zestre cu amintiri.

În timp ce pastorul vorbea despre liniștea și siguranța învierii, gândurile ei zburau în altă parte. Deodată, mâinile lui Carl îi captară atenția. Cât de ciudat arătau așa, împreunate și așezate în poală... iar Stephen stătea drept și frumos în costumul de Sabat, în spatele lui Carl. Chiar era un băiat drăguț, se gândea cu mândrie. Pentru el, Dumnezeu avea pregătit ceva măreț. Un plan deosebit, poate. Pe Ned nu îl aduseseră, preferând să-i protejeze sensibilitatea, iar bunica să-i rămână în minte așa cum era în timpul vieții.

Ca trezită dintr-un somn adânc, își dădu seama că nu poate face față morții mamei. Nu putea să se uite la chipul acesta iubit și să nu realizeze că anii au trecut prea repede și că viața fiecăruia este un fel de repetiție a altor mii de vieți. Poate despre asta vorbea Carl cu o seară înainte pe verandă. Când copiii lor erau doar niște bebeluși, era sigură că îi va putea modela, prin perseverență și devotament, să devină copii ai lui Dumnezeu. Și că odată desprinși de familie, vor face ceva minunat din viețile lor. Acum nu mai era atât de sigură de asta. Privise cu uimire evoluția școlară a lui Ned. Învăța destul de ușor, poate prea ușor. Și era atât de încrezător în propriile puteri. Dar, în paralel cu aceste rezultate uimitoare de la școală, avea și motive de îngrijorare privitoare la felul în care folosea darurile cu care fusese înzestrat.

Stephen avea o altă structură. La început nu-și făcuse prea multe spreanțe în ce-l privește. Dar tocmai el era acela care nu o dezămăgise niciodată. Ce putea să facă mai mult decât să spere?

Mariajul ei era ca orice altă legătură între două persoane mature. Sigură, dar și plictisitoare? Alungă imediat din minte cuvântul acesta: plictisitor. Într-adevăr, ceva dispăruse din căsnicia lor, dar relația ei cu Carl nu fusese niciodată plictisitoare. El era omul care știa să se dedice deplin familiei.

De asemenea, constata că sunt multe lucruri pe care încă le descoperă la el, iar asta o făcea să-l iubească şi mai profund. În trecut, o anumită răceală o ţinuse departe de sufletul lui, ceea ce-i stârnise un simţământ aproape dureros de singurătate.

Nu, căsătoria nu era povestea fermecată la care visase. Nu încerca să găsească un vinovat. Ştia că relaţia pe care o avea cu Dumnezeu, uneori atât de sensibilă, îl lăsa singur şi confuz pe Carl. Pe acest drum, Carl nu voia să meargă.

Până la urmă, ce era viaţa? Doar o scenă cu oameni ce se împiedică mergând spre destinaţie, în timp ce fiecare caută să se hrănească din propriul noian de speranţe şi vise. I se părea că acestea răsar din abis, unul câte unul, precum baloanele de săpun. Să constaţi în cele din urmă că visezi... nu mai contează cine sau câţi din jurul tău au greşit. Doar Dumnezeu rămâne peste toate. Doar El te-ar putea însoţi oriunde, cu condiţia să Îl inviţi. Dar aceasta presupune să vrei, să Îl doreşti cu adevărat alături. Câteodată era prea obosită să mai ceară ceva sau prea mândră, sau poate doar indiferentă.

Dar fuseseră şi momente, e adevărat – mai rare, când înţelesese că El e totul, că viaţa ar fi lipsită de sens sau chiar tragică fără protecţia Lui şi, până la urmă, constată că orice experienţă cu Dumnezeu era mult deasupra lucrurilor pământeşti. Uneori Îl zărea undeva afară sau când stătea pe genunchi sau când citea câte un verset din Biblie care îi atrăgea atenţia în mod deosebit. Atunci, tot ce o înconjura era măreţ, minunat şi parcă voia să vadă ce urmează. Dar pentru ce să aştepţi, dacă în acel moment aveai posibilitatea să descoperi exact ce căutai?

Toţi plecaseră. Se aşeză lângă sicriu şi, în sfârşit, plângea. Stropi mari de lacrimi îi cădeau pe fusta maron, pe care ea şi Pearl o lucraseră pentru mama lor cu ani în urmă. Lacrimile desenau pete mici, negre, care se măreau în timp ce privea

spre mama ei. Apoi auzi vocea lui Pearl: „Vino, Mindy... Carl te așteaptă. Mamei nu i-ar plăcea să te vadă tristă."

În drum spre casă, opriră și la cutia poștală de unde Carl îi aduse o scrisoare pe care se puteau vedea literele stângace ale lui Ned. Inima începu să-i bată puțin mai tare în timp ce deschidea scrisoarea:

Dragii mei,

Voi veni acasă vineri, cu trenul de ora 3.

Cineva a avut grijă să informeze conducerea facultății că fumez și am fost rugat să mă retrag. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, mamă. Spune-i bunicului să pregătească armele de vânătoare.

Cu dragoste,
Ned

Mindy simțea că nu mai era nevoie să citească și scrisoarea anexată de la școală, ce fusese introdusă într-un plic alb, oficial. Își strânse buzele, încercând să-și controleze emoțiile pe care chipul ei le trăda deja. Carl, care citise și el, spuse încet:

- Nu cred că și-a propus să te rănească. Este încă tânăr și neexperimentat. Nu-l judeca greșit, te rog.

- E doar vina mea, spuse abia șoptit, cu o profundă dezamăgire în glas. Nu trebuia să-l trimit acolo, știind că are acest obicei. Când mi-a promis că nu va mai fuma, i-am dat crezare. Dar nu eram deloc realistă.

Se gândi imediat la Stephen care se așezase pe locul din spate al mașinii și îi întinse scrisoarea.

- Asta înseamnă că va fi acasă de sărbători, spuse el, iar Mindy îi simți bucuria din glas.

Așadar, în tot acest timp se simțise singur. Cu siguranță că și Seth se va bucura. Parcă îi auzea râsul silențios. Cât de mult

îşi puseseră amprenta anumite obiceiuri în viaţa tânărului Ned... Lacrimile se porniră fără oprelişti. Pentru a doua oară în acea zi, simţea cum cădeau libere, în stropi mici. Ce inutile i se păreau aceste picături de apă, numite lacrimi...

Îl privea pe Carl care conducea cu grijă. Se apropiau de aleea ce ducea spre casă, dar el nu spunea niciun cuvânt. Nici pe faţă nu se putea întrezări vreo expresie.

Ned sosi a doua zi, după-amiază, dar nu-i făcură niciun fel de critică sau observaţie. Mai mult, Mindy pregătise o masă deosebită cu toate felurile lui preferate. Îl invită şi pe Seth cu Martha. După primele clipe, mai tensionate, încercând să se acomodeze, Ned zâmbi uşurat. Nu îşi mai necăji mama prin cuvinte sau gesturi, aşa cum obişnuia să facă.

La sfârşitul mesei, după ce vasele au fost spălate şi bucătăria aranjată, mai rămaseră câteva clipe, timp în care îi aduseră la cunoştinţă lui Ned ultimele noutăţi din localitate. Mindy privea o rază de soare care se prelingea pe faţa de masă albastră şi se gândea că apusul este aproape. Simţea nevoia să se întâlnească în acest Sabat cu Dumnezeu, chiar dacă alături nu se mai afla vreunul dintre membrii familiei. De altfel, poate că nici nu i-ar fi simţit lipsa. Aşa că se scuză de la masă şi se îndreptă spre casă. Nici nu apucă să pună piciorul pe prima treaptă şi auzi vocea lui Seth, spunând:

- Cred că le-ai arătat acelor profesori atât de plini de ei ce părere ai despre regulile lor prosteşti, nu, Ned?

Răspunsul lui Ned veni imediat, aproape cu supărare:

- Într-o situaţie ca asta, bunicule, nu cred că am avea de ce să fim mândri, nici eu, nici tu.

Mindy alergă pe trepte şi se aruncă plângând pe genunchi, lângă pat. Mai târziu, auzi pe cineva intrând în cameră, dar nu se ridică în picioare şi nici capul nu îl săltă. Parcă îi venea să se ascundă. *Pleacă*, îi spunea în gând celui

care intrase. *N-ai ce să înțelegi, Carl. Ce-ți pasă ție de sufletul acestui băiat? Nici măcar nu te-ai sinchisit să-ți înfrunți tatăl.*

Dar nu era Carl.

- Mamă?

În vocea care semăna atât de mult cu vocea ei, se simțea o undă de tristețe. Se ridică ruşinată de roşeața ochilor plânşi şi de slăbiciunea de care dăduse dovadă.

- A fost o săptămână grea, cu moartea bunicii..., vocea se auzea tot mai slab.

Nu voia să-i transmită povara lacrimilor.

- Şi eşecul meu, vru el să completeze.

- Of, Ned. Nu e vorba aici de un eşec - întinse mâinile spre el, încercând să-l asigure din nou de dragostea ei. Problema este că L-am alungat pe Dumnezeu şi nu mai vrem să facem voia Lui. Tu încă nu ai experimentat un eşec. Atunci când te-am lăsat să pleci la şcoală, ştiind că fumezi, eu am greşit. Mă gândeam tot timpul la asta, dar mi-era greu să renunț la visul meu. Poate că acum plătesc sau poate... Dar eu sunt cea care ar trebui să zică: îmi pare rău, Ned, că te-am trimis într-un loc nepotrivit.

Băiatul o privi zâmbind, cu o sclipire copilărească pe chipul totuşi trist.

- N-ai să ştii niciodată cât de mult regret că ți-am pricinuit o asemenea durere. M-am gândit serios în timp ce călătoream cu trenul. La toamnă, vreau să mă întorc la şcoală, dar de data asta voi încerca să fac ce trebuie. Voi renunța să fac pe deşteptul şi voi studia mai mult. Mi-aş dori ca acesta să fie darul meu pentru tine, mamă. Dar trebuie să accepți că urăsc şcoala şi că nu voi merge la facultate. Încetează să-mi ceri aşa ceva.

Ea vru să vorbească, dar Ned ridică mâna şi continuă:

- Nu cred că pot să adopt stilul tău de viață, mamă. Făcu o pauză în care îşi înăbuşi un suspin. Mie nu-mi vine atât de

uşor cum îi este lui Stephen. Cred în tot ce m-ai învăţat şi cunosc toate regulile care trebuiesc respectate în ziua Sabatului. Pot chiar să-ţi spun versetele legate de a doua venire a lui Hristos. Înţeleg şi principiile după care a trăit Domnul Isus.

Ezită o clipă. Apoi spuse:

- Dar nu sunt sigur că le pot respecta.

- Ned, cine crezi că poate? Toţi cădem, nu suntem în stare să stăm singuri în picioare. Asta înseamnă mântuire, iertare pentru greşelile noastre. Ştii lucrul acesta.

- Da, dar e ceva în mine total indiferent, continuă cu tristeţe băiatul, altfel decât ce spui. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar vreau să-mi trăiesc viaţa fără vreo opreliştе, fără ca Dumnezeu să-mi sufle în ceafă, chiar dacă ştiu că nu este posibil să nu te afli sub privirea Lui.

- Ce spui tu este potrivit cu mentalitatea vârstei tale, Ned. Toţi am avut sentimente de răzvrătire, de rebeliune. Tocmai acum este momentul să te aşezi pe genunchi. Şi El a fost tânăr cândva, ştiai? Şi El a fost tentat să-şi trăiască viaţa fără a ţine cont de vreun principiu. Dar a învins în această bătălie. Stephen e un băiat extrem de disciplinat, nu trebuie să te compari mereu cu el. El este o persoană specială pentru mine, pentru tatăl tău şi pentru Dumnezeu.

- Mamă, hai să întâmpinăm Sabatul împreună!

12

În a şaptea zi a lunii septembrie, Mindy porni devreme spre şcoala din sat. Călărea o iapă neagră, focoasă şi scundă, care era doar a ei, aşa cum cândva, Belle fusese a lui Carl. În timp ce mergea de-a lungul drumului noroios, plin cu urme de cauciucuri, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru clipa în care Carl începuse să creadă că această vale putea fi a lor. Cunoştea fiecare centimetru al drumului, fiecare înspumare a râului, orice denivelare a drumului până în New England. Copaci tineri, de diferite înălţimi, mărgineau malurile râului, ridicându-şi frunzele ţepoase spre soare. Întreaga fiinţă tresărea numai când privea peisajul din faţa ochilor. Mergea să muncească, dar îşi iubea munca şi abia aştepta provocările acestei zile. Dimineaţa abia mijită o făcea să se simtă liberă de orice povară. Avea un simţământ înălţător de libertate şi bucurie.

Doar cu două zile în urmă, îi condusese la tren pe Ned şi pe Stephen care mergeau la Maine pentru a se înscrie la academie. Stephen se arătase nerăbdător, emoţionat, ochii lui fiind luminaţi de fericire. Ned, însă, era tăcut, resemnat. Cuvintele sale de despărţire „Nu-ţi face griji pentru mine, mamă", îi rupseseră inima. Ştia bine cât de greu luase această hotărâre şi cât îl costase.

Vara trecută fusese destul de lungă şi, aşa cum prevăzuse ea, Carl se aruncase cu tot elanul în noua slujbă. Avea acel

entuziasm care, de fapt, îi atrăsese propunerea pentru slujba pe care urma să o presteze mulți ani de acum înainte. Munca la câmp rămăsese în seama lui Mindy și a băieților. Dar lucraseră cu multă voioșie, cântând și râzând tot timpul. Carl nu era de acord ca soția lui să urce fânul în căruță, așa că băieții au dus fânul în hambar după ce l-au cosit, pentru ca mai apoi Carl să-l aranjeze în căruță. Activitatea dura uneori până la ivirea lunii, când simțeau din plin mirosul parfumat al fânului. Câteodată cântau, iar Carl conducea micul cor. Cântau *Sweet of the Pockies* sau *The Old Rugged Cross*, oricare dinte ele fiind potrivite atmosferei. Le plăceau imnurile vechi ce făceau parte din tradiția familiei. Se surprindea uneori, întrebându-se ce simțea Carl pentru *Omul de pe cruce*.

Când încărcătura era pregătită și așezată în căruță, Stephen se așeza lângă ea și lua hățurile. Era o treabă ușoară și plăcută să meargă cu caii spre casă, peste dealuri. Carl și Ned se sprijineau în furci și cântau în ritmul de mers al căruței scârțâitoare, privind cu plăcere rezultatul muncii lor.

Câmpurile erau acum cosite, hambarele pline, casa lipsită de aerul copilăresc pe care i-l dădeau băieții, iar zilele erau liniștite și binevoitoare.

Mindy duse iapa într-un loc amenajat pe care creștea iarbă din abundență, undeva în spatele școlii. Apoi învârti cheia în yală, cu deosebită bucurie. După o jumătate de oră, apăru primul elev. Puțin înainte de intrarea lui, reușise să aranjeze cărțile și clasa, așa că totul era pregătit pentru o zi obișnuită de studiu. Se așeză apoi la catedră, privind spre băncile goale. Aici se afla o părticică din propriul univers, în care creativitatea ei se simțea în deplină libertate. După ce trecu totul în revistă, se plecă pentru rugăciune: *Tată bun, toți copilașii din clasa aceasta sunt încă pe la casele lor, încercând să-și aranjeze rechizitele sau grăbindu-se să-și împletească*

părul. E o zi mare pentru ei: prima zi de şcoală. Unii au muncit mult în această vară, pentru că au ajuns la vârsta când încep să muncească. Viaţa nu e uşoară nici pentru ei. Tocmai de aceea, fă ca acest loc să devină un loc al bucuriei şi fericirii. Ajută-mă să le pot descoperi lumea aflată dincolo de munţii care ne înconjoară şi totdeauna să aprecieze darurile pe care Tu le oferi cu atâta dragoste.

După ce rosti ultimele cuvinte, se auzi uşa deschizându-se uşor.

- Intră, spuse Mindy. Ai venit devreme, dar mie îmi plac păsărelele care cântă dis-de-dimineaţă. După cum vezi, sunt asemenea lor.

O fetiţă, îmbrăcată într-o rochiţă decolorată de timp, intră temătoare în clasă. Minunatul şi mult aşteptatul eveniment o făcuse să intre în panică.

- Vino aici, la catedră, o chemă Mindy pe micuţă. Cum te numeşti? întrebă în timp ce o cuprinse de mijloc, mirându-se de fragilitatea ei.

- Lucy, răspunse în şoaptă.

- Ai observat ceva interesant în această dimineaţă, în drum spre şcoală, Lucy?

Fetiţa se gândi puţin, apoi dădu din cap, fără a-şi ridica privirea.

- Era frumos ce ai văzut?

Lucy îşi lovi uşor un picior de celălalt.

- De fapt, nu am văzut nimic.

- Ai vrea să-ţi arăt ce am remarcat azi-dimineaţă, când veneam la şcoală? întrebă Mindy în timp ce deschidea sertarul catedrei.

Fata îşi îndreptă atenţia spre sertar, iar în ochii ei mari şi căprui apăru deodată curiozitatea. Mindy prinse mânuţa şcolăriţei şi îi aşeză în palmă o păstaie pe jumătate deschisă.

Părul moale, mătăsos, ca al unui înger se revărsă pe umeri imediat ce se aplecă să privească în palmă. Mindy îndepărtă uşor coaja de deasupra, dezvăluind acelor ochi inocenți şi uimiți boabele lucioase, aşezate frumos una lângă alta.

În clasă se auzeau râsete, tropăieli de bucurie, iar orele se scurseră într-o atmosferă plăcută, însă Mindy şi Lucy avuseseră experiența lor, deosebită de a celorlalți.

- Poți să iei tu păstaia, îi spuse Mindy zâmbind, să-ți amintească de prima zi de şcoală. Iar în fiecare zi, până să ajungi aici, să te uiți după ceva frumos, să-mi arăți şi mie ori să-mi povesteşti. Ai să faci asta?

Ochii căprui o fixară strălucind de bucurie:

- Da, şi voi păstra pentru totdeauna ce mi-ați oferit.

Apoi, Mindy deschise fereastra dinspre terenul de joacă şi se aplecă ținându-şi obrajii în palme. Se uita la copiii care alergau. Inspiră adânc aerul care mai păstra ceva din mirosul verii. Deîndată ce o zăriră, fetele se adunară sub fereastră. Aşa cum stăteau laolaltă, păreau un mănunchi de flori.

- Priviți noua mea rochie, doamnă Matthews. Eu mi-am cusut-o.

- Doamna profesoară, în această cutie am o surpriză pentru dumneavoastră.

- Am repetat tabla înmulțirii toată vara. O ştiu foarte bine acum.

- Mi s-a născut un frățior, doamna profesoară.

Zâmbi când constată cât erau de nerăbdătoare să-i facă pe plac, să-i aducă la cunoştință ultimele veşti, cât erau de dornice de a fi observate şi de a li se acorda atenție... Băieții se mulțumiseră s-o onoreze doar cu un salut scurt: *Bună dimineața!, doamnă Matthew,* iar acum jucau leapşa. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia în legătură cu deosebirile dintre femei şi bărbați. Îşi dorea parcă să fie elevă din nou.

Sună clopoțelul, iar curtea se goli. În clasă, toată lumea se afla într-o ordine desăvârșită.

- Câți dintre voi ați călătorit în timpul vacanței de vară? întrebă ea, dar nu se ridică nicio mână. Atunci nu sunt probleme. Și eu am stat tot acasă, spuse Mindy râzând. Dar, înainte de a începe școala, cred că fiecare ar mai vrea o foarte scurtă vacanță.

Merse printre rânduri și așeză pe băncile copiilor câte o revistă *National Geographic.*

- Alegeți-vă o țară în care ați fi dorit să călătoriți, le spuse ea. Citiți despre ea tot ce găsiți acolo. Dacă vreți, folosiți-vă de atlas și de enciclopedii. Apoi, povestiți-mi într-o scrisoare despre ce ați văzut, ați mâncat, ori v-a plăcut în această călătorie. Să-mi spuneți și despre oamenii pe care i-ați întâlnit. Puteți să-mi scrieți obișnuit. Eu sunt profesoară și voi depista mai repede greșelile. Puteți să decupați și imagini pentru a-mi arăta locurile pe unde ați fost. Cei de vârsta primară vor merge cu mine în Elveția, adăugă ea, îndrumându-i pe cei mici spre scaunele așezate în fața clasei.

Copiii începură să decupeze, să lipească, ascultând ce li se povestea despre o anumită țară unde sunt munți, dar care nu era prea diferită de ceea ce cunoșteau ei, aici.

Astfel, îi ajută să exploreze câteva zone ale lumii, aflate dincolo de granițele pe care le cunoșteau, încât clasa deveni un loc al proiectelor și experimentelor, un loc plăcut de învățat, în care nu era nici urmă de griji sau probleme.

Odată cu trecerea anilor, Sabatul devenea pentru Mindy un timp de reală bucurie. Când băieții erau plecați, iar Carl mergea la lucru departe de casă, se urca în mașină și conducea departe printre dealuri, către mica biserică albă, aflată la

aproape zece kilometri distanță. Acolo se ruga împreună cu ceilalți creștini, mulți cunoscuți de-ai ei, dar de care nu prea se apropiase. Universul condus de propriile griji și intimități era format din Carl, băieții ei, elevii de la școală și Dumnezeu. Părea a fi de ajuns.

După-amiaza aceasta fusese așteptată cu nerăbdare. Își luă Biblia împreună cu sandviciul pregătit mai dinainte și porni peste pășune, pentru a se întâlni cu Tatăl ei. Mai demult, în timp ce căuta un vițel rătăcit, găsise un loc atât de frumos, încât i se tăiase respirația. De atunci, locul acela devenise sacru pentru ea. Într-acolo se îndrepta acum, în această zi de septembrie, care încă mai putea oferi bucuria unui soare cald, de vară. Se aplecă peste albia râului să prindă între degete o frunză de mentă și apoi se așeză pe o piatră. Își desfăcu părul, lăsându-l să se reverse și își înălță capul spre cer. Așa cum stătea, părea că se contopește cu natura din jur, ca orice floare sau piatră. Nu visa, nu spera, nici măcar nu își făcea griji. Nu era nici tânără, nici în vârstă. Poate era doar o daltă în mâna lui Dumnezeu. Dar se simțea minunat și savura momentul, fără a fi preocupată de vreun gând. Era relaxată, cu simțurile amorțite de sunetul duios al curgerii apei.

Dar nu venise aici pentru a moțăi, de aceea se ridică și porni în amonte, spre pădure. Pădurea era întunecată și, de teamă, simți fiori în tot corpul, dar voia să ajungă mai repede la acea poieniță minunată. Cântând imnuri, se strecura printre tufișuri și bușteni căzuți la pământ.

În sfârșit, dădu peste câțiva pini, iar apoi se trezi într-o poieniță luminoasă, pe vârful unei stânci. Raze de soare își făceau loc printre vârfurile pinilor și se odihneau pe iarba sălbatică, de culoare verde pal. Era ca și cum locul fusese pregătit special de Dumnezeu pentru căutători înfocați, un mic Eden în pădure. Dorea mult să se închine, așa că își ridică

ochii spre cer. Aici, parcă nu se putea ruga pentru problemele mărunte ale vieții ei de fiecare zi. Gândurile îndreptate către Creatorul ei veneau din nevoia profundă ca golul sufletesc să-i fie umplut cu prezența Lui. În poienița aceea, Mindy nu adusese pe nimeni, niciodată. După toate aparențele, pe acolo nu mai călcase picior de om. Intră și se așeză rezemându-se de un pin. Timp de două ore citi din Biblie și se gândi la ce i se descoperea. Doar zgomotul vreunei pagini tulbura liniștea din jur. Păsări și veverițe se apropiau și se îndepărtau. Raze de soare se furișau în luminiș, iar inima lui Mindy Matthews era mai aproape de Dumnezeu decât fusese vreodată până acum.

În acea seară, pregătind masa pentru cină, Mindy fredona în șoaptă un cântecel, doar pentru ea. Începu să discute cu Carl, ca să afle dacă s-a întâmplat ceva deosebit. Dar observând că tace și că nu vrea să-i împărtășească gândurile, tăcu și ea. Înainte, când se vedeau, încerca să-l descoasă și să stea cu el toată seara, pe verandă. În seara aceasta însă, nu mai procedă la fel. Mâncară tăcuți, în liniștea casei auzindu-se doar zgomotul tacâmurilor, lovindu-se de farfurii. Când termină de mâncat, el se ridică de pe scaun și-i spuse:

- În seara asta, am de gând să merg în sat la o petrecere și să dansez.

Mindy nu încercă deloc să-și ascundă amuzamentul.

- Carl, tu n-ai mai dansat de ani de zile! Ce te-a apucat?

Nu era chiar așa de ciudat pentru un om de vârsta lui Carl să meargă la dans sâmbătă seara. Erau minunate aceste seri, pline de viață, de zgomot ce atrăgeau multă lume, de diferite vârste, dar nu credea că soțul ei, atât de muncitor și serios în timpul săptămânii, este în stare să prefere genul acesta de distracție.

- M-am săturat de muncă, muncă şi iar muncă, fără pic de distracţie, spuse ca şi când ar fi vrut să se apere.

- Cred că eşti îndeajuns de matur ca să hotărăşti singur unde vrei să mergi.

Mindy încercă să zâmbească şi să rostească vorbele pe un ton cât mai potrivit, dar îşi dădu seama că în această problemă se aflau de fapt, vechile lor dispute legate de stilul diferit de viaţă pe care îl duceau.

- Aş fi încântat să te iau cu mine, dar ştiu care este părerea ta în legătură cu asta.

- Carl, îmi place să cred că tu înţelegi că dansurile între parteneri diferiţi nu sunt tocmai potrivite. Apoi ştii cât de gălăgios şi plin de fum este locul acela. Într-o astfel de atmosferă, poţi pierde tot ce este mai bun în fiinţa ta. E un loc potrivit pentru a cădea în orice păcat.

- Mindy, pentru tine cele mai inocente lucruri par a fi păcate grave. Ar fi bine ca şi tu să te destinzi într-un mic dans. Mă tem că dacă vreun vecin te-ar invita la un vals, ai obosi foarte repede.

Vocea lui Carl era rece şi exprima furie.

- De ce te-ai însurat cu mine, dacă sunt atât de ciudată? Ştiai de atunci că eu nu dansez. Ce ai păţit? Ţi-e teamă că timpul trece, îţi scapă printre degete şi pierzi ocazia vreunui flirt pe ringul de dans?

La suprafaţă, se arăta aspră, dură chiar, dar în sufletul ei era acum un adevărat haos.

Carl, fără a rosti vreun cuvânt, se îndreptă spre hambar. Ea lăsă totul şi merse să se plimbe de-a lungul râului care despărţea valea în două. Îl văzu ieşind din casă, îmbrăcat pentru oraş. Se ascunse după un copac şi îl privi de acolo până se îndepărtă. Apoi se întinse pe patul de frunze de pin şi începu să plângă.

Rar se întâmpla să petreacă seara de sâmbătă fără el. Uneori, mergeau la cumpărături în vreunul din orășelele învecinate. Altădată, făceau pop corn și citeau sau se jucau cu băieții. Dar în seara aceasta, valea și casa păreau dezolante. Nici măcar nu voia să se gândească sau să și-l imagineze dansând cu o fată mai tânără. Putea fi atât de atrăgător atunci când își propunea.

Dar mult mai tare o durea propria mândrie. Nu-și imaginase că e atât de mândră. La urma urmei, să-L urmezi pe Isus înseamnă mai mult decât să te sprijini de un pin și să citești din Biblie. Oare când avea să învețe lecția aceasta? Lacrimile îi curgeau șiruri pe față, iar ceața începuse să pogoare pe deal. Se ridică vrând să pornească spre casă.

Credea că, timp de nouăsprezece ani, Carl se adaptase stilului ei de viață. Dacă alegea să schimbe această stare de lucruri, considera că el avea tot dreptul. Se hotărî ca dimineața să-și ceară iertare pentru seara trecută, fiindcă nu voia ca el să plece în oraș cu impresia de atunci. Frigul ceții părea că o urmărește până în casa întunecoasă și singuratică. Căută un chibrit și aprinse lămpile, apoi se apucă să pregătească niște prăjituri ca să le trimită băieților.

Când merse la culcare, simți cum îi amorțește toată mâna stângă, până în vârful degetelor. Atunci își aminti că în ultima vreme i se mai întâmplase așa ceva.

13

Mindy stătea nemişcată în întuneric, încercând să surprindă orice zgomot. Peste câtva timp, auzi o bufnitură înfundată, undeva jos, în bucătărie. Primul impuls fu să-l trezească pe Carl, dar gândi că munca de la fermă din timpul săptămânii şi drumurile îl istoviseră prea mult, de aceea nu voia să-i tulbure somnul. Rămase în pat, dar respiraţia i se tăie când auzi din nou o lovitură puternică. Însă bătăile inimii reveniră la normal. Depărtându-se încet de lângă Carl, îşi puse halatul şi coborî în bucătărie, unde aprinse lampa. Brusc, i se făcu greaţă de ceea ce văzu. Seth era întins în faţa uşii, plin de vomă şi mirosind groaznic a alcool. De la moartea Marthei, cu câteva luni înainte, Seth şi Carl, la invitaţia celui din urmă, petreceau fiecare seară împreună. Ocazional, sâmbătă seara, trecea pe la ei vreun prieten care venea să-l ia pe Seth în oraş. Dar nu era pentru prima dată când venea beat acasă. De obicei, în astfel de situaţii, Carl se îngrijea de el. Numai că în seara asta, Mindy consideră că era prea obosit ca să-l trezească. Toată fiinţa se cutremura în faţa unei asemenea privelişti. Caracterul lui Seth şi limba lui ascuţită reuşiseră să perturbe oarecum pacea din casa lor. Influenţa lui asupra lui Ned era din ce în ce mai evidentă. Moartea Marthei părea să-l fi lăsat pe Seth fără pic de tandreţe. Mindy avea asigurată liniştea după care tânjea doar în sala de clasă, printre elevi.

În casă era rece, nu putea să-l lase acolo unde căzuse. Se împotrivi însă gândului de a-l trezi pe Carl. Totuşi, îi era greu să-l atingă. În sufletul ei se ducea o luptă între simţăminte pe care nu voia să le accepte. *Hristos ar fi avut milă de acest om singur şi tulburat.* Acesta fu primul gând care îi apăru clar în minte, dar nu reuşi să i se supună. Câteodată, rolul de discipol al lui Hristos îi părea mult prea dificil. Prinse braţele bătrânului şi târî corpul greoi peste pragul uşii până când reuşi s-o închidă. Afară era lapoviţă, picioarele deja i se udaseră, iar podeaua din pragul bucătăriei, de asemenea. Dându-i jos hainele murdare, turnă apă caldă într-un bazin de lângă plită şi spălă voma de pe faţa lui. Nu reuşi să-l urce în pat, aşa că aduse pături şi perne din dormitor şi îl înveli bine. Apoi se apucă să-i spele hainele la chiuvetă. Înainte de a stinge luminile şi de a merge în dormitor, îl privi un moment. Deşi avea o vârstă înaintată, chipul părea frumos. Avea înscrise pe el semnele inteligenţei, dar şi ale iuţimii la mânie. Totuşi, era omul care reuşea să facă faţă oricărei situaţii. Oare din ce motiv se afla în această stare? În timp ce bâjbâia pe întuneric, căutând drumul spre pat, udă din pricina spălatului şi înfrigurată, se gândea la reacţia lui Carl când avea să-şi vadă tatăl. Dar somnul o cuprinse repede, în patul vechi şi călduros, alături de Carl, unde se simţea în deplină siguranţă.

A doua zi dimineaţă, în timp ce-şi punea smântână pe plăcinta cu mere, Carl spuse:

- Trebuia să mă fi chemat azi-noapte. Tata nu face parte din obligaţiile tale.

- Nu, dar erai foarte obosit şi aveai nevoie de odihnă.

Mindy îşi întinse unt pe pâinea prăjită, apoi continuă:

- De fapt, chiar trebuie să vină acasă în felul acesta?

- Nu mai este el însuşi de când a murit mama. E greu să stea singur.

- De ce îl scuzi mereu, Carl? Mama ta a suportat acest comportament timp îndelungat. Chiar îl iubeşti atât de mult?

Carl nici măcar nu se uită la ea.

- E tatăl meu.

Mindy se ridică de la masă şi se duse să-i umple ceaşca de cafea.

- Acesta să fie răspunsul cel mai potrivit? Pe mine m-ai iubi la fel dacă m-ai găsi murdară, întinsă pe pragul casei?

- Aş avea grijă de tine, îi spuse el.

Ea îi zâmbi în treacăt.

- Da, cred că ai face asta, Carl.

Când el plecă la muncă, Mindy se trezi spunând cu voce tare: *Nu e corect, Doamne, că s-a născut cu un suflet atât de bun şi că mă zbat disperată încercând să vă apropii unul de celălalt. Cred că Te-ar sluji cu mai mult devotament decât mine şi Ţi-ar aduce mai multă bucurie decât îţi aduc eu.*

În dimineaţa aceea nu avea timp să viseze. Ned şi Steph urmau să vină în week-end împreună cu prietenele. În timpul celor trei ani de studii la Academie, Ned adusese mai multe fete acasă. Toate semănau: subţiri, zâmbitoare şi frivole, dar nici măcar cu una nu venise de două ori. Rar părea că le ia în serios. Lui Mindy îi era teamă ca nu cumva, sub imboldul unui impuls, să ia în căsătorie vreo fată iresponsabilă şi prea tânără, însă prezentabilă. Pentru că toate fetele cu care venea Ned erau drăguţe. Însă era surprinsă de Stephen fiindcă nu-i spusese niciodată de existenţa vreunei prietene. Avea doar şaisprezece ani şi nu voia să se grăbească în privinţa aceasta. Ştiindu-l cât era de sensibil şi de ferm, se abţinu să-i dea sfaturi. Era foarte curioasă în legătură cu ce ar fi preferat Stephen. Zilele acestea încercase un dialog cu Carl, dar el abia dacă schimbase cu ea câteva cuvinte. Petrecea mult timp la muncă, printre registre, încercând să facă tot ce putea pen-

tru a-şi păstra slujba. Câteodată, când era plecat, îi deschidea dosarele, fiind uimită de ordinea şi precizia calculelor lui. Nici măcar o ştersătură. Totuşi, se gândea cu tristeţe la ceea ce îi rezerva viitorul.

În camera de oaspeţi se simţea aerul proaspăt al lunii aprilie, înfoind perdelele imediat ce deschideai fereastra. Cu mişcări îndemânatice, aşeza patul unde urmau să doarmă fetele. Ar fi preferat ca pe podea să fie un covor în loc de linoleumul uzat, dar cel puţin arăta curat şi primitor. Urma chiar să aşeze câteva narcise galbene înainte de sosirea lor.

Cât despre mâncare, nu voia să se spună că Mindy Matthews nu ştia să gătească. Şi Carl insistase asupra acestui lucru. Cu toate că făceau destule economii, aveau fructe proaspete în fiecare anotimp, iar ea nu uita niciodată să pregătească ceva deosebit.

Vineri, când cei patru tineri coborâră din tren, Mindy stătea pe peron pentru a-i întâmpina. Era îmbrăcată cu un pardesiu negru ce flutura în vântul de primăvară. Părul deja cărunt, era aranjat cu cârlionţi la tâmple, după moda timpului. Chipul ei fragil şi rotund, trăda o vârstă oarecum înaintată, dar la vederea fiilor, parcă întinerise dintr-odată. Proaspăta prietenă a lui Ned, cu ochii mici şi părul auriu, era mai plăcută decât toate celelalte. Odată ajunşi acasă, Ned o lăsă în grija lui Mindy, în timp ce plecă în pădure cu Seth. Ce să mai zică? Toate aceste fete pe care le aducea Ned parcă erau din puf, dar şi drăguţe. Oricum, ea nu avusese o fată. Vocea lui Stephen se auzi peste laudele adresate lui Rose:

- Mamă, aş vrea să o cunoşti pe Grace.

În acea clipă, Mindy aprecie că este una dintre cele mai frumoase fete pe care le întâlnise vreodată. Părea că emană deopotrivă compasiune şi tărie de caracter. Îi era chiar teamă de această fată, îi era teamă că, într-un fel sau altul, îi va fura

fiul. Citea în ochii lui Stephen bucuria, în timp ce spunea o glumă pe care o ştia de la mama lui. Mindy observă grija deosebită acordată de Stephen lui Grace pentru a se aşeza pe bancheta din spate. Ned şi Rose se hotărâră să stea pe locurile din faţă, lângă Mindy.

- Nu am mai mers cu o asemenea căruţă de ani de zile, bolborosi fata. Calul pare destul de vioi. Putem avea încredere în el?

- Nicio problemă, spuse Mindy, apucând hăţurile. Dar să ştii că iapa mea n-a învăţat mersul la trap.

- De-ai şti să conduci o maşină, mamă..., spuse Ned, încercând să o sâcâie puţin pe Mindy. Mă simt cam ciudat să merg cu căruţa în zilele noastre.

- Păi, Ned, pe parcursul acestui drum, vei vedea mai multe căruţe decât maşini. Fii mulţumit că avem ceva cu care să ne deplasăm. Maşinile sunt încă un lux.

Mindy trăgea cu urechea nestânjenită la discuţia dintre Stephen şi Grace.

- Este o zonă frumoasă, Stephen. Nu e de mirare că îţi place să vii acasă. Miroase a pin, e minunat.

- Cunosc fiecare rămurică din vale, răspunse Stephen, şi abia aştept să facem turul ei. Dar va veni un timp când voi pleca să cunosc şi restul lumii. Dacă aş avea posibilitatea, chiar mâine m-aş încumeta într-o astfel de călătorie.

Singurătatea o cuprindea pe Mindy încetul cu încetul, la fel cum praful se aşeza de-a lungul drumului. Era ca şi cum Stephen deja plecase, pentru că nu arunca niciodată vorbe în vânt.

- Spune-mi, unde ţi-ai dori să pleci? întrebă fata încet.

- Oriunde. Vreau să văd munţii Pockies şi să mă pierd în timp pe Marele Canion, apoi visez să-mi ridic o casă acolo unde pământul este întins şi greu de lucrat.

- Cum vei reuşi să-ţi împlineşti dorinţa aceasta împreună cu aceea de a deveni medic?

- Mai am mulţi ani în faţă, Grace. Avem timp suficient pentru toate.

- Cam aşa vedea lucrurile şi tatăl tău, îşi aminti Mindy. Timp destul pentru toate... şi încă se mai ocupă de mulsul vacilor.

Spre seară, când porni să pregătească cina, îşi privi chipul reflectat în tabla chiuvetei. O dungă de praf întinsă pe obraz o făcea să arate ca o fantomă fardată. Cel puţin se asorta cu părul grizonat, îşi spuse consolator. Nu era sigură că se putea împăca gândindu-se că se afla în pragul bătrâneţii, mai ales atunci când stătea prin preajma acestor fiinţe atât de tinere care tocmai intrau în bucătărie. Ned, aşa cum era de aşteptat, se aşeză lângă foc, alături de Seth, scuzându-se scurt faţă de Rose. Stephen îmbrăcă în grabă hainele de lucru şi merse în hambar. Voia să muncească, aşa cum obişnuia în trecut, ca să-l surprindă pe tatăl lui. O invită şi pe Grace, care preferă să rămână pentru a da o mână de ajutor la pregătirea mesei.

Mindy le înmână câte un şorţ pentru a le proteja hainele şi le trasă câteva sarcini uşor de îndeplinit, neştiind ce abilităţi aveau. Urmau să mănânce *pâine în praf de aur,* cum numea Stephen una dintre preferinţele lui. Felii de pâine prăjită învelite într-o cremă de carne tocată, ornate cu bucăţi din ouă bine fierte. La toate, se adăuga un platou cu friptură de pui, fasole verde şi salată. Desertul era alcătuit din prăjitura preferată a lui Ned, şi anume plăcintă cu mure. Abia dacă îşi putea desprinde privirea de la fete, atât de graţioase, în timp ce aranjau salata pe platouri. Rose, lângă sobă, turna sosul şi vorbea despre peripeţiile călătoriei, dar Mindy nu prea se concentra să asculte. La un moment dat, când fata făcu o mică pauză în relatarea ei, reuşi să ia cuvântul şi ea:

- Grace, care sunt planurile tale de viitor? Ce te pregăteşti să devii?

Fata se întoarse cu faţa, iar Mindy fu din nou uimită de inocenţa frumuseţii ei.

- Muzica este viaţa mea, doamnă. Îmi propun să mă pregătesc, cât îmi va fi posibil, în această direcţie. Fiecare moment de pauză îl folosesc pentru a cânta la pian.

Mindy se întoarse către tânăra drăguţă şi îmbujorată de lângă sobă.

- Dar tu, Rose?

- Încă nu ştiu. Cred însă că o casă a mea şi câţiva copii m-ar împlini cu adevărat, dar mama spune că va trebui să fac cel puţin doi ani de colegiu.

- Aşa este. Ar fi bine să-ţi termini mai întâi şcoala, îi spuse Grace cu fermitate. După aceea vei avea tot timpul pentru măritiş. Nu sunteţi de acord, doamnă Matthews?

Mindy râse amuzată.

- Nu sunt în situaţia în care să-mi pot da cu părerea. Eu m-am măritat imediat după ce am terminat liceul.

- Dar dumneavoastră sunteţi învăţătoare, protestă Grace. Iar Stephen spune că sunteţi o învăţătoare excelentă.

- Asta pentru că în fiecare an m-am dus la cursurile de vară. Aş fi fost fericită dacă aş fi putut să merg la colegiu...

- Vezi, Rose. Chiar şi doamna Matthews, deşi are o profesie frumoasă, şi-ar fi dorit să meargă la colegiu.

- Atunci, de ce după căsătoria cu soţul dumneavoastră nu v-aţi înscris la colegiu, dacă era atât de important? întrebă Rose sobră.

Mindy ezită, după care răspunse destul de timid:

- Pentru că îl iubesc foarte mult şi nu cred că ar fi avut răbdare să aştepte până ce eu aş fi terminat şcoala.

- Este vorba totuşi de altceva, spuse Grace în şoaptă.

Pentru moment, Mindy se văzu în urmă cu douăzeci de ani, pe coasta dealului, când Carl o urcase pe cal cu brațul său puternic și sigur. Aproape că putea să simtă din nou aroma ierbii din acea vară târzie.

- Nu a fost pentru mine să merg mai departe, Grace. Mi-am asumat rolul de soție.

- Mi se pare ciudat, replică fata. Dar e grozav că puteți gândi în felul acesta.

Mindy, în timp ce orna salata într-un fel știut doar de ea, se gândi: *Ești atât de sigură pe tine, draga mea, dar viața nu este deloc același lucru cu așezarea unei fețe de masă și apoi a pune pe ea fiecare lucru în modul cel mai potrivit. Uneori viața este ca un deșert în care singura călăuză este propria ta inimă.*

Privind la felul cum fusese aranjat totul, Mindy consideră că era perfect: masa, mâncarea, frumoșii ei fii și fetele strălucitoare de lângă ei. Carl se bărbierise și se îmbrăcase cu o cămașă a cărei culoare se potrivea perfect cu ochii lui. În plus, se afla într-o formă excelentă, glumea și făcea șicane, fericit că-i avea alături pe băieți și mulțumit de fetele pe care le aduseseră drept companie. Seth stătea în picioare în capul mesei, ca o figură discordantă în peisaj.

Suntem atât de frumoși, se gândi ea, doar că Ned deja miroase a tutun. La numai două ore de când a sosit acasă. Iar Carl vorbește cu toată lumea, mai puțin cu mine. Și mă simt atât de îngrijorată de Seth încât abia îmi vine să mă uit la el. Fetelor, nu încercați să priviți cealaltă față a tabloului, că este tare urâtă.

În spatele munților maiestuoși, soarele cobora spre asfințit când, deodată, Carl își împinse scaunul de la masă și dădu să se ridice.

- Nu plecați încă, domnule Matthews, spuse Grace cu vocea moale. Haideți să cântăm câteva imnuri înainte de începerea Sabatului. Vă lăsăm să-l alegeți pe primul.

- *În grădină*, spuse Carl, după ce stătu câteva clipe să se gândească.

Apoi, spre marea surpriză a lui Mindy, cântă şi el cu plăcere şi entuziasm. Grace îi conduse frumos pe partea de sopran. Dacă Stephen ar fi cunoscut această fată cu cinci ani mai târziu! Dar amândoi erau prea tineri. Seth se mişcă în balansoar, aprinzându-şi pipa şi privind ca prin ceaţă, în vale. Fumul se ridica în rotocoale deasupra capului său albit, iar Mindy gândi că trebuie să se simtă tare singur. Poate că greşea când o încercau sentimente de gelozie pentru dragostea pe care Ned i-o arăta, dar în continuare se temea de limba lui ascuţită, de puterea pe care o avea asupra fiului ei. Când aprinse lampa, trandafiri mici roz, crescuţi parcă din sticlă, străluciră în lumină.

- Haideţi să ne dăm mâna cu toţii, iar Stephen să facă rugăciunea pentru deschiderea Sabatului.

Grace zâmbi, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet, confirmându-i rugămintea.

Se comportă de parcă s-ar cunoaşte de când lumea, îşi spuse Mindy. În timp ce îşi dădeau mâinile în jurul mesei, observă că Seth rămăsese în afara cercului, cu amărăciunea şi amintirile lui. Dintr-o mişcare, făcu un pas înapoi şi reuşi să aducă cercul în locul unde se afla. El o privi un moment şi apoi cu un gest de nerăbdare o prinse de mână. Oare, pentru ea, nu reprezenta decât un motiv de enervare? Oare va reuşi vreodată să îl înţeleagă?

Stephen se rugă. Vocea lui era sigură şi încrezătoare, iar când termină, deşi capetele lor erau încă plecate, Grace începu să cânte *Ziua moare spre apus...*, frumuseţea glasului revărsându-se ca o binecuvântare peste încăpere.

Fiiindcă trebuia să spele geamurile, Mindy se urcase în vârful unei scări de lemn. Dar valea era atât de plină de viață, încât îi era prea greu să se concentreze la ce avea de făcut. Tocmai intrase în săptămâna de vacanță și încerca să guste din plin aceste zile. Curățenia în casă îi furase aproape tot timpul, dar se simțea încântată să aducă fiecare încăpere la o stare perfectă. Cu toate acestea, casa lor fiind întreținută în stil aproape spartan, nu fusese chiar greu. Carl nu își dorise vreodată mai mult decât strictul necesar în ce privește mobila din camere. La început, Mindy ar fi preferat mai multe obiecte de ornament, dar cu cât înainta în vârstă, înțelegea că nu erau atât de importante pe cât ar fi părut. Tânjea acum mai mult după libertatea pe care i-o dădeau grădinăritul, cusutul, studiul și plimbările prin pădure sau pe câmp.

Acolo sus, în capul scării, se simțea minunat pentru că avea o nouă priveliște asupra văii. Geamurile fură șterse cu trei cârpe diferite. Ținea să strălucească și să atragă atenția fiecărui trecător ce s-ar fi nimerit prin zonă. Numai peste patru zile urma să plece împreună cu Carl, pentru a participa la serbarea de absolvire a lui Ned. Era bucuroasă ca un copil. Nu văzuse școala decât o singură dată. Ca să ajungă, aveau de parcurs mai mult de zece mile. Ochii parcă erau însetați după alte peisaje. Pentru această ocazie specială, își cususe o haină și două rochițe.

După ce-și termină treaba, se întoarse cu spatele și stătu un pic pe scară pentru a se odihni și pentru a privi încă o dată verdele lunii iunie, plin de diferite nuanțe. În vale, un om înainta cu pași repezi. Privi acea figură cu mai multă atenție. Rareori se întâmpla să întâlnești vreo persoană mergând prin această vale. Dar în mersul sprințar al acestui om cu talie înaltă era ceva familiar. Inima începu să-i bată mai tare. Semăna cu Ned. Dar cum putea fi el, când îl știa la

două sute patruzeci de kilometri depărtare? Şi totuşi, bluza albastră împreună cu părul castaniu erau indicii destul de convingătoare. Tocmai pierdu imaginea din cauza copacilor, dar îi urmărea mersul de-a lungul drumului. După un timp, se abătu de la direcţia iniţială şi căută un loc ca să poată sări peste pârău. Hopul acesta fiind depăşit, în câteva momente se afla în vârful dealului, tocmai la picioarele ei. Fiindcă nu o zări, aşa cum stătea pe scara de lemn, se duse pe la uşa din spate.

- Bine ai venit acasă, dragul meu, îi strigă ea din locul în care se afla, aproape izbucnind în râs, măcar că era destul de îngrijorată.

Se arătă cu totul surprins.

- Ar fi o impolitețe din partea mea să te întreb ce vânt te aduce acasă?

- Vino jos ca să-ţi spun. Mă simt inconfortabil să-mi ridic privirea în timp ce vorbesc cu tine.

Când ajunseră faţă în faţă, ea putu să-şi dea seama că nu era bolnav şi nici nu avea vreo problemă. Ba chiar i se aşternuse pe chip o încredere pe care nu o remarcase până acum. La optsprezece ani, Ned semăna cu Carl mai mult decât în copilărie.

- M-am hotărât să nu-mi mai dau examenul, mamă.

Mindy rămase încremenită.

- După patru ani de trudă...

- Lasă-mă să-ţi explic. Apoi, dacă ai de gând să-mi ţii o predică, poţi s-o faci, dar să ştii că nu mă răzgândesc. Nu am intenţia să merg la colegiu. Examenul de absolvire costă mai mult de o sută de dolari. Tu şi tata aţi putea folosi aceşti bani, mai bine, în alt scop. Apoi, ştii care este părerea mea despre parada care se face pe podiumul acela, într-o îmbrăcăminte cu totul caraghioasă.

- Dar, Ned, tu ai fost un student de onoare. Ai putea ajunge foarte departe.

- Ți-am promis că voi învăța și m-am ținut de cuvânt. Ți-am promis că nu voi fuma la școală și așa a fost. Oricum voi avea o diplomă – dacă e nevoie de așa ceva – dar vreau să devin mecanic pentru că asta mi-am dorit dintotdeauna. Dacă nu este îndeajuns de măreț pentru tine, îmi pare rău. Poate că Stephen va reuși să aducă renume familiei, în cazul în care acest lucru contează într-adevăr.

Ochii ei se umplură de lacrimi, după care începu să plângă de-adevăratelea. În același timp, îl cuprinse în brațe.

- Te iubesc așa cum ești, Ned. Să nu uiți niciodată asta. Plâng, probabil, pentru că nu voi avea posibilitatea să port haina cea nouă pe care mi-am făcut-o pentru această ocazie. Dar când se va întoarce acasă și Stephen, vom merge cu toții în oraș, pentru cină. Atunci voi avea ocazia să o port. Te-ai gândit unde vei învăța meseria de mecanic?

- Sunt născut pentru această meserie, spuse Ned și zâmbi larg, pentru că se simțea ușurat acum, văzând că mama lui nu era furioasă. Pot să-mi dau seama când ceva este în neregulă cu o mașină, chiar numai auzind-o cum merge în jos, spre vale.

- Ești atât de modest... îi spuse Mindy înclinându-și capul. Vino, vreau să-ți pregătesc ceva de mâncare. Trebuie că îți este o foame de lup.

- Unde este bunicul?

- Pe undeva, lângă hambar. Cârpește partea din spate a coviltirului căruței. Însă mai întâi trebuie să mănânci.

- Dar tata unde lucrează?

- Nu știu. Îi displace să-l întreb asta, de aceea mă abțin.

- De ce îl deranjează?, întrebă Ned, privind-o cu îngrijorare. Tu ar trebui să știi unde este. Mai sunt oameni care au nevoie de el și îl caută.

- E adevărat, spuse Mindy, înălțându-și umerii, dar tatăl tău se simte iritat când îl întrebi ceva. Și am observat că această stare se agravează odată cu trecerea timpului.

Sau poate doar faptul că eu sunt cea care îl chestionează e problema, își spuse doar pentru sine.

- Se mai duce în oraș la dans, sâmbăta seara?

- Ori de câte ori ceva îl împinge spre asta, răspunse Mindy în timp ce tăia felii subțiri din pâinea de casă. Câteodată, se întâmplă să fie prea obosit pentru a merge în oraș după serviciu și după munca la fermă.

Ned își luă sandviciul și merse fluierând către hambar. Auzi strigătul de bucurie cu care fu întâmpinat, iar mai apoi râsetele lor. În acea seară, își impuse să nu se mai gândească la decizia lui. Carl acceptă vestea fără a reacționa în vreun fel, doar se uită lung la fiul lui, apoi se duse în hambar.

- E supărat? întrebă Ned.

- Nu. Cred că se gândește doar la cât de fericit ar fi fost să urmezi drumul acesta în continuare. El nu a avut nicio șansă pentru o educație mai înaltă. Lumea în care trăim promovează valori cu totul deosebite de cele în care credeam noi, Ned. Dar tatăl tău te iubește prea mult ca să te forțeze să împlinești visul pe care el nu a reușit să-l împlinească. Să fii conștiincios în orice lucru și va fi mândru de tine. Și să mai știi că parola familiei Matthews a fost întotdeauna *munca.* Deja îl aud încurajându-ți abilitățile de mecanic.

În acea noapte, încărcată de întuneric, Mindy dădu frâu liber lacrimilor. Carl dormea alături. Nu lăsase să se înțeleagă că ar fi dezamăgit și nu se pronunțase deloc asupra alegerii lui Ned. Își dorea mult ca el s-o îmbrățișeze, dar liniștea care domnea în cameră parcă o împiedica să se apropie de el.

După ce se mai potoli, coborî din pat și se duse la fereastră pentru a se bucura un pic de priveliștea văii. Stelele

roiau în înălțimi și străluceau pe cerul întunecat. Ar fi vrut să ajungă pe potecile lăptoase ale cerului, sărind din stea în stea, așa cum Ned trecuse pârâul din vale, până când, deodată, s-ar fi trezit în fața tronului divin. Dar cum s-ar descurca o simplă muncitoare la fermă printre acele splendori cerești?

Cred că L-aș căuta pe Isus, gândi ea. *Mama Lui s-a născut tot la țară. Știu că El m-ar asculta. I-aș spune toate temerile mele în legătură cu Ned și L-aș ruga să-l ducă undeva departe de locul acesta.*

Dar imediat, firea ei de femeie din New England îi trezi alte gânduri. *Nu trebuie să te cațeri până la cer ca să faci asta. El este tot atât de aproape precum sunt gândurile.* De aceea, tot ce încercă să facă mai departe fu să-l aducă pe Ned în atenția Bunului Galileean. Apoi, căută să neglijeze durerea ascuțită care-i cuprinsese întreg brațul stâng.

Câteva ore mai târziu, fu cuprinsă de o durere și mai puternică, în piept. Încercă să respire adânc, dar degeaba. Încercă să vorbească, dar nu scoase niciun sunet. Se consolă că îi va trece. Dar, în loc să dispară, durerea devenea din ce în ce mai greu de suportat. Teama o luă în stăpânire, iar din gura ei țâșni un strigăt disperat care îl trezi pe Carl.

- Ce-i cu tine, Min?

- Nu pot să respir și doare atât de tare. Ia-mă în brațe Carl, mi-e frică.

- Merg după doctor, hotărî el, îndepărtându-se.

- Va dura mai mult de o oră până ce să ajungă un doctor la noi. Carl, aș putea muri cu mult înainte de a sosi... Te rog, strânge-mă în brațe și poate că va trece.

Când o cuprinse în brațe, ea simți că se teme, dar cu toate acestea nu putu să-și rețină strigătul de durere care îi pornise din piept atât de crâncen. Într-un târziu, chinul se retrase ca un animal obosit.

- Îmi e mai bine acum, spuse ea, relaxându-se. Regret că ți-am stricat somnul, dar mă copleșise frica. Iar în această stare, am încă nevoie de tine, șopti ea.

El îi mângâie ușor fața și răspunse scurt:

- Mâine, vei merge la doctor... și gata cu atâta curățenie în casă.

14

- Ce ți-ai dori să mănânci azi la cină, Seth?, întrebă Mindy.

Privirea îi era ațintită spre jurnalul Saturday Evening Post pe care obișnuia să-l citească. Dar după câteva momente de gândire, se pronunță:

- Cartofi fierți cu sos de cod, pâine de porumb și salată cu oțet și zahăr.

Mindy zâmbi. Nu era nimic ciudat cu apetitul lui.

- Altceva?

- Mi-e dor să-mi înfig dinții în câteva mere coapte, așa cum le făcea Martha, dar nu cred că are rost să te încumeți. Era singura femeie, dintre cele pe care le-am cunoscut, care avea un mod cu totul special de a le pregăti.

Mindy știa că e inutil să încerce. Era vorba de ceva sacru pentru Seth și pentru Carl, așa că nu risca să se expună comentariilor, în cazul în care totuși ar fi îndrăznit.

- Am făcut prăjitură cu mure, azi-dimineață. Cât despre celelalte, îndată încep să le pregătesc.

Mindy turnă apă într-un vas, ca să curețe codul, și aduse cartofi din beci. Nu diferența de vârstă sau de experiență o opreau să glumească în vreun fel cu Seth, ci alt motiv. Nu știa dacă este bine că adoptase acest comportament reținut. Câteodată însă, era foarte greu să te porți civilizat cu acest

om. Creştinismul ei primea lovituri grele în asemenea situaţii. Privea cum se legăna încet în balansoar, iar paşii îi erau şovăielnici când încerca să se ridice. Mindy nu lăsa să se vadă că observă aceste schimbări, fiindcă pentru un om ca Seth era o adevărată ruşine faptul că îmbătrâneşte.

Soţul ei trebuia să ajungă acasă în curând. Băieţii se angajaseră să lucreze toată vara în oraş, pentru Carl, Stephen ca să adune ceva bani pentru colegiu, iar Ned pentru că nu putea, fără experienţă, să-şi găsească de lucru la vreun garaj, măcar că-şi dorea mult acest lucru.

În timp ce aranja masa, puse lângă farfuria lui Stephen un plic pe care se vedea destul de clar caligrafia elegantă a lui Grace. Scrisorile soseau cam la două-trei săptămâni, dar Stephen le deschidea seara, după lucru. Apoi le citea stând la lumina slabă de afară, pe treptele din faţa casei. Când termina, ascundea foile în buzunarul cămăşii, căzând pe gânduri.

Pregătirile pentru cină fiind gata, Mindy se aşeză pe scaunul de la fereastră pentru a se delecta cu lectura unei cărţi. Muştele bâzâiau la geamuri încercând să iasă, iar căldura dogoritoare de august atârna greu în încăpere. Cu toate acestea, iubea acest anotimp fiindcă aducea cu sine pârga roadelor.

Un nor de praf acoperi curbura drumului, iar camionul lui Carl, condus de Ned, se îndreptă spre garaj. Când ieşiră cu toţii din cabină, îi sări în ochi cămaşa lui Carl, neagră de mizerie şi transpiraţie. Chipurile băieţilor, bronzate de soare şi bine conturate de musculatura feţei, aproape că străluceau. Aduseră vacile de la păscut, după care se aliniară în faţa bazinului cu apă pentru a se spăla. Apoi se aşezară repede la masă, lihniţi de foame.

Mindy împărţi salata verde în boluri de sticlă şi puse la fiert boabe de porumb. Cartofii fierţi îi răsturnă pe un platou.

Mâncarea răspândea un miros apetisant, iar cel care ajunse primul la masă fu chiar Ned.

- Ce zăpuşeală, spuse, turnând apa pusă la încălzit pe sobă, în bazinul pentru spălat. Drumurile sunt atât de prăfuite. Mă simt de parcă aş fi mâncat jumătate din comitat pe ziua de azi.

Când se apropie de el ca să ia puţină apă, simţi mirosul puternic al aburilor de whisky chiar în nări.

Stând cu spatele, începu un dialog, în timp ce Ned îşi spăla faţa şi părul ondulat în apa caldă din bazin.

- De când te-ai apucat de băut?

El evită să răspundă, îngropându-şi faţa în apa cu clăbuc, aparent ocupat să-şi frece mâinile, spatele şi pieptul.

- M-am apucat şi m-am lăsat de mai multe ori, pe parcursul ultimelor luni, replică într-un târziu.

- Presupun, un alt cadou de la bunicul tău, spuse cu amărăciune, turnând sosul de cod în farfuriile metalice.

- Seth înţelege viaţa cu totul diferit de noi, mamă. Viciile acestea sunt pentru el obiceiuri nevinovate, dacă are impresia că o înghiţitură, după o zi grea de muncă, te pune din nou pe picioare şi începi să observi lumea cu alţi ochi. De fapt, ce e rău în asta?

- Ned, tu ştii că e doar o scuză pentru a fugi de realitate. Dumnezeu nu vrea ca noi să evadăm într-o lume trandafirie, dar artificială. Dacă avem într-adevăr probleme, tot ce trebuie să facem este să I le mărturisim Lui. El are soluţii reale. Pe de altă parte, Ned, tu eşti puternic şi tânăr, iar noi te iubim. Care ar fi cauza unei asemenea porniri?

- La început nu era o nevoie. Voiam doar să-i fiu pe plac bunicului. Dar acum, abia aştept să sorb ceva, când mă întorc acasă de la lucru. Nu e o problemă, mamă, cât timp situaţia se află sub control.

- Ai putea să Îl priveşti pe Dumnezeu în faţă când spui asta?

Mindy întinse mâinile şi îl prinse de umeri, oprindu-l din drum.

- Nu pot să mă uit nici în ochii tăi, răspunse el, cu o chicoteală în glas, deşi în adânc părea a fi foarte sobru. Ştiu de ce nu vrei să beau, mamă, şi argumentele tale stau în picioare. Poate că altă dată nu voi mai recunoaşte, aşa că poţi să înregistrezi ce spun acum. Dar ca să renunţ e prea târziu şi m-am săturat de ascunzişuri. Aşa încât am să fumez şi am să beau chiar în prezenţa ta. Nu e ceea ce aşteptai de la mine. Nici eu nu m-am gândit că voi ajunge aici, dar ăsta sunt; de ce să mă pretind altcineva?

- De fapt, eşti ceea ce a făcut Seth din tine. Nu poţi să-i refuzi nimic, Ned? Iubirea mea pentru tine e lipsită de importanţă? Băutura conduce spre o fundătură, dragul meu, iar Seth este un exemplu în acest sens. Gândeşte-te, ai încă timp să începi o nouă viaţă...

- Mi-e teamă că nu. Lasă-mă, mamă, cu ale mele!

Plecă în grabă de acolo. Dar ea înregistră durerea din glasul lui. Simţi cum inima i se umple de furie împotriva lui Seth şi se convinse că în ziua aceea îi era imposibil să stea la masă împreună cu el.

Deşi pusese farfurii pentru toţi, ea rămase în picioare. Carl întrebă cu o nuanţă de provocare parcă:

- Nu vrei să mănânci şi tu, Min? Eşti bolnavă?

- Nu mănânc şi nu sunt bolnavă.

- Ei bine, atunci sper că nu eşti mânioasă din cauza cuiva. Credinţa îţi interzice să cazi pradă sentimentelor negative.

Zâmbi fără urmă de căldură şi continuă să mănânce.

- Las-o în pace, tată. Cu toţii avem şi zile mai proaste, spuse Ned încet.

- Nu toți, Ned, râse Seth ca pentru el. Ci doar noi, păgânii.

- Voi doi ați petrecut prea mult timp în compania vinului, le reprimă Carl orice comentariu.

Aşadar, tot timpul acesta, el ştiuse că Ned a început să bea şi nu luase măsuri pentru a-l opri. Dacă măcar o dată ar fi avut curaj să discute cu Seth sau cu Ned! Situația s-ar fi aflat sub control acum, iar Seth ar fi fost obligat să respecte regulile impuse. Dar nu putea să facă aşa ceva pentru că în el încă supraviețuia băiețelul speriat al lui Seth. Dorea pacea cu orice preț. Însă prețul era prea mare. Aşa că de această dată, se vedea obligată să ia situația în propriile mâini. Carl şi băieții ieşiră la treabă, dar Seth încă mai era în bucătărie, sorbind dintr-o ceşcuță cu cafea. Mindy se aşeză pe scaunul din fața lui.

- Seth, dacă ai de gând să locuieşti aici, îți spun că va trebui să schimbi unele obiceiuri. Nu ai niciun drept să-l îndemni pe Ned la băut sau să-l influențezi în ceea ce face. Carl a crescut şi a rămas un fiu devotat pentru tine. În schimb, pe Ned, chiar vrei să-l distrugi? Nu îți cer nimic pentru mine, dar, în numele lui Carl, te rog să-l laşi pe Ned în pace.

- Dacă există ceva care să-l deranjeze pe Carl, putem rezolva singuri problema, spuse Seth.

- Ştii bine că-i este teamă să-ți vorbească.

Mindy avea o voce rugătoare.

- Atunci, hai să închidem discuția.

Seth se ridică de pe scaun ca şi cum din momentul acela ea încetase să mai existe pentru el. Umplându-şi pipa, plecă spre hambar, târâindu-şi papucii. Mindy se aşeză pentru rugăciune, dar nu îşi găsi cuvintele. Şopti doar: *Doamne, ajută-mă!* din nou şi din nou, cu o voce tremurată, asemeni unui copil disperat.

În acea noapte durerea reveni, dar de data aceasta știu ce să facă. Coborî fără zgomot scările ca să nu deranjeze și se întinse pe canapeaua din bucătărie. Doctorul o sfătuise ca atunci când se declanșa durerea, să renunțe la orice activitate, pentru că era un semn de extenuare. Și, mai presus de orice, trebuia să evite supărările și îngrijorările. Mindy râse când auzise acest sfat. *Cum poate cineva să trăiască în perfectă pace și liniște?* Bătrânul doctor îi dădu replica imediat: „Lasă-L pe Dumnezeu să se ocupe de problemele tale. El nu este bolnav de anghină."

Fusese un sfat bun, gândea acum, luptându-se cu teama și încercând să se relaxeze, în timp ce boala o asalta din nou. Pastilele se aflau în poșetă. Oare, unde o lăsase? De ce totul părea mai înfricoșător pe parcursul nopții? O nevoie arzătoare o îndemna să-l strige pe Carl, dar nu se simțea în stare să implore dragostea lui.

Prinsă într-o lume de gânduri, auzi pași pe scară. Totuși se îndurase. Simți cum lacrimi de ușurare se preling pe obraji. Dar nu era Carl, ci Stephen care întrebă cu vocea lui blândă:

- Totul e în regulă, mamă?

- O, Stephen, bine că ai venit. Boala aceasta mă doboară. Poți, te rog, să aprinzi lampa și să te uiți după poșeta mea? Cred că e pe raftul din bucătărie. Pastilele sunt acolo.

Nu mai putea să vorbească. Chinul durerii îi invadase corpul și era prea slăbită ca să mai lupte.

Băiatul se întoarse într-o clipă, având capsulele într-o mână și lampa în cealaltă. Oh, ce ușurare pentru ea, lumina și compania cuiva! Stephen luă niște perne și o așeză într-o poziție care să-i ușureze respirația. Apoi, îi luă mâna și se așeză lângă ea. După cum ținea capul, înțelese că se ruga, iar în tăcerea lui ea găsi putere pentru a depăși situația.

Când, în cele din urmă, pastilele își făcură efectul, spuse:

- Cred că vei fi un medic minunat, Stephen. Nici nu știi cât de mult m-ai ajutat. Cel care mi-a prescris tratamentul mi-a spus că voi suferi mereu și mereu până când voi învăța să trăiesc în propriile limite. Nu cred că mă voi obișnui vreodată să-mi duc viața, furișându-mă pe lângă necazuri. Dar, cine știe, după câteva lovituri, poate voi primi și lecția aceasta?

- Mamă, interveni Stephen sobru, nu e mare lucru să deduci ce-ți provoacă această stare – problemele cu Ned sau cu bunicul.

- Așa să fie, dr. Matthews? întrebă ea cu o ironie jucăușă.

- Nu-mi arde de glumă, mamă! Vreau ca fiii mei să aibă o bunică. Trebuie să înveți că există lucruri pe care nu le poți schimba. Încearcă să accepți influența pe care o are bunicul asupra lui Ned, indiferent cât de mult doare această realitate. Tata nu vrea să Îl urmeze pe Hristos, iar tu nu ai voie să te consumi din cauza asta. De ce pui atâta patos pentru Ned?

- Aici greșești, Stephen, când crezi că nu ar trebui să am păreri de rău pentru tatăl tău. Este cea mai mare durere a vieții mele, dar am știut de când m-am măritat că voi purta singură această cruce. De aceea, poate chiar m-am obișnuit așa. Dar, Ned... Stephen, crezi că ai cum să știi despre iubirea unui părinte pentru propriul copil până când nu ajungi în această postură? L-am crescut cu atâta grijă și cu atâta atenție, pentru a-l apropia de Dumnezeu. Am văzut cât de lipsit de apărare era în perioada copilăriei... Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să crească sănătos și m-am rugat fierbinte pentru el. Mă gândesc că fără Seth totul ar fi fost altfel. Spune-mi, Stephen, nu în calitate de fiu al meu, ci de creștin, cum aș putea să-l iert pe bunicul tău? Pot să trec cu vederea fiecare cuvânt sau gest de ură pe care l-a făcut față de mine. Dar cum aș putea să-l iert că a condus la distrugerea caracterului unuia dintre copiii mei?

- Poate că eşti prea pesimistă, spuse el trist. Şi pe mine mă afectează ce se întâmplă cu Ned, dar destinul lui nu s-a sfârşit încă. Din câte îmi spui, nici el nu este prea mulţumit cu viaţa pe care o duce. Poate că, după dispariţia bunicului, va reuşi să facă o distincţie clară a lucrurilor.

- Oricât de mult s-ar chinui să renunţe la ţigări sau la băutură îi va fi imposibil, Stephen. Ned are slăbiciuni mai mari ca noi. Spiritul este dornic de schimbare, dar carnea, prea slabă.

- Tu Îl laşi pe Dumnezeu deoparte. Crezi că salvarea lui Ned e posibilă doar prin dorinţa ta arzătoare pentru binele lui. Renunţă la această bătălie. Continuă să-l iubeşti, roagă-te, dar încetează să te mai îngrijorezi! Lasă-L pe Dumnezeu să rezolve problema schimbării. Eşti prea sigură că Ned este slab şi că tu eşti atât de puternică... Cu toţii suferim, mamă, într-un domeniu sau în altul. Problema lui se întâmplă să fie uşor de observat. Dar Ned este o persoană generoasă, cu o inimă foarte bună...

- Mi-e greu să-l iert pe Seth, spuse ea, mai moale. Du-te acum, Steph, am înţeles care este punctul tău de vedere.

- Nu cred că iertarea este ceva care să ţină de capacităţile noastre. Mai degrabă ni se transmite de la Dumnezeu, ca un dar. De ce nu ceri acest dar de la El, în loc să porţi povara vinovăţiei?

- Aşa voi face, spuse Mindy cu umilinţă.

- Dar chiar acum. Vei dormi mai bine după aceea.

Stephen îşi plecă uşor capul şi aşteptă. Mindy simţi o oarecare stânjeneală. Nu rostise până acum o rugăciune personală în faţa cuiva, dar poziţia fiului avea o elocvenţă căreia nu-i putea rezista.

- Scump Părinte – abia putea vorbi – simt o grozavă furie împotriva lui Seth. Am încercat să o alung, dar m-a

măcinat şi mai tare. O aduc acum înaintea Ta şi Te rog să o îndepărtezi.

Îşi ridică privirea, dar Stephen spuse şoptit:

- Trebuie să te rogi şi pentru Ned, mamă.

Ea păstră câteva minute de tăcere. Ştia ce voia Steph să Îl roage pe Dumnezeu, dar nu credea că Dumnezeu poate interveni şi în această privinţă.

- Te îndoieşti de grija lui Dumnezeu pentru Ned? întrebă Steph cu capul plecat ca mai înainte.

- Nu.

- Te îndoieşti de capacitatea Lui de a înlătura din viaţa lui Ned toate aceste circumstanţe cu care tu te-ai confruntat şi pe care nu ai putut să le îndepărtezi singură?

- Nu, cred că nu, dacă aşa se pune problema.

Apoi, el aşteptă, fără a mai spune vreun cuvânt.

- Îl aduc pe Ned la Tine, Doamne. Lucrează ca să-l salvezi când vei crede Tu de cuviinţă şi în felul în care Tu ştii să o faci. Învaţă-mă şi pe mine să am încredere mai multă în Tine.

Stephen se ridică în picioare. Inima ei era plină de recunoştinţă pentru acest fiu care, la şaisprezece ani, era aproape un bărbat. Văzu oboseala întipărită pe faţa lui şi gândi că munceşte prea mult. Avea atâta nevoie de odihnă, iar el petrecuse timpul acesta preţios cu ea...

- Trebuie să mergi la culcare, Stephen. Curând se face patru dimineaţa, iar tu te implici în tot felul de activităţi... şi în loc să te zbaţi pentru problemele lui Ned, mai bine roagă-te şi mulţumeşte lui Dumnezeu că ne poţi aduce adevărate bucurii.

- Aşa sunt mamele, mai bleguţe, răspunse zâmbind larg şi învelind-o mai bine cu pătura. Te rog să dormi până mai târziu. Am să-i spun lui tata că nu ţi-a fost prea bine. Iar

Ned, sunt sigur, se va bucura să pregătească micul dejun. Asta îl va scuti de muls.

După ce se stinseră ultimele sunete ale dialogului lor, Mindy căzu într-un somn adânc, netulburat. Se trezi târziu, când casa era liniştită, plină de vase nespălate.

Toamna îşi făcu apariţia în regiune ca o fiinţă princiară, înveşmântată cu zeci de văluri, delicat nuanţate. Dar viețile lor se scurgeau prea repede, iar ritmul acesta se menţinu aproape doi ani. Mindy găsea o bucurie imensă în orele petrecute la şcoală ca profesoară, Ned muncea cu tatăl lui la buşteni, iar Stephen îl ajuta pe Carl în fiecare vară, la lucrul pentru refacerea drumurilor.

Seth, încet în mişcări, dar mereu caustic, refuza orice concesie care pentru alţii, la vârsta lui, ar fi fost uşor de acceptat. Carl îşi îndeplinea sarcinile de serviciu cu multă mândrie. Uneori, o mai invita şi pe Mindy, duminica după-amiaza, ca să-i arate la ce lucra cu băieţii. Era genial privind munca în echipă, dar foarte taciturn, uneori chiar aspru, în cadrul familiei. La începutul căsniciei, ca să spargă liniştea aceea tăioasă, Mindy încercase să sporovăiască şi să-l tachineze, dar, odată cu trecerea anilor, devenise tot mai îngrijorată că se amuza singură de propriile cuvinte. Pentru că ziua de muncă tocmai se sfârşise, găsi că îl poate provoca blând la o discuţie încercând să-i împărtăşească evenimentele petrecute acasă peste zi. Dar după aceea, se aşternu din nou o tăcere grea între ei.

Relaţia dintre Stephen şi Grace mergea tot mai bine. Mindy privea cu interes comportamentul lor. În ultimul timp, Stephen venise acasă de două ori cu prietena lui, iar Mindy începuse să o aprecieze în mod deosebit. Era perfectă din toate punctele de vedere. Dacă uneori se dovedea a fi prea matură pentru vârsta ei, existau momente când, printr-un chicotit de fetiţă sau printr-un joc copilăresc de-a

v-ați ascunselea cu Stephen în grădină, această impresie era alungată. Când mergeau împreună să mulgă vacile, urcau dealul ținându-se de mână, inocenți ca doi copii, deși Mindy era conștientă că între ei se legase o afecțiune bazată pe sentimente profunde.

Odată, vrând să-l tachineze, îl întrebă pe Stephen dacă are de gând să-și încuie prietena într-o cămăruță pentru a o feri de numărul mare de admiratori din rândul colegilor de școală. Dar el răspunse foarte serios: „Noi să ne bucurăm de toate momentele pe care le petrecem împreună." Iar ea își dădu seama că acest subiect este închis oricărei curiozități.

Timpul se scurse atât de repede, încât se apropia momentul festivității de absolvire. În loc să își coasă un costum nou, Mindy se hotărî să-l poarte pe cel făcut pentru absolvirea lui Ned. Acesta se oferi să rămână cu Seth, iar Mindy și Carl se urcară în Buick-ul negru pe care Ned îl lustruise, făcându-l să arate ca o oglindă și fiind sigur că este într-o stare perfectă de funcționare. La început, Carl ripostase că are prea puțin timp ca să-l folosească în acest scop, dar imediat Mindy explodă într-un mod destul de ciudat pentru ea:

- Carl Matthews, cine poate fi atât de ocupat, încât să nu meargă la festivitatea de absolvire a propriului fiu?

Ned o susținu.

- Tată, este foarte important. Toți părinții vor fi acolo, iar Stephen s-ar simți profund dezamăgit, dacă ar merge numai mama, deși poate nu ar lăsa să se vadă acest lucru. Pe de altă parte, voi nu ați avut niciun fel de vacanță de când sunteți împreună... Mă voi îngriji eu de treburile gospodărești pe timpul week-endului și, credeți-mă, este o onoare pentru mine, întrucât știți ce simt față de animalele acestea blânde cu numele de vaci.

Seth chicoti din colțul lui.

- Ce, crezi că vom munci toată ziua? Vei avea timp şi de joacă, băiete.

- Văd că ai o judecată destul de sănătoasă în privinţa acestor probleme, Ned, îl avertiză Carl, iar Mindy se pomeni că retrăieşte o suferinţă din cauza mai multor regrete cu care fusese nevoită să se obişnuiască.

În timp ce mergeau prin valea plină de pomi în floare, Mindy îl admiră pe omul chipeş de lângă ea, îmbrăcat în costum negru, şi simţi că se îndrăgosteşte din nou.

- Arăţi tare bine, îi spuse aşezându-şi mâna pe braţul cu care conducea.

- Toţi bărbaţii Matthews arată bine, răspunse fără a-şi lua ochii de la drum.

- Şi sunt foarte modeşti, de asemenea.

Mindy se apropie mai mult de el. Carl doar zâmbi, dar tăcerea aşternută era mai caldă decât cea de acasă.

- Nu părem a fi doar nişte bieţi ţărani. Ned a făcut o minunăţie din maşina aceasta şi nimeni nu-şi va da seama după îmbrăcăminte că, de fapt, ne luptăm să supravieţuim în stâncosul pământ din Vermont. Hai să ne imaginăm că suntem nişte bogătani din Boston care merg să-şi petreacă vacanţa în Maine.

- Maturizează-te şi tu odată, spuse Carl, dar se întoarse şi chiar o privi atent, iar Mindy retrăi parcă o veche şi familiară senzaţie care-i produsese fiori şi despre care putea jura că aparţine doar îndrăgostiţilor.

Stephen îi întâmpină cu atâta bucurie, încât pricepu imediat că soţul ei nu regretă deloc faptul că urmase sfatul lui Ned. Grace îi îmbrăţişă, de asemenea, şi insistă să-i însoţească într-un tur al campusului, înainte de cină. Stephen părea alt om în atmosfera de aici. Nu mai era deloc copilaş, ci o persoană matură şi responsabilă. Apoi, remarcă afecţiunea

cu care era tratat de ceilalți studenți de vârsta lui sau mai mari. Noaptea, când ajunseră în cameră, îi spuse lui Carl pe un ton confidențial:

- Stephen este o persoană foarte specială. Am simțit asta pretutindeni pe unde am fost azi. Aproape că mi se tăia respirația de fericire.

- Dimineață, în biroul lui, directorul și-a exprimat părerea de rău că îl vor pierde ca student, dar se așteaptă să realizeze multe în viață. Măcar de am avea destui bani pentru a-l ajuta. Cum va urma medicina, dacă noi îi oferim atât de puțin?

- E hotărât și plin de optimism. Cu această combinație, oricine poate face orice, spuse Mindy.

- Asta îmi aduce aminte de o fată care se lupta cu încăpățânare să scape de tuberculoză.

Carl își deschise larg brațele, iar ea se lăsă cuprinsă cu mare bucurie.

Sabatul a fost o zi minunată pentru Mindy. Imnuri creștine, interpretate cu măiestrie de coruri bine pregătite, și vorbitori talentați au reușit să umple nevoia pe care o trăia în adâncul sufletului, de mai multă vreme. Erau atât de multe de văzut și de aflat dincolo de valea în care locuiau... Acum nu-l mai învinuia pe Stephen că dorea să călătorească în toată lumea. Grace cântă solo la serviciul divin de închidere a Sabatului, iar Mindy îi urmări privirea care se îndrepta mereu spre Stephen; ochii aveau o tristețe care o făcea și mai frumoasă.

A doua zi, în timp ce absolvenții coborau de pe podium cu diploma în mână și se aliniau în față pentru a primi felicitările, Mindy îi spuse lui Carl:

- Din când în când, avem parte și de momente fericite în viață. Iar acum, tocmai trăim unul dintre ele. Soarele strălucește pe cer, lumea este ca o grădină, iar noi doi suntem lipsiți de griji și liberi. Fiul nostru ne-a dăruit tot ce ne-am fi

dorit... iar alături de el stă cea mai frumoasă fată din campus, cu ochii ca stelele.

- Mie îmi par mai mult trişti, comentă Carl. Niciunul nu se bucură, în ciuda marelui eveniment de azi.

- Da, şi mie mi s-a părut că Grace este mai tăcută ca de obicei, dar fetele suferă mult la sfârşitul anilor de studii şi atunci când sunt nevoite să se despartă de cineva.

Când festivitatea se termină, Carl îl ajută pe Stephen să-şi strângă lucrurile şi să le ducă la maşină. Grace era atentă la ce se întâmplă, fără să participe la conversaţie. Când pregătirile se sfârşiră, Stephen se apropie de ea.

- Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi acasă?

Carl o ciupi de obraz şi îi adresă cel mai cuceritor zâmbet, dar ea nu răspunse.

- Noi nu ne vom mai vedea, spuse Stephen cu încetineală. Ca urmare, acesta este un fel de adio.

- Putem să ştim şi noi de ce? interveni Mindy cu blândeţe, încercând să mascheze dezamăgirea dinlăuntrul calmului ei.

- Amândoi avem în faţă ani buni de şcoală, începu să le explice Grace.

Stăpânirea de care dădea dovadă o uimi pe Mindy.

- Poate că ne-am întâlnit prea devreme şi cred că ar fi o mare greşeală să ne căsătorim acum. Împrejurările ne obligă să fim uneori mai practici.

- N-ai putea să o convingi să nu mai vorbească atât de politicos? îl întrebă Carl nerăbdător, pe Stephen.

Ochii negri ai fiului străluceau de lacrimile pe care voia însă să le reţină.

- Sunt de acord cu ea, tată. Nu există altă soluţie. Dacă ne-am pierde cu tot felul de promisiuni şi jurăminte, amândoi am suferi, pentru că, deocamdată, suntem obligaţi să locuim la distanţă de multe mile, timp îndelungat.

- Nu cred că ar trebui să luați decizii pripite, se adresă Carl către cei doi, aproape înfuriat.

- Nu e o decizie pripită, domnule Matthews, spuse Grace, cu fața înroșită de plâns. Am tot vorbit, ne-am făcut planuri, dar noi știm ce așteptări avem de la viață, iar căsătoria ar reprezenta finalul acestor vise.

Sau începutul, gândi Mindy tristă.

Grace îl sărută pe Stephen, lipindu-și buzele ușor de obrazul lui, ca atingerea unui fulg, îi îmbrățișă pe Mindy și pe Carl, apoi fugi către dormitorul fetelor, pentru că o așteptau părinții. Stephen privi în urmă, după lunga ei rochie albastră, și-i admiră părul ca un abur.

- Ești sigur, Stephen? întrebă Mindy în șoaptă.

- Absolut sigur, replică el. Fiecare dintre noi va avea parte de altcineva.

- Încearcă să asculți câteodată mai mult de inimă, decât de glasul rațiunii, fiule.

Carl porni mașina în trombă, dar Stephen îl rugă:

- Tată, te rog, însoțește-mă într-un tur al campusului. Îmi doresc să mai văd o dată totul. Apoi să mă îndrept spre ceea ce îmi rezervă viața, indiferent câte dezamăgiri voi suferi. Aici, probabil că nu mă voi mai întoarce.

Așadar, aceste momente perfecte nu au fost până la urmă atât de perfecte, gândi Mindy. *Probabil că nici nu există așa ceva.*

Abia sosiseră acasă de câteva zile, când Seth se îmbolnăvi. La întoarcerea lor, Mindy constată că tușea mai tare, dar se obișnuise să nu-i pună întrebări cu privire la sănătate, pentru a evita vreo replică tăioasă. Când într-o dimineață lipsi de la micul dejun, Carl intră în camera lui să vadă ce se întâmplă. De multe ori, dimineața, își făcea apariția palid și tremurând, dar nu se întâmplase chiar să absenteze ca acum. Ceva era în neregulă.

- Respiră greu și este atât de slăbit că abia se ține pe picioare. Cred că în aceste zile s-a simțit mai rău decât a lăsat să se vadă, spuse Carl, întorcându-se în bucătărie. Mă duc să scot mașina. Ned, ajută-mă să-l îmbrăcăm. Apoi mergem cu el la spital.

- Dar vrea să meargă? întrebă Mindy.

- De vrut, nu vrea, dar se topește repede, dacă rămâne acasă. Cred că știe asta.

În zece minute, Ned ieșea cu Seth din dormitor. Mindy privi fața acestui om suferind și îi simți respirația greoaie, agonia prin care trecea cu fiecare clipă. Știa din propria experiență ce înseamnă să te lupți pentru un strop de viață. Se grăbi să îl sprijine de cealaltă parte, iar când el atârnă cu toată greutatea, înțelese cât de bolnav era. După ce îl înfășură în pături, încercă să-i facă un loc cât mai confortabil. Apoi, prinzându-l de mână, îi spuse:

- Noi, cei din familia Matthews, suntem oameni rezistenți, Seth. Curând, vei fi din nou acasă și vom sărbători evenimentul cu prăjitură cu cremă de lămâie.

Carl veni de la spital, iar Mindy știu, înainte de a spune ceva, că lucrurile nu stăteau prea bine.

- Are pneumonie, iar șansele de a învinge boala sunt de cincizeci la cincizeci.

- Dă-i voie lui Stephen să rămână acasă azi și du-mă la spital. La noapte, mergi tu, împreună cu Ned. În felul acesta îl vom supraveghea aproape tot timpul. N-ai vrea să le spui și surorilor tale ce s-a întâmplat?

- Le-am sunat pe amândouă, spuse el, fără chef. Fă cum crezi mai bine pentru după-amiaza aceasta.

Ajunsă la spital, Mindy se așeză lângă patul lui Seth, ca să poată merge Sally să mănânce. I se contura tot mai clar convingerea că Seth nu se va mai întoarce acasă. Era

aproape inconştient, iar mândria lui zăcea frântă. Mindy stătea aproape, ţinându-i mâna şi gândindu-se la anii care trecuseră. Stephen ocupase un scaun lângă fereastra deschisă şi citea. Cum putea oare moartea să invadeze această cameră, când arbuştii abia înfloriseră la fereastra salonului, soarele strălucea luminând în jocuri geometrice cearceafurile albe, iar florile îşi deschideau petalele celebrând sosirea verii?

- Sunt aici, Seth. Cu ce aş putea să te ajut?

El nu dădu niciun răspuns, dar mişcă energic din cap.

Mi-aş dori să ştiu cum să-i vorbesc despre Isus sau cum să-i ofer speranţă pentru viaţa viitoare, se gândi ea. *Mă întreb, oare am fost eu un exemplu bun pentru el?* Scoase o mică Biblie din poşetă şi citi încetişor câteva minute dintr-un Psalm, dar nu avu niciun indiciu că o auzea.

Limbile ceasului din hol indicau ora patru când Stephen propuse:

- Mamă, cred că ar fi bine să ne întoarcem acasă, fiindcă mai avem nişte treburi de terminat, astfel ca tata şi Ned să poată veni mai devreme în seara asta.

Ea se ridică şi-i spuse în şoaptă bătrânului suferind de pe pat:

- Trebuie să plecăm, dar Sally şi Carrie sunt aici, iar Carl şi Ned vor sosi în curând.

Seth se întinse după mâna ei. Prin respiraţia greoaie, abia i se auzeau cuvintele.

- Am adus multă supărare inimii tale, Mindy. Poţi ierta un om bătrân?

Simţi privirea lui Steph aţintită spre ea şi îl auzi pe Ned spunând: *El nu vede lucrurile în felul în care le vedem noi, mamă.* În clipa aceea, i se perindară prin gând imagini dispersate: maşina de bătut ouă care fusese reparată şi care se afla pe raftul din bucătărie, o măsură de mazăre pregătită pen-

tru a fi pusă la conservat, un copil jucându-se cu o maşinuţă făcută din coajă de nucă.

Îi sărută fruntea, aşezându-şi mâinile reci pe faţa lui fierbinte.

- Cu toţii avem nevoie de iertare, Seth. Sigur că te iert. Acum odihneşte-te şi fă-te bine.

- Spune-i lui Ned... – şi aici se opri.

Ea aşteptă, iar el încercă din nou.

- Spune-i lui Ned că îl rog să o asculte pe mama lui şi să-şi amintească de mine când vine sezonul de vânătoare a căprioarelor.

Tocmai când vacile intrau în grajd, telefonul sună ca şi cum ar fi anunţat sfârşitul unei vieţi. Stephen privi spre balansoarul gol al lui Seth, lângă fereastra bucătăriei.

- Dacă această personalitate puternică s-ar fi supus voinţei lui Dumnezeu, ce om ar fi fost!

- A fost mare, chiar şi aşa, spuse Mindy.

15

Vara care-şi trăia acum ultimele zile, avea în ea ceva trist. Deşi crezuse că scurta călătorie la Maine a adus anumite schimbări în mariajul lor, Mindy se înşelase. Carl se întoarse din nou în lumea lui. O lume de regret şi de jale? Mindy nu ştia. Se întreba uneori dacă nu cumva îşi pierduse orice speranţă, odată cu moartea lui Seth. Oare, toate acţiunile lui fuseseră doar cu scopul de a-i dovedi tatălui că se poate mândri cu el?

Ned se trezi ca plutind pe mare, în derivă. Nu mai era cineva care să-i spună „Mănâncă, bea şi fii fericit! Lasă problemele celor care sunt nişte fricoşi." Începu să întreţină relaţii cu multe fete, pe care le aducea acasă cu motocicleta. De asemenea, bea cu o regularitate conştiincioasă. Uneori, când se întorcea mergând cu greutate şi abia vorbind, din ochii lui Carl parcă se transmitea o tristeţe apăsătoare. Deci, nu era singura care suferea.

În schimb, Stephen muncea din zori şi până seara târziu. Era vesel şi respectabil, dar nu se antrena în discuţii. La sfârşitul zilei, nu îl mai aşteptau scrisori cu care să se delecteze pe prispă şi nici nu trimitea vreo scrisoare. Dar când sosi buletinul colegiului parcă îi reveni pofta de viaţă. Însă pentru puţin timp. Era de ajuns şi atât. Într-o discuţie cu mama lui, îşi exprimă hotărârea de a rezolva situaţia în care se afla şi de a înlocui dragostea cu preocuparea pentru învăţat.

Mindy renunță să pună la loc toate piesele acestui puzzle. Înțelese în cele din urmă că nu era datoria ei de a rezolva problemele tuturor, ci de a fi gata în fiecare dimineață să satisfacă nevoile familiei, cu dragoste și înțelegere. Ea merse la cursuri aproape toată vara, în timp ce toți ceilalți își vedeau de treburi, aproape bâjbâind, pentru a se face utili, căutându-și rostul în viață și îndeplinindu-și datoria fără prea mare tragere de inimă.

Septembrie coborî în vale cu un aer înmiresmat și cu zăpadă pe vârfurile cele mai înalte ale munților. Stephen mergea în pas grăbit spre tren, arzând de dorința de a ajunge la colegiu, ceea ce îi aduse aminte lui Mindy de înflăcărarea lui de altă dată. Refuzase categoric să fie însoțit la noua școală, insistând asupra faptului că era perfect capabil să-și găsească singur cazare în campus. Era dornic de aventură, așa că ai lui îl lăsară să plece, deși Mindy și-ar fi dorit tare mult să-l însoțească pentru a-i pregăti camera.

Mindy însăși începu școala cu alte idei, dar asumându-și din plin responsabilitatea acestora. Trebuia să ducă o viață chibzuită și să pună fiecare bănuț deoparte, pentru cheltuielile lui Stephen. Nu-i era greu să se descurce, dar Carl promisese că o va ajuta atât cât îi va sta în putință. Pe lângă aceste sacrificii, mai presus de orice, avea să se încreadă în Dumnezeu că o va scoate la liman. Oare, nu promisese El că va deschide ferestrele cerului și va revărsa belșug de binecuvântare peste cei care Îi sunt credincioși? Stephen muncise timp de trei veri și asta avea să rezolve o mare parte din cheltuieli. Ca urmare, refuza să se mai îngrijoreze.

Cu Ned se întâmpla ceva surprinzător în această perioadă de toamnă. În seara când zgomotul motocicletei lui tulbura liniștea văii, urma să se desfășoare ceva important. Aproape renunțase la băutură, iar râsul i se auzea deseori, umplând

casa cu bucurie, aşa cum nu se mai întâmplase de mulţi ani. De un timp, renunţase să mai aducă tot felul de fete drăguţe la masa de duminică seara. La un moment dat, Mindy nu îşi mai putu reţine curiozitatea.

- Ce s-a întâmplat cu tine, Ned? Când intri în casă, simt cum ni se transmite bucuria precum ecoul în încăperile unei clădiri. Asta îmi dă o stare de bine.

El râse larg şi puţin intimidat.

- Pot veni cu cineva, duminică la cină?

- Bineînţeles, dragul meu. Dar o cunosc?

- Da, dar deocamdată nu îţi spun despre cine este vorba. Vreau să fie o surpriză!

- Una plăcută?

- Sper că da.

Mindy căzu pe gânduri în urma acestui răspuns, simţind că fata era specială pentru fiul ei. Astfel, crescu în ea teama. Noaptea, după ce Ned plecă, Mindy vorbi cu Carl.

- Duminică seara va aduce o fată la noi acasă, dar nu mi-a spus cine este. Acum, chiar am sentimentul că este vorba de ceva serios.

- Păi are deja douăzeci şi unu de ani. La ce te aştepţi? Trebuie să îşi facă un rost mai devreme sau mai târziu...

- Da, dar are nevoie de o persoană cu totul deosebită.

Carl, care citea ziarul la lumina lămpii, nu îi dădu niciun răspuns. Mindy scoase din plăsuţa cu care mergea la şcoală un teanc de lucrări pe care trebuia să le corecteze. Cam aşa intrau din nou în rutina zilnică. Doar ticăitul ceasului mai tulbura liniştea din jur. *Ticăie de parcă ar fi stânjenit şi ruşinat că ne deranjează*, gândi Mindy, în timp ce-şi mişca în mod sistematic creionul roşu de-a lungul paginilor scrise. La 9^{30} fix, Carl împături ziarul, îşi bău sucul şi urcă scările. Uneori, mai comenta despre vreme, dar de data aceasta nu mai spuse nimic.

În schimb, Mindy chiar şi-ar fi dorit să comunice şi să fie ascultată. Dar îi era teamă de instalarea unei linişti apăsătoare sau de răspunsuri date la repezeală. Stinse lampa şi văzu bucătăria inundată de lumina lunii. Sub puterea unui impuls îşi luă o bluză, merse afară şi îngenunche în iarba umezită de rouă, sub balsamul Galaadului. Ridicându-şi ochii spre luna care călătorea ca un cerc de aur pe cerul întunecat, văzu turme de nori ce străbăteau faţa clară a misteriosului astru, pierzându-se apoi în singurătatea lumii.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, din pricina nopţii atât de cuprinzătoare, dar şi a nevoii profunde din suflet, după mângâiere. Undeva, în spaţiul infinit, dincolo de nori, se afla Dumnezeu, iar în această noapte Îl căuta nu pentru copii sau pentru soţ, ci pentru ea însăşi.

Sunt Mindy Matthews, Doamne, spuse. *Sunt doar o soţie de fermier care trăieşte retrasă în singurătatea munţilor. Mă cunoşti, Doamne? Crezi că Tu eşti tot ce am cu adevărat? Îl iubesc pe Carl, dar nu ne putem ruga împreună, nu împărtăşim aceleaşi idealuri şi, de multe ori, îi apar ca o ciudăţenie pentru că Îţi aparţin mai mult Ţie decât lui. În concluzie, ducem o viaţă separată prin ceea ce ar fi trebuit de fapt să ne unească. Abia dacă îl cunosc pe acest om cu care trăiesc. Băieţii au crescut deja mari. Şi am făcut aproape tot ce am putut pentru ei. Acum, vreau să mă predau Ţie pentru anii pe care îi mai am de trăit. Cred în principiile Împărăţiei Tale şi îmi doresc să fiu curată precum îngerii care slujesc în jurul tronului Tău, dar sunt prea lipită de acest pământ. Mă simt plină de mânie şi de milă pentru propria-mi persoană, dar şi de nerăbdare în privinţa celor care mă înconjoară. Tu ai promis că Îţi vei pregăti urmaşii pentru a putea fi luaţi la ceruri, chiar oameni obişnuiţi ca mine. Curăţeşte-mă deci, Te rog, de mizeria omenescului din mine şi schimbă-mă în ceva folositor şi bun.*

În neclintirea aceea din jur, n-ar fi fost prea uimită, dacă Dumnezeu i-ar fi scris un răspuns pe cerul luminat de lună, dar numai norii albi, prin mişcarea lor, păreau să aibă legătură cu viaţa. Stătu aşa îngenuncheată multă vreme, fără a simţi nevoia să intre în casă, dar când auzi dinspre vale uruitul motocicletei lui Ned, se ridică şi păşi tiptil spre dormitor unde soţul dormea liniştit.

Când sosi duminică seara, Mindy pregăti cu grijă totul, folosind cea mai frumoasă faţă de masă şi vesela de culoare verde. Culese câteva flori din grădină, făcând un aranjament din crizanteme şi crenguţe de brad de un verde intens, apoi privi satisfăcută. Ned intră în curte, însă de emoţie i se muiară genunchii şi simţi cum i se umezesc palmele.

- Iată că vin! strigă ea agitat către Carl care stătea în balansoarul lui Seth, citind ziarul de duminică.

- Oare să angajăm şi o fanfară? spuse el, ridicând de jos paginile pe care le parcursese şi le aruncase una câte una, neglijent. Of, Doamne, Mindy, doar aduce fete de ani de zile la noi, de ce eşti acum atât de afectată?

- Pentru că este ceva serios. Simt asta până în măduva oaselor.

Ned intră cu fata în bucătărie, iar Mindy încercă să se abţină cât putu de mult pentru a nu-şi arăta uimirea. Sara Houghton! Nici după o lună de gândire, nu i-ar fi trecut prin minte că putea fi vorba de ea. Simţi nevoia să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Familia Houghton se mutase în oraş cu câţiva ani mai înainte, iar Sara absolvise clasa a opta sub îndrumarea lui Mindy. Îi plăcuse această fată înaltă şi graţioasă, chiar din prima zi. Dar cum de reuşise Ned, care nu privea dincolo de frumuseţea chipului, să aprecieze meritele acestei fete? Se amuză de uimirea şi nedumerirea care se afişaseră pe faţa lui Carl. În momentul aceasta, cine era mai marcat?

- Sara – Mindy luă mâna fetei – bine ai venit! Este cea mai frumoasă surpriză pe care ai fi putut să mi-o faci! Ned a refuzat să dezvăluie identitatea celei pe care urma să o aducă pentru a ne face cunoștință.

- I-am spus că este un lucru tare neplăcut. Zâmbetul larg al fetei îl cuprindea și pe Carl, iar tânăra chiar întinse mâna spre el.

- Bună ziua, domnule Matthews. Îmi aduc aminte de dumneavoastră de la serbarea de absolvire a clasei a opta, acum trei ani. Ned vă seamănă foarte bine.

Așadar avea aceeași maturitate pe care o observase când împlinise doar paisprezece ani.

- Urmezi cursurile liceale?, o întrebă Mindy în timp ce aducea mâncare la masă.

- Am făcut primii doi ani de liceu, dar în South Hill școala urma să se închidă din lipsa unui învățător. Așa că m-am dus să dau examen pentru acest post și am fost angajată. Mi-ar fi plăcut să termin toți anii de studii, dar părinții abia se descurcau să ne întrețină, fiind prea mulți. Am hotărât deci, să stau pe propriile picioare cât mai curând posibil.

- Cum ai știut de unde să începi? Eu aveam doar câteva luni de pregătire ca învățătoare, când am început să predau, dar m-a ajutat enorm.

- Mi-am amintit de zilele în care mi-ați fost profesoară, doamnă Matthews, și am încercat să fac ceea ce făceați și dumneavoastră cu noi. Ați fost cea mai bună profesoară pe care am avut-o vreodată.

- Îmi apar în minte anumite scene, îi răspunse Mindy gânditoare. Tu aveai întotdeauna tema făcută și chiar te rugam să predai lecții celor mai mici. Probabil, a fost perioada în care ai deprins cum să fii profesoară, numai că atunci nu știam că spre aceasta te vei îndrepta.

La cină, Sara discută cu Carl despre politică, iar Mindy observă amuzată că informațiile ei în privința subiectului îl lăsară pe Carl fără replică.

- Data viitoare, când mai aduci acasă o femeie inteligentă să mă anunți și pe mine din timp, îi spuse lui Ned, zâmbind cu părere de rău.

- Lasă că e bine pentru tine, declară Ned. Și mie îmi face tot timpul așa.

Dar apoi, Sara începu să discute cu Mindy despre un model de broderie pentru o față de masă. Se purta de parcă s-ar fi născut chiar în casa lor.

Când vesela fu spălată, Ned îi propuse Sarei să meargă cu el la vânătoare.

- La vânat? exclamă Mindy plină de uimire. Ce te face să crezi că Sara ar accepta?

- De fapt, cred că a vrut să zică „Hai să mergem la o plimbare, dar cu o pușcă în mână", pare mai rațional, spuse fata râzând. Pădurile sunt tare frumoase acum, dar din păcate, nu pot merge la vânătoare. E destul de dificil să te cațeri pe stânci îmbrăcată cu o rochie.

- Poate încerci o pereche de pantaloni de-ai lui Stephen, propuse Ned. E destul de slăbuț.

Mindy scotoci printre hainele lui Stephen până când găsi o pereche de pantaloni Levis care îi rămăseseră mici. Când porniră spre pădure, fata era îmbrăcată cu acești pantaloni, cu o bluză a lui Mindy și încălțată cu o pereche de bocanci, tot ai lui Stephen. Părul îl avea tuns scurt, după forma capului, nu tocmai la modă, șuvițe de păr atârnându-i până aproape de sprâncene.

- Nu e prea frumoasă, dar are ceva care o face deosebită, se gândi Mindy, în timp ce-i urmărea cum se îndepărtau mână în mână, de-a lungul câmpiei.

- Ei bine?, întrebă ea, privindu-l în față pe Carl. Ce poți spune acum?

- Cred că Ned are mai multă judecată decât am fi bănuit. Fata aceasta îl va da gata.

- Oare este potrivită pentru el?

- Numai dacă va reuși să îl cucerească.

- Ooo, va reuși, răspunse Mindy încrezătoare. Lui Ned îi e imposibil să-i refuze ceva.

Avea dreptate. În ianuarie, au celebrat căsătoria cu un serviciu religios simplu, în casa pastorului local. Apoi Mindy pregăti o masă festivă pentru ambele familii și pentru câțiva prieteni.

Fiind în vacanța de iarnă, Stephen rămase și el acasă, astfel că totul în jur fremăta de bucurie.

Ned cu greu putea fi convins să poarte haine mai elegante, dar în această zi îmbrăcă un costum negru, iar Mindy abia dacă-și putea desprinde ochii, admirându-l cum se plimba printre invitați, cu statura lui înaltă. Era un bărbat chipeș, dar care își petrecea timpul cu pasiunea de a trăi clipa, aproape fără grijă pentru ziua de mâine. Trebuia să ai mult curaj ca să trăiești [illegible]ul acesta printre cei din vale, care se trezeau plini de îngrijorare în fiecare dimineață.

Sara, îmbrăcată cu o rochie ușoară de culoarea piersicii, stătea liniștită, discutând cu Stephen pe canapea. Mindy se apropie de ei.

- Nu l-am văzut pe Ned niciodată în postura aceasta, spunea Stephen. Este ca și cum toate bucățile de puzzle din viața lui s-au aranjat în final și parcă dă pe dinafară de atâta bucurie. Ție ți se datorează toate acestea, Sara?

- Sper că da, spuse simplu. Îl iubesc foarte mult.

- De ce? râse Stephen. Nu am remarcat niciodată la el ceva deosebit.

- Are un suflet bun şi o inimă iubitoare, iar acestea sunt calităţi rare în lumea noastră atât de serioasă. Când îl văd venind, inima începe să-mi cânte de bucurie.

- Vorbeşti ca o adevărată mireasă. Dar am să-ţi mai pun aceeaşi întrebare peste cinci ani.

Stephen o tachina acum, şi Mindy se întreba dacă nu cumva era o avertizare în cuvintele lui.

- Întotdeauna va fi aşa, îi răspunse fata, iar ochii i se odihneau plini de iubire asupra lui Ned care se îndrepta spre ei.

Relaţia lor în lunile care urmară evolua în mod deosebit, de aceea Mindy îndrăzni să creadă că Sara avusese dreptate. Îşi închiriaseră un mic apartament în oraşul învecinat, iar Ned începuse să lucreze cu Carl la buşteni. Deseori, îşi petreceau duminica împreună, Mindy cu Sara discutau anumite proiecte pentru şcoală, iar Carl şi Ned se străduiau să repare motorul camionului. Tatăl învăţa de la fiu. Era un preludiu al bucuriei. Mindy nu îşi putea aminti când trăise ultima oară astfel de momente. Într-o după-amiază târzie, după ce se întoarse de la lucru, Ned intră câteva momente în bucătăria lui Mindy pentru a se încălzi puţin, înainte de a porni spre casă. Mindy tocmai venise de la şcoală şi îl deshăma pe Star. Era şi ea destul de înfrigurată, aşa că îl invită la o cană de cacao fierbinte.

- Unde îţi sunt ţigările? întrebă ea, observând că nu-şi aprinsese nici măcar una.

- Nu îmi pot permite luxul acesta.

- Aveţi probleme finaciare? insistă Mindy, oarecum uimită de răspunsul primit.

- De fapt, ne descurcăm binişor, având în vedere că muncim amândoi, dar Sara îmi dă o sumă destul de mică pentru cheltuieli personale, iar aceşti bani nu îmi ajung ca să cumpăr şi ţigări...

- Vrei să spui că ea administrează banii?

Mindy, care nu avusese niciodată idee despre cum se derulează capitolul cu pricina, fu cuprinsă de mirare.

- Ştii bine că mi-era greu să împart banii, astfel încât să-mi ajungă de la un salariu la altul. Aşa că am lăsat toată răspunderea pe seama ei, dar văd că se dovedeşte destul de zgârcită.

- Şi te deranjează? zâmbi Mindy, deşi nu avea motiv.

- E cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla. De aceea am reuşit chiar să punem ceva deoparte. Nu prea mult, e adevărat.

- Ai fost foarte înţelept când ai ales-o pe fata aceasta.

- Eu nu aş fi fost în stare să mă pun pe picioare de unul singur.

Ochii lui de culoare verde-albăstruie, glumeţi de cele mai multe ori, acum erau sobri.

- Este tot ce mi-am dorit vreodată.

- Şi mie îmi e tare dragă, aprecie Mindy în timp ce se ridica să spele cănile. Dar, spune-mi te rog, ce crezi că are atât de special?

- Păi, îi place să meargă la vânătoare cu mine, răspunse gânditor. Îmi cunoaşte toate slăbiciunile şi ştie cum să procedeze când se confruntă cu vreuna dintre ele; apoi este cea mai plăcută fiinţă în preajma căreia aş sta oricând, mai mult decât cu oricare alta.

Când se pregătea de plecare, îşi băgă din nou capul pe uşă şi adăugă:

- Pe de altă parte, mă consideră minunat.

Mindy îi trimise o strâmbătură şi se întoarse la pregătirile pentru cină, dar cu sufletul mai uşor.

Ultimele scrisori de la Stephen aveau un stil lapidar. Ceva, printre rânduri, o făcea să se simtă cu inima destul de împovărată, deşi era convinsă că trebuia să studieze mult şi că nu prea avea timp sau chef de scris.

Când se apropie vacanța de primăvară, aerisi camera lui și spălă totul cu mare conștiinciozitate. Părea că trecuse un veac de la vacanța de iarnă. Își anunțase sosirea în jurul orei șase după-amiaza; de aceea, Carl îi rugase pe Ned și pe Sara să-i iasă în întâmpinare, la gara din oraș, apoi să se întoarcă împreună pentru cină. Curând, se auzi huruitul motocicletei lui Ned, iar Mindy ieși din cămară, plină de făină și de nerăbdare. Carl lăsă hamurile pe care tocmai le repara și apăru în pragul ușii. Amândoi rămaseră pentru câteva momente uluiți, când îl văzură pe Stephen ținând la braț o fată subțirică.

- Păi, Steph, nu ne-ai spus că vii și cu un musafir, dar oricum, bine ați venit, îi spuse Mindy fetei către care se întoarse cu un surâs, specific ospitalității de care dădea întotdeauna dovadă.

- De fapt, nu prea este un oaspete, explică Stephen cu un fel de rigiditate în glas. Ea este Rita, soția mea.

Mindy avea să-și aducă întotdeauna aminte de trosnetul lemnelor în foc, umplând camera cu o atmosferă de bucurie, de parcă pământul chiar s-ar fi oprit puțin în loc.

Ochii lui Ned priveau amuzați peste umărul lui Stephen, dar în privirea lui Stephen se citea un fel de implorare care-i frânse inima lui Mindy, deși, dincolo de toate, vedea și o fermitate pe care niciodată nu reușise să o tempereze. *Noua lui prietenă oare cum se numea? Arăta ca fiind lipsită de apărare. Nu putea avea mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani.* Mindy o fixă cu atenție pe Sara și simți în insistența cu care o privea, următorul gând: *De acum face și ea parte din viața ta, nu este cale de scăpare.* Dar înainte ca să poată rosti vreun cuvânt, Carl se îndreptă spre fată cu mâna întinsă și, cu o voce amabilă, îi spuse:

- Bine ai venit, Rita.

Doar rutina îndatoririlor casei o ajutară pe Mindy să treacă prin orele care urmară. Merse să gătească de parcă ar fi fost un robot.

Între timp, auzi vocea lui Stephen care rostea calm:

- Nu există vreo scuză pentru căsătoria noastră în ascuns. Cred că a fost vorba de un impuls, dar nu regretăm pasul făcut.

După aceste cuvinte, se întoarse către fată cu un zâmbet larg, dar lui Mindy aproape că îi venea să-l pălmuiască.

- Şi cum supravieţuiţi? întrebă Carl.

- Bunica ei şi-a luat responsabilitatea de a o ajuta până la sfârşitul anilor de studii. Rita este în anul doi la academie. Eu lucrez în ture de noapte şi am închiriat două camere. Până acum nu am murit de foame.

- Locuiţi cu bunica? întrebă Sara, întorcându-se către fată. Sau aţi stat împreună până să te ameţească Stephen şi să te convingă să vă căsătoriţi?

- Părinţii mei au murit într-o epidemie de gripă. De atunci, am rămas în grija bunicilor.

Felul ei de vorbire exprima o precizie destul de tăioasă. Era fragedă ca o scoică şi la fel de frumoasă. Dar Mindy intuia că, în profunzime, preţuia mai mult decât îţi făcea impresia la prima vedere. „Fiecare va întâlni pe altcineva", spusese el cu mai puţin de un an înainte şi iată că aşa era. Ce se întâmplase cu acea dedicare nobilă faţă de profesie?

După cină, cei tineri ieşiră afară în aerul înmiresmat al lui aprilie. Mindy stătea la fereastră şi îi privea cum coborau spre vale, pe drumul şerpuitor. Sara, îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi bocanci rezistenţi, mergea alături de Ned cu deosebită graţie. Mindy nu prea era de acord ca fetele să poarte pantaloni, dar văzu cum Ned o provoca să se cţere pe stâncă şi cum, amuzaţi, urmăreau să găsească locuri pe

care să își poată sprijini talpa piciorului până când, în sfârșit, ajungeau în vârf. Stăteau acolo, ținându-se de mână, cu privirea ridicată spre cer, ca doi cuceritori. Stephen îi văzu, dar nu trădă în vreun fel intenția de a-i urma, pentru că Rita avea niște încălțări care abia dacă o protejau de nămolul drumului. Ea îi șopti ceva lui Stephen, iar el o ridică de parcă ar fi luat în brațe un copil și o duse așa, peste pietre, sărutând-o tot timpul până când ajunse pe pământ și o lăsă jos.

- Ned și-a luat o parteneră, iar Stephen un obiect pe care trebuie să îl protejeze, spuse Carl amuzat, din spatele lui Mindy, de unde observa și el scena.

- De ce, de ce? întrebă Mindy.

- Poate că își dorea o persoană mai fragilă. Grace nu prea avea nevoie de un astfel de om și tu știi asta.

- Nu am de gând să mă plâng, spuse Mindy așezându-se și începând să lucreze ceva de mână. Stephen a luat o decizie fără a se consulta cu vreunul dintre noi și va trebui să suporte consecințele.

În timp ce pronunța aceste cuvinte, lacrimile îi cădeau pe pulovărul pe care îl croșeta pentru Sara.

- Crezi că ai vreun motiv să plângi acum? Rita pare a fi o fată drăguță.

- Cum crezi că va reuși Stephen să termine medicina, cu această micuță creatură, târându-se mereu după el?

- Poate, mult mai importantă pentru el este fericirea.

- Va fi nefericit, dacă va fi nevoit să renunțe la toate visele. De-a lungul anilor, Stephen a învățat că trebuie să realizeze ceva în viață. În clipa de față, ar putea să creadă că ea este tot ce contează. Dar peste cinci ani, va ajunge, probabil, într-o stare deplorabilă.

- Poate ai dreptate, dar nu cred că Stephen renunță prea ușor la speranțele lui.

Mai târziu, când Ned încălzea motorul mașinii, Sara o chemă pe Mindy în bucătărie.

- Nu te îngrijora, mamă, spuse cu un ton de consolare. Rita a trecut prin multe încercări în scurta ei viață, de numai șaisprezece ani, dar bunicii s-au ocupat îndeajuns să o educe, iar eu simt că deja o plac. Este inteligentă, iar Stephen spune că are numai note de zece ca studentă.

- Sunt o femeie bătrână și încăpățânată care vrea ca totul să se facă după bunul ei plac, spuse Mindy îngrijorată. Îmi trebuie destul timp să mă obișnuiesc cu această situație. Cel puțin sper ca, în timp, unele probleme să se rezolve.

- Cu siguranță, Dumnezeu te va ajuta, o încurajă Sara îmbrățișând-o și apoi fugi spre mașină, unde o aștepta Ned.

Cu siguranță, Dumnezeu te va ajuta! Era vreo speranță pentru un om ca ea? Avea impresia că în fiecare zi descoperă în suflet lucruri din ce în ce mai urâte. Anii trecuți, totul părea atât de simplu când mergea la biserică și alături, stăteau cuminți băieții ei. Credea că era pregătită pentru cer. Poate că Însuși Dumnezeu se amuza de ea, Mindy Matthews, care își găsea loc în biserică, dar inima dădea pe dinafară de egoism, iar ea nu știa. Vechea și obișnuita durere ce îi străpungea brațul drept și gâtul, reveni acum împletită cu emoții refulate.

Luă o lanternă și merse afară, în spatele hambarului unde creșteau în voie sălcii înflorite. Într-un colț îndepărtat, știa că se aflau câteva narcise. Le culese, apoi mai rupse câteva crenguțe de salcie și le aranjă într-un ceainic. La lumina lămpii, în camera oaspeților, arătau chiar drăguț. Scoase dintr-un dulap unde își păstra tot lucrul de mână, cearceafuri și fețe de pernă pe care brodase modele frumoase. Așternu patul și așeză pe el un mic bilețel cu următoarele cuvinte: *Pentru Stephen și Rita, de la mama.* Ar fi vrut să scrie *Cu dragoste, de la mama,* dar era prea greu să facă un astfel de efort. Poate mai târziu, când

Dumnezeu îşi va săvârşi lucrarea Lui în ea. În seara aceasta, încă stăpânea firea cu amărăciune şi dezamăgire. La un moment dat, hotărî să coboare pentru a le ura noapte bună lui Stephen şi Ritei şi a-i anunţa că era pregătită camera de oaspeţi în care urmau să doarmă. Apoi urcă din nou treptele spre camera ei. Îşi făcu patul şi, după ce îşi perie părul, se aşeză la fereastră, aşteptându-l pe Carl şi întorcând alene paginile Bibliei.

În capitolul 5 din prima epistolă către Tesaloniceni, privirea îi fu atrasă de două versete scurte şi aproape ridicole: Versetul 16: „Bucuraţi-vă întotdeauna!" Zâmbi după ce citi. *Să se bucure pentru faptul că Stephen renunţase la tot de dragul unei feţe drăguţe? Ha!* Şi versetul 17: „Rugaţi-vă fără încetare!" *Poate că era mesajul lui Dumnezeu pentru ea în această zi.* Cu siguranţă, se întreba dacă va reuşi vreodată să se acomodeze şi să accepte situaţia. Citi mai departe, versetul 18: „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile: pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Isus Hristos, cu privire la voi." *O cerinţă imposibilă.* Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi începu să se legene în balansoar. *Iată ce voia Dumnezeu. Să accepte cu bucurie tot ce se ivea în cale. Dar nu era făcută pentru aşa ceva.* Toate lucrurile aveau pentru ea o importanţă mai mare sau mai mică. Mai ales în privinţa celor pe care îi iubea. *Bine, Doamne, Îţi mulţumesc şi pentru Rita! Acum, trebuie să mă ajuţi să o iubesc şi să nu o învinuiesc pentru problemele pe care le implică mariajul lor. Şi Îţi mulţumesc, Doamne, pentru toate poverile pe care le iei asupra Ta. Măcar dacă Ţi-aş da voie să lucrezi mai mult în locul meu!*

Vocile care se auzeau pe hol şi care îşi luau rămas bun, indicau faptul că, în curând, avea să apară Carl. Cu bucurie şi uşurare, ajunse la concluzia că braţul nu o mai durea. Era extenuată, dar împăcată.

16

Din părul lui Mindy, prins într-un coc la spate, curgeau mici picături de transpirație. Se simțea secătuită ca pământul uscat, înainte de a îmbrățișa apele unui râu. Fiecare mașină de pe drum stârnea nori grei de praf care se ridicau până în vârful dealului și formau o perdea densă, timp de mai multe zile.

Stephen și Rita își petrecuseră vara la fermă. Obiceiul de a mulțumi lui Dumnezeu pentru fiecare lucru devenise pentru ei o formulă depășită. Stephen lucra cu Carl la drumuri, iar seara după cină, deseori, își ajuta vecinii să strângă fânul în căpițe. Deși nu împlinise douăzeci de ani, arăta ca un bărbat adevărat, dar Mindy înțelese că ajunsese la această maturitate mai mult forțat. În el mai fremăta încă acea poftă de viață, care deriva din convingerea că totul este posibil, iar pe Rita chiar o iubea. Nu era nicio îndoială. De exemplu, seara când intra pe ușă se tot ținea după ea prin bucătărie, încântat că în sfârșit sunt împreună.

Chiar și Mindy nutrea o convingere profundă că era ceva special cu această fată. Prezența ei emana o vitalitate debordantă și, în plus, știa să se facă foarte atrăgătoare, chiar dacă uneori avea stări de plictiseală și iritare.

- La ce te așteptai? o întrebă Carl. Viața pe care o ducem este mult sub nivelul așteptărilor legate de căsătoria cu Stephen. Pentru ea, cred că vara aceasta a fost tare lungă și monotonă.

Mindy era de acord. Acum aranja surcele într-o cutie de lemne pentru foc şi se întreba cum puteau suporta căldura cuptorului. Dar mâncarea trebuia pregătită. Urmau să mănânce pe verandă şi, până atunci, avea să se mai răcorească.

- Pot să ajut cu ceva?

Rita arăta ofilită ca o floare care se apleca spre pământ. Venea din sufragerie, unde se retrăsese mai înainte ca să citească. Dar pe cât de fragilă părea, pe atât era de rapidă şi puternică. Probabil că acest paradox era foarte greu de acceptat. Cu o îndemânare uimitoare, punea la punct casa în fiecare zi, făcând-o pe Mindy să se simtă bătrână şi înceată. Cosea bine şi chiar dacă atunci când venise cunoştea destul de puţine despre gătit, fusese atentă şi învăţase.

- Ai putea curăţa nişte cartofi, îi sugeră Mindy. Sara şi Ned or să apară curând. Trebuie să gătim ceva mai simplu, fiindcă este prea cald pentru mâncăruri grele.

- Ce spui de o combinaţie cu cartofi, ouă înăbuşite şi un platou plin de legume din grădină? Mâncate cu pâine de casă, va fi mai mult decât de ajuns.

- Merg să aduc legumele din grădină, spuse Mindy şi constată că, în ultimul timp, se supunea fără zăbavă.

Când se întoarse, Rita era lângă chiuvetă şi curăţa ultimul cartof. Avea un mod ciudat - mai mult îi ciopârţea decât dădea coaja la o parte, aşa cum făcea Mindy care decupa rotocoale lungi.

- Arunci prea mult în felul acesta. Nu ne putem permite să risipim.

Îşi ascultă uimită propriile cuvinte. De când devenise atât de zgârcită? Buzele fetei se strânseră, dar nu răspuse.

- Uite, aşa. Mindy se lupta să aibă un ton cât mai blând, în timp ce degetele i se mişcau repede pe suprafaţa cartofului, rezultând o spirală din coajă, subţire ca o foaie de hârtie.

- Am încercat să fac şi eu aşa. Dar nu am destulă îndemânare.

Mindy simţi că fata era gata să izbucnească în lacrimi, dar nu voia nicicum să arate. Limba ascuţită a lui Carl o întristase şi pe ea de multe ori, provocând-o la o atitudine defensivă.

- Îmi pare rău, Rita, îşi ceru repede scuze. Cred că vremea asta caniculară îmi dă o stare de iritare. Mi-ai fost de mare ajutor toată vara. De fapt, e mai puţin important cum curăţă cineva cartofii.

- Nicio problemă, spuse fata, dar în adâncul ei era o durere care nu putea fi ştearsă prea repede.

Mai târziu, după cină, când toate treburile gospodăreşti fuseseră terminate, scoaseră în curte, sub copaci, câteva scaune de bucătărie. Soarele, rotund şi roşu, cobora încet în spatele pinilor, pierzându-se treptat din vedere. Roua cădea peste pământul însetat. Până şi Carl stătea acum relaxat, fără a se mai preocupa de vreo problemă nerezolvată.

- Ned şi cu mine vrem să vă facem un anunţ, spuse Sara. Aşa că vă rog să ne ascultaţi. Spune-le tu, Ned.

- O să aveţi un copil, sări de pe locul ei Rita şi faţa îi străluci de o bucurie sinceră.

- Mi-ai stricat surpriza pe care aveam de gând să le-o fac, comentă Ned, trăgând atât de mult pe spate scaunul cumnatei lui, încât era gata să cadă.

- Într-adevăr, este ştirea zilei.

Sara privea fericită şi ruşinată în acelaşi timp.

- Azi dimineaţă am mers la doctor ca să fiu sigură. Nu se va naşte înainte de martie, dar am decis să nu avem niciun fel de secret faţă de voi.

Mindy rămase fără cuvinte. Abia apuca să se acomodeze cu o schimbare că intervenea alta, care o făcea să se tulbure din nou.

- Anul acesta a fost anul surprizelor, mamă, spuse Stephen ca şi cum îi ghicise gândurile. Ţi-am adus nurori, iar acum un nepot. Cred că am putea ţine o cuvântare.

Mindy privi chipurile celor dragi, având contururile îndulcite de culorile pale în care se stingea ziua şi realiză cât de adevărate erau cuvintele lui Stephen.

- Mulţi ani am fost doar patru, iar acum suntem şase şi al şaptelea este pe drum. Dumnezeu Şi-a arătat bunătatea Lui. Sper să merităm acest copilaş care este gata să vină pe lume. Este într-adevăr o veste mare, Sara. Ned, de acum nu trebuie să o mai inviţi la curse şi să o mai cari după tine pe munte.

- Doctorul spune că sunt într-o condiţie fizică excelentă şi îmi recomandă să fac exerciţii.

- Poate se referă la anumite activităţi casnice şi la plimbări uşoare, nu să te caţări pe stânci ca şi căprioarele sălbatice, o avertiză Carl.

- N-am de gând s-o scap din priviri, îi asigură Ned cu seriozitate. Avem timp după aceea.

- Iar eu mă voi îngriji de copil, spuse Mindy care se trezi dintr-odată bucuroasă, la gândul că un alt pitic se va strecura prin bucătăria ei.

- Hai să servim o limonadă pentru a sărbători evenimentul!, zise Rita ridicându-se în grabă şi pornind spre bucătărie.

- Mai sunt acolo şi prăjiturile pe care le-am făcut dimineaţă, îşi aminti Mindy, în timp ce se ridica de pe scaun.

Sara vru să le însoţească, dar Rita o împinse la loc.

- Acum, tu eşti oaspetele de onoare. Stai jos şi joacă rolul de doamnă.

Era o noapte minunată, iar limonada avea gust acrişor plăcut, cu bucăţele de gheaţă în pahare. Legăturile de familie păreau a fi mai profunde acum.

Septembrie sosi cu multe ploi, adevărate binecuvântări pentru pământul însetat, menite parcă să împrospăteze ciclul vieții. Stephen și Rita se întoarseră la școală cu mașina lor, plină de bagajele pe care Rita și le adusese pentru vară. Sara era ocupată să strângă hăinuțe pentru copil, în timp ce Mindy avu bucuria reîntâlnirii cu elevii din clasa ei. Îi plăcea că zilele se scurgeau într-un ritm alert. Când vântul de octombrie scutura frunzele copacilor de-a lungul drumului, iar ea pornea la drum cu căruța la care era înhămat armăsarul negru, descoperi o plăcere deosebită față de tot ce exista pe pământ. Peste câteva săptămâni, noiembrie se instala cu dimineți mohorâte și cer întunecat, evocând poezia unui trecut demult apus. Primii fulgi de zăpadă începură să cadă ușor. Aceasta îi aduse în suflet o bucurie intensă, așa cum aveau copilașii din clasa ei.

Într-o dimineață însă, Carl și Mindy se treziră în zgomotul unei ploi insistente.

- Am crezut că s-a terminat cu zilele acestea și că, în sfârșit, vine ninsoarea.

Totuși Mindy nu încetă să meargă la școală. Înfășurată într-o pelerină de ploaie, cu o pătură pe genunchi, înainta în ciuda stropilor de ploaie care îi biciuiau fața. Calul mergea la trap, făcând căruța să se legene de pe o parte pe alta a drumului plin cu noroi. Apa trimisă din cer spălă ferestrele clasei toată ziua, iar terenul de joacă al copiilor se transformă într-o mlaștină. Încăperea era plină de zumzetul a douăzeci și șase de copii plini de energie care nu aveau voie să iasă afară.

- Ar fi cazul să luați o pauză, îi anunță Mindy la sfârșitul zilei și le dădu drumul cu o jumătate de oră mai devreme. S-ar putea să fie inundații în unele zone și vreau să ajungeți în siguranță acasă.

După ce ieși din școală, se urcă în căruță prin spatele armăsarului negru care, în mersul lui, făcea să sară nămolul

de pe drum. Din loc în loc, din cauza ploilor neîntrerupte, observă că se formaseră pârâiaşe înspumate care curgeau de partea cealaltă a dealului, faţă de cum se întâmpla în mod obişnuit. Pârâul învolburat şi murdar ieşise din matcă, iar canalele de irigaţie dădeau pe afară, revărsându-se în drum şi făcându-şi noi albii.

- Mă bucur că suntem în siguranţă, aici pe deluşorul acesta, departe de vâltoarea râului, îi spuse Mindy lui Carl în seara aceea, când stăteau la masă.

- Nu prea ar fi perioada din an în care să te aştepţi la inundaţii, răspunse Carl, dar se pare că va continua să plouă toată noaptea.

- În cazul acesta, mulţi copii nu vor putea ajunge la şcoală mâine dimineaţă.

- S-ar putea ca şi tu să păţeşti la fel, spuse Carl. Râul tocmai a ieşit din matcă. E la fel ca primăvara, când se topeşte gheaţa. O să acopere drumul şi nu cred că îl voi putea repara până la căderea zăpezii.

Înainte de a merge la culcare, luară o lanternă şi ieşiră pe prispă să vadă cât de mult înaintase apa pe pajiştea care se afla mai jos de casa lor. Dar întunericul parcă învăluia lumina slabă a lanternei. Continua cădere a ploii şi mugetul furios al curgerii apei le spunea însă că lucrurile nu stau prea bine acolo jos, în vale.

Când Mindy se trezi a doua zi dimineaţă, Carl era deja în hambar. Intrând în bucătărie, focul din sobă îi dădu binefe, dar privind la fereastră, rămase locului, şocată. Apele înghiţiseră drumul şi pajiştea din vale, iar la suprafaţă rămăseseră doar copacii, împreună cu semnele de circulaţie. Valea părea un mare lac, străbătut de vârtejuri, pe suprafaţa căruia se puteau depista rămăşiţele a tot felul de lucruri pe care râul le luase în cursul lui. Văzuse ceva asemănător doar

când se topea zăpada, primăvara. Atunci, gheața se spărgea în bucăți mari care se loveau una de alta și se putea întâmpla ca, în câteva zile, râul să iasă din matcă și să inunde drumul, prefăcându-l în noroi. De data aceasta, era cu totul altă problemă. Ploaia nu dădea niciun semn că s-ar opri, iar norii grei atârnau încă deasupra văii.

- Oare, apa o să ajungă până la noi, pe deal? întrebă Mindy cu oarecare greutate când Carl aducea gălețile de lapte.

- Suntem în perfectă siguranță, spuse tăios, dar aș vrea să mă conving că Ned cu Sara se află în afara oricărui pericol.

Același gând trecuse și prin mintea lui Mindy, dar refuzase să-l ia în seamă. De data aceasta, își mușcă buza de jos în semn de mare îngrijorare.

- Crezi că satele din jur vor fi inundate?

- Cele de pe malurile râului aproape sigur, dar Ned nu este genul de om care să stea cu mâinile în sân și să se întrebe ce are de făcut. Se descurcă, stai liniștită.

După micul dejun, porniră la drum cu scopul de a ajunge într-o cărare de unde se putea vedea dacă podul mai era în picioare. Barele de metal pe care le construise Carl răsăreau din apă, dar fluxul puternic al apei aproape că pătrunsese prin pod, ca și cum ar fi fost gata să-l dărâme din fundație.

- Cred că ne-am blocat, izbucni Mindy tulburată. Nu vom putea pleca de aici, oricâte nevoi sau probleme am avea.

- Dacă se dărâmă podul, rămânem poate toată iarna.

Fruntea lui Carl se încreți de îngrijorare.

Încercând să scape de gândurile care o asaltau, Mindy curăță metodic fiecare cămăruță, aproape toată ziua. Carl trebălui pe la mașină, cu speranța că, între timp, natura își va relua cursul normal. Dar în ciuda așteptărilor, ploaia porni din nou, parcă într-o cursă nebunească, fapt ce-l obligă pe Carl să patruleze între hambar și casă.

Despre Ned şi Sara se abţinură să vorbească, fiecare cunoscând îngrijorarea celuilalt. Mindy începu să murmure rugăciuni, încercând să-şi ţină cât mai bine în frâu disperarea care o măcina pe dinăuntru. Serviciul telefonic de mult nu mai era disponibil. Tot ce puteau face era să aştepte, fără să privească în vale apa care continua să crească spre vârful dealului. Carl avea dreptate. Ei se găseau într-o situaţie mult mai bună decât cei care locuiau în satele de pe malurile râului. Mai dormiră încă o noapte plini de teamă, în vreme ce duşmanul urla îngrozitor la gemurile peste care ploaia cădea pieziş.

- Vreau să ajung în sat, anunţă Carl dimineaţa următoare, în timp ce curăţa resturile de la micul lor dejun franţuzesc şi termina de băut ultimele picături de sirop.

Mindy îl privi cu uimire.

- Ţi-ai pierdut minţile? Trebuie să fie ceva cu tine ca să porneşti prin potopul acesta.

- Nu sunt nebun. Voi urca pe culme ca să am o imagine mai clară cu privire la starea în care se află satul. Aşa îmi voi da seama, de asemenea, ce s-a întâmplat cu Ned şi cu Sara, în Canton.

- O să fie dificil. Îţi pregătesc îndată un pachet de mâncare pentru drum.

Mai târziu, Carl urcă pe dealul din spatele casei, pornind spre satul vecin, situat la mai mult de trei kilometri distanţă. Mindy iubise întotdeauna singurătatea, dar în această lume închisă şi înspăimântătoare, liniştea se ţinea după ea ca un copil curios care îi tot punea întrebări. Oare Ned şi Sara au stat indiferenţi înaintea furtunii, fără să-şi ia anumite măsuri încă de la început? Oare, atunci când se pornise, Ned era acasă sau se afla la serviciu? Dumnezeu mai avea grija acestui fiu care Îi întorsese spatele de atâta timp? Urmărea îndeaproape ce se

petrece în vale, aşteptând cu nerăbdare apariţia lui Carl. Dar abia târziu, noaptea, auzi zgomot de paşi şi îl văzu intrând pe uşa din spate, cu bocancii plini de noroi. Mindy îl ajută să-şi scoată pelerina de ploaie, apoi aduse un scaun pe care-l aşeză în faţa uşii deschise de la soba de gătit. Îi oferi, cu multă atenţie, o cană cu ceai fierbinte, apoi îl întrebă:

- Ei bine, ce noutăţi sunt?

- Nu o să-ţi vină să crezi, răspunse el. În sat, apele ajung până la partea de sus a ferestrelor. Toţi oamenii au părăsit zona. Am văzut doar câteva bărci care pluteau pe unde trebuie să fi fost acoperişurile caselor.

- Încotro s-or fi împrăştiat oamenii? întrebă Mindy.

- Cei mai mulţi au fost primiţi de sătenii care locuiesc în partea de sus. Alţii au ridicat corturi pe versanţii dealului.

- Aşa încât au fost toţi salvaţi, da? Mindy se gândea la copiii din clasa ei.

- S-au înecat doi oameni, spuse el plictisit. Paul Wheeler şi Norman Jones – Paul în timp ce încerca să scoată pe fereastră un om care rămăsese blocat în casă. E o confuzie totală acolo. Se spun poveşti diferite despre acelaşi eveniment.

- A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu Ned şi Sara. Oare Cantonul se află tot sub apă?

- Probabil că toată valea a fost cuprinsă de potop, îi spuse Carl. Nu m-aş mira ca mai multe sate vecine să fie în aceeaşi situaţie. Să sperăm că Ned a depăşit cu bine orice problemă. În timpul acesta, tu ai păstrat legătura cu Dumnezeu? Doar nu ţi-ai pierdut credinţa?

- Uneori, Dumnezeu ne lasă să purtăm povara unor griji din motive întemeiate, pe care numai El le cunoaşte. Trebuie să ne rugăm ca voinţa Lui să se împlinească. Totuşi, mi-a fost teamă să mă rog în felul acesta.

Carl se uită în sus la ea, aruncându-i o privire rapidă.

- Să zicem că i-am putea pierde pe amândoi, pe Ned şi pe Sara. Ce-ai mai crede atunci despre Dumnezeul tău?

Ea tăcu un timp, încercând să răspundă la întrebare cât mai sincer.

- Mi s-ar frânge inima, dar nu m-aş îndoi de corectitudinea Lui.

- Sper să nu te încerce tocmai acum pentru a Se convinge că îţi păstrezi credinţa orice s-ar întâmpla, spuse el, luând farfuria cu mâncare pe care i-o dăduse şi apropiindu-se mai mult de sobă.

Până a doua zi dimineaţă, parcă tot zbuciumul naturii se mai domoli. Ploaia se oprise, dar nori negri şi grei încă mai pluteau pe cer. Printre dealuri, în vale, apa se învârtea în curenţi puternici.

- După toate astea, voi citi cu mai multă atenţie despre potopul din timpul lui Noe, spuse Mindy care spăla vasele strânse în chiuvetă. Zilele care au trecut, m-am simţit de parcă am fi fost singuri pe faţa pământului.

- Şi probabil prea bătrâni ca să îl repopulăm, spuse sec Carl, fără a-şi ridica privirea dintr-o carte despre drumuri pe care şi-o cumpărase din oraş cu câtva timp în urmă.

- Oh, nu am gândit asta, zise Mindy, fluturând prosopul de şters vasele spre el, într-un gest copilăros. Dar cred că aş fi făcut faţă cu bine unei astfel de provocări.

Amândoi stăteau tăcuţi: Carl cu contabilitatea lui, ea scriindu-le lui Stephen şi Ritei, când auziră un fluierat familiar.

- Ei bine, se pare că nu suntem chiar singuri pe pământ, spuse Carl, în timp ce se ridica nerăbdător să deschidă uşa. Abia acum îşi dădu seama Mindy cât de tensionaţi fuseseră amândoi în ultimul timp.

- E Ned. Dacă fluieră, înseamnă că totul este în regulă. Oh, Carl!

Zbură în brațele lui, râzând și plângând cu lacrimi de ușurare. Stăteau acum în capul scărilor, urmărind statura înaltă a fiului lor care urca dealul, iar cântecul pe care-l fluiera era ca o rază de soare peste pământul întunecat.

- Mulțumesc lui Dumnezeu, respiră Mindy ușurată.

- Mulțumește-I în numele amândurora, adăugă Carl, ridicându-și ochii spre cer.

Mindy îl privi uimită, dar nu spuse nimic.

- Cum ai reușit să ajungi aici, Ned? întrebă Carl. Pentru mine a fost destul de greu să merg până în sat și înapoi.

- Doar nu am cutreierat degeaba aceste păduri împreună cu bunicul atâția ani, spuse Ned senin de parcă ar fi fost plecat până mai încolo.

Pe când mâncau lângă foc pâine prăjită și ouă, teama lor se risipi. Vorbiseră destul despre toate emoțiile prin care trecuseră. Dar unde era Sara? Cum era în Canton? Cum reușise să găsească un drum prin pădure și să străbată atâția kilometri până aici?

- Când apa a ajuns până la genunchi, începu Ned să povestească, am hotărât că Sara nu trebuia să mai rămână acolo. Așa că, îmbrăcați cu haine groase și cu ghete în picioare, am plecat la familia Campbells, prieteni buni ai Sarei, care locuiesc într-o zonă mai înaltă în afara satului. Din moment ce Sara nu a putut pleca fără să ia hăinuțele viitorului nostru copil, am avut o geantă greu de cărat pe tot parcursul drumului de vreo cinci-șase kilometri. Am înaintat agale prin mlaștina aceea, dar când am început să urcăm, totul a decurs bine.

- Sara nu ar fi trebuit să pornească la un astfel de drum, spuse Mindy îngrijorată. Nu era extenuată?

- Nu. Pentru ea era o adevărată aventură. Doamna Campbell s-a arătat foarte grijulie. Cum am sosit, a trimis-o să se odihnească. Sara e gata să sacrifice orice pentru iubire,

chicoti Ned. Dar eu nu am mai putut sta niciun minut în casa lor, ştiind că voi sunteţi neliniştiţi în legătură cu soarta noastră. Aşa că am hotărât să străbat culmile pe care apa încă nu ajunsese, până aici.

- Sara nu s-a temut pentru tine, având în vedere că urma să faci singur drumul?

- Nu. Chiar ar fi venit cu mine, dacă aş fi rostit măcar un cuvânt de aprobare. Când am plecat ieri dimineaţă de acolo, eram sigur că ne vom revedea până la căderea serii, însă acele pârâiaşe se transformaseră în torente şi a trebuit să fac mai multe ocolişuri.

- Dar când s-a lăsat întunericul? întrebă Carl.

- Mi-am împletit un culcuş din ramuri de brad şi m-am băgat în el, aşa cum fac animalele. Dimineaţă te trezeşti tare umed, aşa că nu recomand această soluţie.

- Cu lucrurile din apartamentul vostru ce s-a întâmplat?

Mindy se gândi la camera confortabilă pe care Sara se străduise să o amenajeze cu atâta bucurie.

- S-au dus toate, spuse el simplu. Am descoperit că există un avantaj în a fi sărac şi proaspăt căsătorit. Nu am prea avut ce să pierdem.

Dimineaţa următoare se pregăti de plecare, gândindu-se că va fi din nou cu Sara până spre apusul soarelui, acum că învăţase cum să scurteze drumul. Îşi făcură semne de rămas bun până îl pierdură din vedere, când ajunsese departe, în vârful dealului.

- Nu ştiu cum, dar la el lucrurile par atât de simple, spuse Carl. Cred că ar trebui să-i ajutăm totuşi cu ceva mobilă.

Apoi se îndreptă spre hambar, iar Mindy văzu în mersul lui, mai uşor şi mai drept, că se simţea eliberat.

De Crăciun, zăpada acoperi pământul hărțuit, iar sătenii reușiră să scoată nămolul din case. Vizitatorii încă mai puteau vedea semnul până la care ajunsese apa și care se afla în dormitoarele de la etaj. Toți se mirau cum de putuseră supraviețui unui asemenea dezastru. Ned își găsise o slujbă bine plătită, undeva la pădure, nu departe de casă, iar Sara urma să stea cu părinții ei până în primăvară, ca să nu rămână singură. Dar de Crăciun se adunară cu toții la fermă. Carl îl avertizase pe Stephen că este periculos să călătorească iarna tocmai din Massachusetts, cu mașina lui veche. Totuși ei sosiră cu o zi înainte de vacanță, aproape fără niciun ban, dar fericiți.

- Aveam griji multe când eram tineri și săraci, spuse Mindy în seara aceea, pe când se pregătea de culcare împreună cu Carl. Mă bucur că băieții noștri nu sunt așa.

- Cred că optimismul l-au moștenit de la tine, decise Carl. Totuși, uneori, ar fi bine să trăiască și sentimente de teamă.

După-amiaza zilei de Crăciun îi găsi adunați în jurul pomului, desfăcându-și fiecare cadourile primite. Stephen pregătise pentru fiecare câte o cutie cu cremă din unt de alune, o pernă frumoasă pentru Mindy și o jachetă de vânătoare pentru Sara *(ca să te întorci de la vânătoare vie)* și care era gata datorită talentului Ritei. Mindy ținea în poală darul pe care îl primise Sara, minunându-se de îndemânarea croitorului. Împrejurul unei oglinzi încadrate în lemn de brad, Sara pictase flori foarte frumoase.

- Nu am idee cum ai putut face așa ceva, îi spuse Mindy. Ești o adevărată artistă.

Tânăra îi zâmbi lui Mindy, înclinându-se în același timp.

- La noi în familie, mama este artista, dar și eu mă ocup cu asemenea îndeletniciri.

- Dar nu se pricepe numai la pictură, știe și să scrie, comentă înveselit Carl. Tocmai desfăcuse pachetul în care

se aflau niște mănuși pentru munca la pădure și, alături, pe o hârtie, găsi un poem original, intitulat *Tatălui meu împănat*. Sara îi spunea lui Carl astfel, alintându-l, datorită sprâncenelor lui unite și neregulate. El citi cu mare încântare versurile, râzând și bătând mereu din palme. Zăpada cădea lin peste casa de la fermă. Ambalaje verzi și roșii erau împrăștiate peste tot pe podeaua din lemn de pin. Pomul de Crăciun își revărsa aroma de rășină în toată camera, iar cei șase stăteau pe genunchi în cerc, împărtășindu-și dragostea. Deveniseră o familie. Nu le trecea prin minte că peste un timp, nu vor mai sta adunați așa, toți laolaltă.

17

De Sfântul Ştefan, când Mindy ajunse la şcoală, văzu că Ned o aştepta în capul scărilor. Fără să rostească vreun cuvânt, ştiu de ce se afla acolo.

- Băiat sau fată? strigă din căruţă, privindu-l drăgăstos.

- Fată, răspunse el. S-a născut la patru dimineaţa. Sara este bine. A insistat să vin să vă dau imediat vestea.

- Dumnezeu s-o binecuvântaze. I-a fost greu?

Mindy îşi aminti atunci chinurile prin care trecuse la prima naştere.

- Către miezul nopţii s-a declanşat durerea. Totuşi a putut merge la spital. De aceea, cred că s-a descurcat destul de bine, măcar că era o noutate pentru ea.

- Şi eu îmi plănuisem să fiu tare în timp ce tu erai gata să apari pe lume, dar am făcut atâta gălăgie... şi parcă a durat o veşnicie. Mă bucur că la ea a fost mai uşor.

- Am auzit strigătele ei uşoare şi am gândit că se străduie din răsputeri să nu facă prea mult zgomot. Cred că naşterea e un lucru ciudat şi înspăimântător în acelaşi timp. Nu-i aşa?

Mindy studie cu atenţie faţa lui tânără şi îngrijorată.

- Este, într-adevăr, dar răsplata de care te bucuri după aceea este mare. Femeile uită repede durerile.

- Trebuie să plec acum. Ned se întoarse spre maşină. Şeful mi-a dat doar două zile libere şi aş vrea să le petrec alături

de Sara. Apoi va trebui să mă întorc în pădure, dar va rămâne acasă la mama ei, unde se află pe mâini bune.

- Nu mi-ai spus nici măcar jumătate din câte aş fi vrut să aflu. Cu cine seamănă bebeluşul? Ce nume i-aţi pus?

Pentru prima dată, Mindy şi-ar fi dorit să nu fie nevoită să meargă la serviciu.

- Seamănă cu ceilalţi copilaşi pe care i-am văzut. Iar noi ne-am hotărât s-o strigăm Katherine Jean, răspunse în timp ce pornea motorul maşinii. Sara m-a rugat să-ţi spun că are ochii asemănători cu ai mamei şi gropiţele din obrăjori moştenite de la tată.

- Diseară vom veni noi înşine pentru a ne convinge. Abia aştept. Transmite-i Sarei cât sunt de fericită şi mândră că am devenit bunică.

Ned îi aruncă o privire amuzată.

- Apropo, nici nu mă gândisem. Cum te simţi în această calitate?

- Mi se pare atât de nouă situaţia, încât nu ştiu ce să zic, dar cred că voi fi o bunică de treabă.

El râse şi plecă brusc. După ce se despărţiră, Mindy intră în clasă, apoi se aşeză la catedră, fără a băga în seamă hârtia verde sub forma frunzelor de arţar cu care voia să decoreze clasa. *O fetiţă. Nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. Era dezamăgită. Ce ruşine! Fetiţele ori râdeau, ori făceau botic, ori se smiorcăiau. De asemenea, le plăcea să vorbească mult, aproape fără oprire. Chiar în clasă, îi simpatiza mai mult pe băieţi. Îi era greu să admită asta înainte, chiar şi faţă de ea însăşi. Dar trebuia să aibă răbdare; la urma urmei, poate că fetiţa avea să fie la fel de cuminte ca Sara.*

Deşi promisese, în acea seară n-au putut merge să vadă copilul, fiindcă începuse o vijelie puternică, de martie. A măturat totul de pe drum, dar de data aceasta nu îi mai

înspăimântase. Sara le scria la câteva zile, povestind despre progresele copilului, cum i se făcea baie şi cât de iritată se simţise când aflase că nu are voie să-şi spele propriul copil. *Am avut o durere puternică în partea dreaptă,* scria ea, *de aceea, doctorul mi-a spus să nu mă ridic din pat. Dar pare ridicol. Mă simt foarte bine în rest, tare mult aş vrea să o ţin în braţe pe Kate, în loc să o las mamei. Dar trebuie să fiu liniştită, pentru că Ned se întoarce săptămâna aceasta acasă, iar doctorul mi-a dat voie să mă ridic puţin din pat atunci când va veni.*

- Hai, te rog, la Greensboro sâmbătă seară, îi spuse Mindy lui Carl nerăbdătoare. Vreau tare mult să-mi văd nepoţica. În felul acesta, vom putea vorbi puţin şi cu Ned.

- Ar fi posibil, numai dacă nu va mai ninge între timp, se pronunţă Carl care mergea spre dormitor, obosit după drumurile pe care le făcuse prin munţi.

Dar nu ajunseră nici sâmbătă seara la Greensboro pentru că, după ce Mindy veni de la biserică în sania roşie ce contrasta puternic cu zăpada, observă maşina lui Ned în curte.

Felul în care stătea la masa din bucătărie, cu capul între mâini, o avertiză că nu era în regulă.

- Ce s-a întâmplat, Ned? întrebă grijulie. S-a îmbolnăvit copilul?

Privirea lui o făcu să se simtă dărâmată, căci expresia aşternută pe chip arăta că era distrus. Avu impresia că portiţa către vechiul Ned fusese deschisă din nou.

- Sara a murit, spuse el fără nicio culoare în vorbe.

Pe faţa de masă se prelinseră urmele a trei lacrimi, iar Mindy nu îşi putea lua privirea de la ele, poate şi pentru că vorbele lui Ned veneau parcă de departe, ca un ecou, ori un sunet ireal. Vocea lui continua să se audă monotonă.

- Am dus-o la mama ei aseară târziu. Doctorul o sfătuise să se ridice din pat pentru micul dejun, cu condiţia ca în ju-

mătate de oră să revină. Dimineață, sprijinită de mine a putut să coboare scările. Era prima oară după două săptămâni, de când născuse, că putea să coboare din pat.

Se opri, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce spune. Mindy nu mai înaintă nici măcar un pas de la intrarea în casă.

- Fetița se afla într-un coșuleț lângă fereastră, continuă el, și pentru un minut ne-a scăpat din vedere, timp în care am condus-o pe Sara spre scaun, dar când să se așeze, a început să țipe ca din gură de șarpe: *Ned,* cu asemenea durere și teroare, de parcă striga după ajutor. După aceea s-a prăbușit pe podea. Doctorul spune că a făcut stop cardiac din pricina unui cheag de sânge.

- La doar nouăsprezece ani... și cu atâtea talente și abilități. Ce pierdere!

Mindy vorbea cu ea însăși, evitând a se adresa direct lui Ned. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Se duse și așeză cu delicatețe mâinile pe capul plecat al lui Ned.

- Mai mult de un an ați fost foarte fericiți. Unele căsnicii nu au parte de așa ceva niciodată. Merită să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru cât a fost.

El nu răspunse nimic.

- Tatăl tău și cu mine am iubit-o foarte mult. A fost o mare binecuvântare s-o avem printre noi. Dar va continua să trăiască prin micuța căreia i-a dat naștere.

Vorbe goale, foarte goale! Le simțea goliciunea alunecând pe lângă urechile fiului ei. Dar apoi spuse adevărul:

- Vei suferi mult, Ned, pentru că, odată cu ea, a murit ceva din tine. Nu vei mai fi același om. Dar tu crezi că Sara ar vrea să te vadă așa amărât? Ea iubea inima ta caldă și râsul vesel.

Faptul că tăcea i se părea înspăimântător. Nu mai avea cum să-l consoleze. Îi rămăsese doar să-l înconjoare cu brațele și să îl țină așa ca pe un copil, în camera aceea liniștită.

- Am atâtea de făcut acum..., spuse într-un târziu, ridicându-se. Nici nu știu prea multe despre funeralii.

Cine știe la douăzeci și doi de ani? se gândi Mindy.

- Lasă-mă să merg cu tine, îi propuse ea. Vreau să te ajut.

- Tatăl Sarei mă așteaptă. Îi las pe ei să ia toate deciziile în legătură cu pregătirile acestea. Pentru mine nici nu are importanță.

- Atunci, poate ar trebui să aduci aici bebelușul?

- Pentru moment, cred că ar fi bine ca mama Houghton să se îngrijească de el, ca să aibă o ocupație.

Mindy îl privi insistent așa cum stătea în picioare, cu o mână sprijinindu-se de tocul ușii.

- Ești bine, fiul meu? (Părea atât de lipsit de apărare!) Poți face față acestei situații?

Nu făcea referire la funeralii, ci dacă rezista să trăiască singur, dacă putea să-și ducă viața de zi cu zi fără a fi măcinat de durere.

- Nu am de ales, răspunse brusc, închizând ușa după el.

Oare cum va suporta orele după-amiezii? Ar fi fost preferabil ca el să-i solicite ajutorul. Apoi, nu avea idee ce să facă pentru a-l găsi pe Carl, care putea fi oriunde printre crestele munților, cu plugul său special de trasat drumuri. Mergând în camera alăturată, folosită ca depozit, văzu ghetele Sarei, neclintite lângă ușă, exact așa cum le lăsase. Dintr-odată, pierderea pe care o suferise Ned se transferă asupra ei și i se păru imposibil de suportat. Probabil că nu va mai întâlni vreo fată cu care să străbată toate hățișurile acelor păduri cernute de raze jucăușe. Puse mâna pe ghete și le strânse tare la piept, izbucnind într-un plâns spasmodic. Era mai mare agonia durerii pentru fiul ei, decât dacă și-ar fi pierdut părinții.

Când sosi de la lucru, Carl o găsi în camera de zi, epuizată și tăcută, cu Biblia în mână. Îl anunță ce se întâmplase cât

de blând putu, iar el își plecă privirea să nu i se vadă lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni. Cum de reușise fata aceasta să se lipească de sufletele lor într-un timp atât de scurt? Dintr-odată, Mindy avu impresia că plutește în derivă, dar înțelese că Sara era atașată nu doar de Ned, ci și de ei amândoi.

Carl se ridică și se apropie de fereastră, privind în depărtare la umbrele albăstrii ale dealurilor.

- Avea atât de mult talent pe care nu a apucat să-l folosească, spuse meditând. Nutream speranța de a o ajuta cumva să meargă mai departe la școală.

Mindy nu făcu nicio remarcă.

- Ned era bine? întrebă Carl, fiindu-i teamă de răspunsul pe care l-ar putea primi.

- Păi, era foarte calm, spuse Mindy, dacă la asta te referi. Dar prea calm. Nu mi s-a părut normală starea lui.

Așa spuneau toți cei care-l vedeau. La cimitir stătea drept, neclintit și fără urme de lacrimi în ochi. Colegii din oraș comentau în șoaptă: *Cine ar fi crezut că Ned Matthews poate fi în stare de atâta răceală? Trebuie să aibă o inimă de piatră.*

Mindy și Carl îl priveau cu îngrijorare. La un moment dat, ea interveni:

- Uneori plânsul vindecă, Ned.

Dar primi din partea lui o privire tăioasă, încât nu îndrăzni să adauge și altceva. Cu o noapte înainte de înmormântare, apăru cu bebelușul pe care-l ținea în brațe protector.

- Ați vrea să aveți grijă de el?, întrebă el simplu.

Pentru câtă vreme? Pentru o noapte? Pentru o săptămână? Pentru totdeauna? Ce îi ruga de fapt? De douăzeci de ani, Mindy nu se mai confruntase cu asemenea situație, mai ales că acum era vorba despre creșterea unei fetițe. O dată, chiar remarcase: *e imposibil să-i refuzi ceva lui Ned,* iar în momentul acesta, privindu-i chipul care exprima confuzie, i se confirmă

adevărul cuvintelor rostite atunci. Așa că își deschise brațele ca să întâmpine bebelușul.

- Lucrurile ei sunt în mașină.

Apoi le aduse cu grijă în bucătărie, rând pe rând: un pătuț din nuiele, împodobit cu broderie, trusa cu toate lucrurile, cât și o mulțime de sticluțe pentru lapte și diverse cănițe.

După ce se termină toată agitația, mai schimbară câteva cuvinte. Un final nu tocmai fericit, pentru că erau asemenea unor actori care-și uitaseră replica în cel mai important moment al piesei. Seara coborî cu umbrele ei blânde în bucătărie. Mindy, revenind la realitate, îi îndemnă:

- Ned, ar fi bine să rămâi aici o perioadă ca să-ți revii. Ai tot alergat în ultimele trei zile. Mai bucură-te de fetiță, iar eu îmi voi face un plan în legătură cu felul cum trebuie s-o îngrijesc.

- Mulțumesc, trebuie să mă întorc la muncă în pădure, spuse el murmurând, în timp ce cuvintele parcă abia prindeau formă.

Atunci sufletul ei de mamă fu cuprins de o teamă mai veche. În acea noapte de iarnă, Carl îi spuse plin de îngrijorare:

- Știu unde s-a întors de fapt.

Copilașul scâncea încet în coșuleț. Mindy scotoci printre lucruri după niște foi cu instrucțiuni și, în sfârșit, reuși să găsească ceva scris chiar de mâna Sarei, fapt care o uimise. O părticică din spiritul calm al fetei se transmisese printre rânduri. De aceea, puse la încălzit laptele cu ceva mai multă încredere și seninătate. Apoi se îndreptă spre pătuț și ridică de acolo bebelușul care plângea, pentru a-l duce la Carl.

- Poate că simte nevoia doar de puțină dragoste.

În brațele lui, copilul încetă să mai plângă, privindu-l cu ochi întrebători.

- Noi suntem tot ce are, spuse Carl.

- De ce spui asta? Dar Ned? Ce cuvinte ciudate!

- El este atât de rănit, încât nu prea îi va fi de ajutor.

Carl atinse obrăjorii fetiței cu mirare.

- Ce-i cu tine, Carl Matthews?

După ce rosti această întrebare, Mindy rămase blocată.

- A plecat fără să-i arunce o privire... măcar pentru o fracțiune de secundă!

- Sigur că nu prea e în apele lui, doar a suferit o pierdere imensă. Copilul va reprezenta tot ce e mai important din clipa în care își va reveni cât de cât.

Mindy turnă lapte într-una dintre sticluțe.

- Ia, pentru moment, asta ai de făcut. Eu trebuie să mai pregătesc niște rezerve ca să avem la noapte. Adevărul este că noi nu prea ne-am stresat cu băieții când erau mici.

Privindu-l pe Carl, își aminti că nu-i hrănise cu biberonul pe niciunul dintre băieți. Dar, probabil, nici nu-i ceruse să facă acest lucru. Fusese prea ocupat și îngrijorat pentru celelalte treburi. Așa cum contempla chipul copilului, fața lui exprima încântare. Kate îi strângea puternic degetul mic, cu mânuța.

- Ar fi bine să rogi vreo colegă să meargă în locul tău la școală. De fapt, cred că ți-ar trebui mai mult de o săptămână pentru a găsi pe cineva care să îngrijească de copil cât timp ești tu la lucru.

Mindy privi câteva momente către bucătăria care era într-o mare dezordine și înțelese complicațiile noii sale activități. Ce aștepta Ned să poată face ea? Doar știa că are responsabilități și în afara casei!

- Nu știu dacă voi putea face față la toate acestea, spuse cuprinsă deodată de panică. Crezi că Ned s-a gândit că se poate întâmpla așa ceva?

- Ce te aștepți să facă? Să ia copilul în pădure și să-l lase pe vreun morman de zăpadă?

- Nu, bineînțeles. A procedat foarte înțelept când a adus-o pe Kate aici. Numai că acum mă simt oarecum nesigură de calitățile mele de mamă și mi-e greu să întrevăd soluții pentru eventualele probleme care pot interveni.

- Ei hai, gândește matur, spuse repezit, așezând copilul în coșuleț. Nu trebuie să le rezolvi pe toate în seara asta.

Un plânset ascuțit o trezi brusc pe Mindy în timpul nopții, dar abia se putu ridica din pat. Oare câtă atenție cer bebelușii pe parcursul unei nopți? Aproape că uitase. Doar simplul fapt că încălzea sticluța cu lapte în bucătărie, o făcu să simtă că e prea mult pentru mâinile ei bătrâne deja. Avansase în vârstă și depășise demult stadiul rolului de mamă pentru un nou-născut. Oare de unde își va lua puterea de a face față acestei responsabilități? Se așeză pe balansoarul lui Carl și puse o pătură peste ea și peste copil. Își lăsă capul pe spate și se odihni, în timp ce Kate sugea din biberon. Când termină laptele din sticlă, adormi cu fața luminată de razele lunii.

Mindy se simți profund mișcată de lipsa de apărare care se degaja din întreaga ființă a acestui bebeluș. Atât de proaspătă... într-o lume bătrână. Un simțământ lăuntric îi spuse că Dumnezeu îi dăduse o nouă slujbă de îndeplinit. O considera îndeajuns de matură, iar ea se plângea că nu era în stare de nimic. Bebelușul înfășat din brațele ei era o viață, care însă într-o zi, va putea să rănească și să râdă, să gândească și să acționeze, să creeze și să distrugă. Depindea de ea, Mindy Matthews, să dezvolte în sufletul fetiței puterea și gentilețea moștenite de la Sara, bucuria de la Ned și o sănătate pe care doar Dumnezeu i-o putea da. Copilul stătea pe genunchii ei. Simțea nevoia să-i zâmbească acestui chip drăgălaș, ale cărui buze se mișcau în clipa în care ceva îi deranja somnul lin.

- Dormi ușor, micuța mea, șopti ea. Totul va fi bine.

18

O lună mai târziu, într-o vineri, Ned apăru pe neașteptate. Mindy încălzi mâncarea și nu se putu abține să își exprime bucuria de a-l revedea.

- Mă bucur atât de mult că ești din nou acasă.

Îi atinse ușor părul când trecu pe lângă el.

- N-o să-ți vină să crezi cât de repede a crescut Kate.

Ca să-i demonstreze, merse spre coșuleț și aduse fetița la masă. Ned îi luă pumnul mititel în mână și privi îndelung acel trup în miniatură. Lumina unui zâmbet din ochișorii lui Kate trecu peste buzele micuțe. Dar el nu spuse decât atât:

- Observ că îi prieşte foarte mult să stea aici, mamă.

Apoi, continuă să discute cu Carl despre planurile pe care și le propuseseră pentru vară.

Oricum, bărbații Matthews întotdeauna s-au simțit incomod în prezența micuților, își spuse ea, încercând să-l scuze. Duse copilul în cameră și îl culcă. Apoi ieși să mai facă diverse treburi, pe când tatăl și fiul discutau încă. Puțin timp după aceea începu Sabatul. Îl întâmpină cu bucurie, sus pe creasta dealului, de unde i se deschidea panorama întregii văi. Aprilie se strecurase pe pământul zgribulit de iarnă. Treptat, sălciile începură să înflorească, iar râurile să curgă fluierând de pe crestele dezghețate ale munților. Dar Mindy era tulburată. O durea inima pentru Ned. Simțea uneori într-un

mod sfâşietor lipsa Sarei. Încercarea de a găsi pe cineva care să aibă grijă de Kate se dovedea a fi o altă problemă. Nu ştia dacă în aceste condiţii, îi mai putea ajuta pe Stephen şi pe Rita. Îşi amintea că fusese dificil să îndeplinească deopotrivă slujba de învăţătoare şi misiunea de mamă la treizeci şi patru de ani. Dar privind în urmă era mulţumită. Dincolo de greutatea responsabilităţilor, parcă ţâşneau din ea noi resurse care o întăreau. În unele zile, avea cu adevărat motive să-I mulţumească lui Dumnezeu.

Deodată, începu să fredoneze uşor cântecul acela vechi pe care îl învăţaseră şi băieţii *Ziua moare înspre apus*. Era cel mai potrivit imn de laudă pentru debutul orei de închinare. Într-o zi, pe când era copil, îl găsise pe tatăl ei în spatele casei, cântând în cinstea Sabatului ceva asemănător. Atunci îl întrebase: *Cum poţi să iubeşti această zi, atât de lungă şi cu multe restricţii?* Iar Hiram îi răspunsese: *Este o zi în care Dumnezeu se apropie de noi, dar cu condiţia să renunţăm un pic la alte preocupări şi să fim deschişi faţă de El. E dificil pentru fiinţele umane să se potolească, mai ales când e vorba de cei mici. Dar într-o zi, Mindy, dacă vei respecta sfinţenia Sabatului cu seriozitate şi dacă vei căuta să-l păstrezi în intimitatea fiinţei tale, vei descoperi ceva din ceruri chiar aici pe pământ.*

Căutase într-adevăr să respecte Sabatul şi cunoscuse bucuria aceea misterioasă pe care o putea primi doar în această zi. Oare băieţii ei aveau să o trăiască vreodată? Sau copilaşul care dormea acum în pat? Amintindu-şi de Kate, se ridică în picioare. Nu putea s-o lase singură mult timp. Undeva, departe, în vale, Carl aduna resturile pe care râul le lăsase în urma lui după ce revenise la debitul normal.

Mindy intră tiptil în casă şi urcă scările să vadă ce face fetiţa. Apoi un zgomot îi provocă o stare de emoţie puternică. În camera întunecoasă, îl văzu pe Ned aşezat pe scaun şi

ținând strâns la piept copilul pe care începuse să-l legene. În timpul acesta, lacrimile i se prelingeau pe fața și pe mânuțele lui Kate. Plânsul lui tulbura liniștea casei. Ca urmare, Mindy izbucni și ea în lacrimi, în timp ce cobora grăbită scările. *Iată că îi plânge moartea! Acum, chiar s-ar putea vindeca de durerea care este înlăuntrul lui,* gândi ea, pregătind hăinuțele de biserică ale fetiței, pentru a doua zi dimineață.

Odată cu sosirea vacanței de vară, în iunie, Stephen și Rita se întoarseră acasă, dar nu făcură prea mare caz și nu organizară nicio sărbătoare. Cei din familie se temeau să-și exprime în vreun fel bucuria pentru că durerea pierderii Sarei se simțea încă prezentă în sufletele lor. Toate pregătirile se făceau în cea mai mare liniște.

- Nimic nu mai e la fel fără Sara, spuse Rita într-o dimineață. Mi se rupe inima când fac unele lucruri pentru copilașul ei. Atât de mult și-ar fi dorit să le facă ea însăși! Oare, ce o fi fost în sufletul lui Dumnezeu când a lăsat-o să moară?

Mindy curăța niște păstăi pentru conserve. Se abținu să răspundă în primul moment. Rita nu făcea parte din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea când Stephen se căsătorise cu ea, dar se străduise din răsputeri să-i adopte cât mai bine stilul de viață. Mindy o iubea și mai mult pentru aceasta și nu voia să zdruncine o credință fragilă, aflată la început de drum.

- Nu am un răspuns potrivit pentru această întrebare, recunoscu într-un târziu. Sunt sigură însă că Dumnezeu știe ce face. Uneori, multe lucruri ni se par greșite, dar, dacă încrederea noastră ar fi măcar cât un bob de muștar, am avea în vedere că există un plan în dreptul fiecărui eveniment.

- Așadar, indiferent ce se întâmplă, trebuie să acceptăm printr-un smerit *Voia Ta să se împlinească?*

Apoi Rita pieptănă părul fetiței și i-l legă într-o codiță în vârful capului.

- Este foarte important cum spui aceasta, Rita, îi răspunse Mindy. Și anume, poți fi sinceră, crezând în dragostea înțeleaptă a lui Dumnezeu sau poți să te lași condusă de amărăciune, ajungând chiar să negi existența lui Dumnezeu. Presupun că ți-e greu să te raportezi corect la El atunci când apare durerea, așa-i?

- Nu ai fost supărată pe Dumnezeu la moartea Sarei?

- Nu am fost supărată, răspunse Mindy, am fost confuză. L-am întrebat *de ce?* în repetate rânduri, pentru că Ned avea multă nevoie de ea.

- El e încă tânăr și poate să treacă peste asta. Deja pare că a mai depășit un pic situația. Niciodată nu vorbește despre ea. Pare ciudat acest lucru.

- Deloc, de vreme ce nu a uitat-o. Totuși ceva teribil s-a întâmplat cu Ned când s-a stins Sara. Odată l-am găsit cu copilul în brațe, plângând, și am crezut că se va simți mai bine după aceea, dar n-a fost așa. Tot ce era mai bun în el stă încuiat într-o cămăruță care nu se mai deschide. E foarte cinic și bea mult.

- Va întâlni alte fete care îl vor ajuta. În felul acesta consideră el că trebuie să se poarte, o asigură Rita, cu entuziasmul ei tineresc.

- Carl este convins că nu va mai fi el însuși niciodată.

În timp ce conversau, Mindy turna câte o lingură de sare în fiecare borcan de mazăre pe care îl punea la conservat. Răzbătea atâta tristețe din cuvintele ei, încât ca s-o consoleze, fata îi puse în brațe copilul înfășat.

Pe la mijlocul lunii iulie, Rita născu o frumusețe cu ochii negri, pe care o numiră Ellen. Și iată cum, într-o casă bătrână, erau deja doi copii. Uneori, când spăla și pregătea

sticluțele de lapte, împreună cu nora ei, Mindy se simțea din nou tânără. Altă dată, trăia cu impresia că a îmbătrânit și că nu se mai poate acomoda cu căldurile, cu problemele pe care le au copiii... mai ales în luna august.

Pe umerii lui Stephen se afla acum o nouă responsabilitate, ceea ce îl îndemna să lucreze cu frenezie. Niciun moment nu renunțase la visul lui. *Când vom ajunge la Loma Linda,* spunea el ori de câte ori își construiau planuri pentru viitor. Mindy se simțea deranjată de aceste cuvinte. Odată, acesta era și visul ei în legătură cu Stephen, dar acum se temea pentru sănătatea lui. Cât timp crede că va mai putea munci zi și noapte? Părea că și cel mai mic strat de grăsime se topise de pe corpul lui suprasolicitat. Se îngrozea la gândul că, într-o zi, va fi la fel ca și Carl, epuizat după atâta muncă.

La sfârșitul lui august, cu prilejul începerii unui nou an la colegiu, Carl strecură în buzunarul cămășii lui Stephen o bancnotă de 50 de dolari. Mindy se simțea sfâșiată că nu le poate dărui mai mult, dar respiră ușurată când le oferi pachetul cu mâncare, pregătit dis-de-dimineață, și pe care îl puse în portbagaj, alături de coșulețul copilașului.

Cel puțin, aveau ce mânca. Dar se tot întreba cum reușise Stephen să susțină examenele, fiindcă Rita îi povestise că de multe ori, după o activitate prelungită, adormise cu capul pe cărți.

- O să reușească, spuse Carl, plin de entuziasm, iar vocea lui exprima uimire, dar și mândrie. El face față anilor de studiu, în ciuda greutăților pe care le are.

- Da, dar nu prea avea nevoie de un copil acum, sublinie Mindy. Deși fetița e foarte dulce. Măcar Stephen să fie bine din punct de vedere al sănătății.

- Uiți cât poate îndura un organism la douăzeci de ani, chiar când abuzezi de el, Min?

- Sau chiar și la patruzeci de ani, i-o întoarse Mindy, gândindu-se la destinul ei și al lui Carl.

Pe vremuri, Seth declara că doar munca valorează. Se pare că întregul lui neam fusese condamnat să trăiască în conformitate cu această declarație. De îndată ce intră în casă, încercă să scape de grijile privitoare la Stephen și să se acomodeze cu situațiile neprevăzute ale vieții cotidiene.

În acea zi, doar peste câteva ore, avea întâlnire cu o tânără ce urma să fie bona lui Kate. Mindy nu se gândea la interviu cu încântare. Cam toate erau la fel: adolescente dornice de bani pe care să-i cheltuiască fără simțul răspunderii, mai puțin implicate în nevoile copilului. Nu le plăcea nici izolarea de la fermă. Frecvent, se întâmpla să vină acasă, iar vreo bonă angajată la ei s-o aștepte în capul scărilor, pregătită de plecare, în timp ce bebelușul, murdar din cap până în picioare, se auzea plângând în pătuț. Ar fi dorit să stea acasă, să aibă ea însăși grijă de fetiță. Gloria Miller era o tânără drăguță, chiar prea drăguță, după părerea lui Mindy, pentru a inspira încredere că ar fi mai mult de atât. Ochii ei mari și verzi străluceau pe fața senină. Când zâmbi, Mindy se simți dezarmată. Avea ceva care degaja seninătate și fericire, ceea ce o provocă pe Mindy să surâdă, în ciuda reținerilor pe care și le impunea.

- Ai mai îngrijit vreun copil până acum? întrebă Mindy, încercând să nu se lase influențată de gropițele din obraji și de ochii ei mari.

- Nu, dar îmi plac copiii, spuse Gloria senină.

- Ferma noastră se află la o distanță destul de mare de oraș, iar tu vei sta singură cu fetița, toată ziua.

- Am nouăsprezece ani, declară fata, simplu, de parcă orice alt comentariu ar fi fost de prisos.

Cred că e la fel de pricepută ca toate celelalte, își spuse Mindy, doar pentru sine.

- Păi, vino atunci pe 4 septembrie, câteva zile înainte de începerea şcolii, pentru ca să te pot ajuta până te adaptezi.

O lună mai târziu, Mindy era uimită de norocul care dăduse peste ea. În fiecare zi, când venea de la şcoală, o găsea pe Kate curată şi fericită. Era adevărat că Gloriei îi plăceau copiii. Se observa aceasta din comportament şi din vorbele blânde pe care i le adresa fetiţei.

- E răspunsul la rugăciunea mea, îi spusese ea lui Carl.

- Şi drăguţă din cap până în picioare, adăugă el.

Ned, de asemenea, o simpatiza şi o aprecia, chiar dacă trecea mai rar pe la ei. Întotdeauna se simţea atras de feţe drăguţe, iar inima ei curată pătrunsese adânc în labirintul vieţii lui sufleteşti, pline de durere, aducându-i raze de lumină. De la un timp, începu să vină la fermă mai des. Stabiliseră chiar nişte întâlniri. Ned începu din nou să râdă. Dar se schimbase. Carl avea dreptate. Nu mai era atât de vulnerabil, deschis şi lipsit de griji.

- Mă tem că Gloria nu este persoana potrivită pentru el, deşi este încântătoare, îi spuse într-o duminică Mindy lui Carl, când cei doi ieşiseră la o plimbare. Nu îi înţelege durerea şi nici faptul că ar trebui să îl susţină cu putere.

- Ceri prea mult de la o femeie atât de tânără. Fii fericită măcar pentru că iubeşte sincer copilaşul acesta.

Obişnuită cu tonul tăios al lui Carl, abia dacă îl mai sesiza acum.

- Mi-e greu să mă gândesc la asta. Poate mi-o vor lua pe Kate, iar casa va rămâne goală...

Carl aruncă o privire fugară spre copilul care se juca la picioarele lui pe podea, iar trăsăturile feţei parcă i se mai înmuiară puţin.

- Vrei ca fetiţa să rămână aici, îngrădită alături de noi? Ce îi putem oferi, la urma urmei?

- Dragoste, declară Mindy fermă. Şi o experienţă cu Dumnezeu.

- Totuşi, deocamdată, nu se pune problema căsătoriei, aşa că s-ar putea să te înspăimânţi degeaba.

Carl îşi termină de lustruit ghetele şi se ridică în picioare. Începuse să încărunţească pe la tâmple, dar asta nu-i schimba deloc înfăţişarea. Deodată, Mindy simţi dorinţa fierbinte să petreacă o zi întreagă cu el, doar cu el, să se odihnească, ori să se plimbe în lumina soarelui, ţinându-l de mână. Trebuie să mai fi rămas ceva din frumuseţea trecutului. Şi dacă era aşa, ar fi fost normal să răspundă acestei nevoi. Cu siguranţă, drăgălăşenia şi dulceaţa dragostei dintâi îşi păstrase locul în străfundul sufletului. Merse direct la el, dornică şi plină de iubire.

- Ce ai zice de o zi de vacanţă? Hai să pregătim o gustare şi să mergem undeva, să privim culorile toamnei. Pe la sfârşitul săptămânii vom asista la un adevărat spectacol de nuanţe. Am putea face şi o plimbare prin pădure. Te rog, Carl, vino!

El se uită la ea, parcă fără să o vadă, gândindu-se la activităţile pe care le plănuise pentru ziua respectivă.

- Ştii bine, Min, că o dată pe săptămână pot lucra la fermă! De ce îmi ceri lucruri imposibile?

Apoi se îndreptă spre uşă, hotărât în ce avea de făcut. După ce ieşi, Mindy luă copilul şi se aşeză în balansoar, pe terasa spaţioasă, construită de Carl în faţa casei. Valea parcă era mai frumoasă ca oricând. Dar din ochii ei ţâşni un val de lacrimi. De aceea, vedea ca printr-o perdea nuanţele acelea de roşu, auriu şi verde.

Şi eu am o singură zi pentru activităţi gospodăreşti, Carl, dar pot să aştepte... Nu era nimeni prinprejur. Copilul îi atinse lacrimile cu mânuţele şi o privi uimită, cu acea faţă drăgălaşă şi fericită.

- Durerile acestea nu sunt provocate de tine, fetița mea, continuă Mindy. Mi-aș dori să îți prezint lumea – de exemplu, toamna. Cred că nu este prea devreme la șase luni, să cunoști frumosul.

Așa că merse în grădina din spatele casei și adună frunze de diferite culori. Apoi luă bebelușul în poală și începu să-l legene, lăsându-l să împrăștie în vânt frunzele culese mai devreme. Dacă nu putea fi cu bărbatul iubit, cel puțin avea acest pui de om care o ajuta să retrăiască propria copilărie. Și așa se jucară toată dimineața. Carl ara pe deal. De acolo, sigur vedea cum își petrece timpul, dar îi păsa prea puțin. Voia să-i lase lui Dumnezeu povara inimii ei. Era o lecție pe care o învățase destul de bine, mai ales în ultima vreme.

În noaptea aceea însă, dușmanul ei mai vechi îi chinui și îi răscoli pieptul din nou. Se propti singură de perne, în camera de zi și aşteptă ca medicamentele să-și facă efectul. Nu o înspăimânta altceva, decât chinul prin care trecea de câte ori încerca să respire. *O, Doamne, dă-mi zile atât cât Kate mai are nevoie de mine*, implora ea, înțelegând acolo, în întuneric, că viața avea din nou un sens. *Deci, am ajuns să iubesc o fetiță*, își spuse, în timp ce-și apăsa puternic mâinile pe piept, împotriva durerii. Acum, când se lupta încrâncenată pentru supraviețuire, îi lipsea atât de mult Stephen. Încrederea lui senină în Dumnezeu o ajuta să scape de teamă, așa cum stătea uneori, în lumina lămpii și cu capul plecat pentru rugăciune. Dar, chiar mai mult decât lipsa lui Stephen, îi simțea lipsa lui Carl. Își imagina cum coboară scările, cum vine să o ia în brațe și se roagă încet, până când ea poate respira din nou. Tânjea mult după atenția lui. Își dorea fierbinte să discute amândoi despre Dumnezeu și despre lucrurile care sunt dincolo de pământul acesta. Dar, probabil, aceasta nu avea să se întâmple niciodată. Ajunse-

se să nu-l mai deranjeze în timpul nopții, când durerea îi strângea pieptul. De ce să-i strice somnul? Era prea demnă pentru a implora dragoste, iar despre Dumnezeu zadarnic i-ar fi vorbit.

După un timp, începu să respire mai ușor, cu toate că durerea persista încă. Era singură... și totuși nu era singură. Dumnezeul invizibil devenise real, iar ea se simțea confortabil în brațele Lui.

19

Pământul se acoperi de zăpadă, o adevărată pătură protectoare pentru lunga iarnă ce-şi arăta primele semne, dar care apoi ştia să se retragă grăbită prin luna mai, înainte ca buchetele nuanţelor de verde şi auriu să apară în vale. În mintea lui Mindy se contura convingerea că Ned se va căsători cu Gloria care, fără să pretindă ceva anume în schimb, îl iubea pur şi simplu, cu toată fiinţa ei plină de calităţi: drăguţă, isteaţă, generoasă, amabilă şi naivă. Poate o deranja faptul că picase în patima băutului, dar nu dădea semne în acest sens.

Într-o dimineaţă de iunie, când Ned, îmbrăcat în cele mai bune haine, plecă să-şi ducă mireasa în faţa ofiţerului stării civile, Mindy se legăna în balansoarul lui Seth, cu micuţa în braţe, fără să vadă valea de smarald, măcar că ochii ei, cuprinşi de un val de tristeţe, priveau într-acolo. Carl veni din grajd ca să mănânce din ce mai rămăsese la micul dejun, ceea ce nu îi era în obicei. Două muşte zburau pe deasupra mesei, cu un bâzâit supărător.

- Mindy, ai făcut faţă unor momente cu adevărat dificile în viaţă. Ai de gând să stai toată ziua abătută?

Încărcătura din cuvintele spuse plutea încă prin cameră, chiar şi după ce ultimele sunete încetară.

- După tine, el n-are cum să-şi găsească o persoană care să i se potrivească, indiferent cât ar căuta. Şi ar trebui ca ea să

fie din biserică, dar Ned nu mai are interes pentru asemenea lucruri, de mult timp.

- Am fost mulțumită de Sara, spuse Mindy, cu sfială. Știa cum să-l ferească pe Ned chiar de el însuși și să-l facă fericit, în același timp. Gloria îl iubește, dar mă tem că îi lipsește capacitatea de a-l provoca la vreo schimbare importantă în bine. Oricum, să știi că nu mă plâng de legătura aceasta. Ned e îndeajuns de matur pentru a lua decizii de unul singur și sunt fericită pentru că pare să-și fi revenit oarecum. Dar ce mă doare cu adevărat e că vor lua copilul. Chiar dacă, în timp, am înfruntat multe greutăți, aceasta mi se pare insuportabilă.

După ce termină de vorbit, își îngropă capul acoperit cu multe fire de păr alb, la pieptul fetiței, iar umerii începură să i se zguduie de plâns. Kate își îmbrățișă bunica, schimbând în mod ciudat rolul pe care fiecare dintre ele și-l asumase de-a lungul timpului.

- Din câte îmi amintesc, nu erai prea încântată când Ned ți-a pus copilul în brațe, pentru că trebuia să meargă la muncă. Acum de ce plângi?

Mindy își ridică privirea.

- Carl Matthews, e imposibil să nu iubești un copilaș dacă îl ai în grijă. Casa va fi ca un mormânt fără ea. Tu știi asta.

Stătea în picioare, privind-o cu ochii aceia albaștri, tandri acum.

- Așa este, Min. Poți să plângi și pentru mine. Cred că nu am fost înțelepți când am ales să ne atașăm prea mult de acest copilaș.

- Nu e o prostie să iubești, Carl.

- Chiar dacă te va durea la un moment dat?

- De cele mai multe ori, acesta e prețul pe care trebuie să-l plătești!

- Atunci nu este mai bine să nu iubești deloc?

Privirea lui Carl se fixă pe chipul ei. Era conştientă că acum nu mai vorbeau despre fetiţă.

- Uneori nu avem o alternativă, spuse ea încet.

- Sau poate că învăţăm prea târziu această lecţie.

În vocea lui se simţea, apăsătoare, greutatea amărăciunii, dar nu ştia pentru cine: pentru el sau pentru ea?

După oficierea căsătoriei, Ned şi Gloria închiriară un apartament în oraş. Ori de câte ori vedea maşina lor intrând în curte, Mindy simţea că frica îi pătrunde în corp, asemenea unor broboane mici de apă rece. Deseori, avea un impuls să ia copilul şi să-l ascundă. Ştia că pornirile ei sunt cam ciudate şi că fiinţa aceea plăpândă n-ar fi avut nevoie de doi părinţi vârstnici, care uitaseră să râdă sau să se iubească unul pe celălalt. La un moment dat, îşi alungă aceste gânduri care îi treceau adesea prin minte.

- Aş vrea să spăl toate lucrurile lui Kate, ca să scăpaţi de problema acesta când vă mutaţi în noul apartament. Să luaţi şi pătuţul. O să-i fie mai bine decât dacă ar trebui să doarmă într-unul nou.

Încuviinţară cu amabilitate, apoi începură să discute pe alte teme. Mindy observă că Gloria nu o mai îmbrăţişează pe micuţă şi nu-i mai cântă tot felul de melodii amuzante, cum obişnuia până acum. La o lună după ce tinerii se mutaseră în noul apartament, Carl îi spuse lui Mindy, la masa de seară:

- Poţi respira uşurată. Kate va rămâne la noi. Nu o vor.

Mindy privi fetiţa ce se străduia să înghită o lingură de cartofi piure. Părul şaten încadra o faţă drăguţă, cu ochii mari şi albaştri care semănau atât de bine cu ai lui Carl.

- Mi-am dat seama, spuse ea, în timp ce-i întindea lui Carl o bucată de plăcintă cu mere. Dar cum oare e posibil aşa ceva? Ned este o persoană afectuoasă, iar pe Gloria a cunoscut-o datorită lui Kate.

- Prea multe amintiri, poate. Kate reprezintă tot ceea ce Ned vrea să uite.

Carl tăcu pentru câteva momente.

- Sau poate Gloria nu a făcut niciun efort în sensul acesta, iar Ned este departe de a fi persoana care să adopte o poziție fermă.

- O ignoră pe Kate, Carl. Uneori, am avut impresia că se ferește să-i arunce măcar o privire. Se simte vinovat... sau îndurerat?

- Cine poate ști? ridică el din umeri, în timp ce termina de mâncat ultima bucată de plăcintă.

Sorbind cafeaua rămasă în ceașcă, se ridică de la masă.

- În ultimele săptămâni, m-am tot gândit, Carl. Dacă fetița va rămâne cu noi, trebuie să renunț la serviciu, fiindcă merită altceva decât un șir nesfârșit de bone. Crezi că ne-am putea descurca fără salariul meu?

După ce adresă întrebarea, își ținu respirația. Teama de sărăcie se cuibărise în el de mulți ani. Amândoi îmbătrâniseră și se obișnuiseră cu diferența pe care o aducea salariul ei.

- Mi-am dorit să iei această decizie, – Carl mângâie cu mâna sa aspră părul moale al lui Mindy. Vreau ca ea să aibă parte de cea mai bună creștere și pentru asta e nevoie de o mamă cu normă întreagă.

Mindy se uită în sus, la el, surprinsă în mod plăcut.

- Carl Matthews, cred că tu ai de gând să faci totul spre binele copilașului și chiar să-l răsfeți.

- Trebuie și asta un pic, Min. Și, te rog, nu te îngrijora!

- Fetița este a noastră ca s-o iubim, s-o educăm, să o facem fericită. Mi se pare aproape incredibil.

Mindy o ridică pe Kate în brațe, iar Carl, cu un gest de tandrețe de care rareori dădea dovadă, veni și le cuprinse pe amândouă în brațe. Ușor, abia atingându-o, Carl o sărută pe

Mindy, iar ochii ei se umplură de lacrimi. Simțea buzele lui ca și când ar fi fost ale unui străin, dar într-un mod deosebit de plăcut. Cu siguranță, avea să-l iubească pentru totdeauna... fără scăpare.

După acest eveniment, o lună mai târziu, Mindy se afla în sala de clasă care tocmai se golise. Ultimul copil își strânsese cărțile, după ce cotrobăise prin bancă. Apoi, spre ușurarea ei, merse pe terenul de joacă și, în cele din urmă, către casă. Încăperea mirosea a praf de cretă și a copii. Literele ei, rotunde și precise, încă mai umpleau tabla de scris. Dar dulapul în care ținea diverse obiecte utile activității sale, fusese golit. Se simțea furată de acea parte a vieții care îi aducea o imensă satisfacție și mândrie, de șansa inițierii unor minți tinere care să exploreze câmpiile proaspete ale cunoașterii. Oare, nu greșea în hotărârea de a-și canaliza toate energiile și atenția spre o făptură micuță care nu putea aprecia acum, și poate nicicând, prețul pe care îl plătea?

Deși lua în calcul riscul unui eventual eșec, știa că asta trebuie să facă. I se părea inadmisibil ca acest copilaș să crească la voia întâmplării, deschis față de influența negativă a fetelor care ar fi avut grijă de ea. Deja observa la Kate unele trăsături comune cu Ned – rapiditatea în mișcări, râsul și afectivitatea sinceră care apăreau atât de frecvent în manifestările lui. De aceea, își propuse să încurajeze dezvoltarea acestor calități într-un caracter puternic pe care l-ar fi putut moșteni de la Sara. Avea să fie o combinație perfectă.

După ce își puse puloverul, se îndreptă spre ușă, de unde mai aruncă o privire la șirurile de bănci, așezate într-o ordine perfectă. Voia să rămână imprimat pe tablă ceea ce predase în ziua respectivă, pentru ca elevii de serviciu să citească atunci când se vor întoarce la școală, în septembrie. Și dorea să lase ceva din sufletul ei aici, pe timpul verii.

Astfel, până se vor șterge toate urmele, clasa aceea va rămâne a ei. O jachetă mai veche atârna pe cuier. Avea să o lase acolo. Deodată începu să devină nerăbdătoare. Totuși, ce bătrână și limitată se dovedise! Viața îi rezerva surprize și nu trebuia să întoarcă spatele acestei provocări, nici să privească obosită către ceea ce, de acum, se transformase în trecut. Vor mai fi ocazii tentante.

Se urcă în căruță și, după ce dădu bice calului, ieși în goană din curtea școlii. În timp ce mergea, saluta orice sătean îi apărea în cale, femeie ori copil. Cu timpul, își câștigase respectul și afecțiunea lor. Știa despre ei mai multe decât își puteau imagina – pentru că problemele de familie erau povestite de copii, cu inocență chiar, în timpul orelor. Dar păstrase acele secrete cu multă discreție, rareori împărtășindu-le cu Carl.

Nu am niciun prieten apropiat în satul acesta, se gândi cu oarecare tristețe, *deși iubesc oamenii. Ei au avut încredere să îmi încredințeze copiii, iar eu m-am străduit să le ofer ce am avut mai bun. La această vârstă fragedă, i-am învățat să gândească, să vorbească, să caute răspunsuri din lumea în care trăiesc. Am reușit să avem o colaborare rodnică și respect reciproc. Și e mult mai bine decât să stea pe marginea drumului să piardă timpul.* Nu avea niciun regret.

20

Kate fugea sprintenă în întâmpinarea ei şi, ajungând aproape de cutia poştală, se ridică pe vârfuri să vadă ce e înăuntru. Copila crescuse destul de înaltă pentru vârsta de trei ani, puternică şi plină de sănătate. Mindy o privi cu mulţumire. Hotărârea de a renunţa la serviciu pentru a-şi concentra eforturile pentru educarea fetiţei, fusese înţeleaptă. Văzuse la Kate o schimbare aproape spontană, o înflorire timidă, dar foarte evidentă, ceva de natură să bucure.

Acum, în lumina târzie a unei după-amieze de iunie, culegând un buchet de fragi, Mindy se simţea învăluită de un sentiment plăcut, neatins de alte complicaţii sufleteşti şi care era pur pământesc. Părea o combinaţie între cel mai liniştit simţământ din viaţă, asociat cu plăcerea senzuală şi bucuria pe care o trăise cândva, în copilărie. O scrisoare ar putea completa întregul tablou – preferabil de la Stephen şi Rita, pe care să o fi citit în drum spre casă. Şi iată că ea se afla acolo, scrisă de mâna fermă, decisă, a Ritei.

Când ajunse la podul care traversa râul, Mindy îşi ajută nepoţica să se aşeze pe postamentul dărăpănat, unde se afla cândva un post de pază, şi îi puse buchetul de flori în poală. Apoi, adună câteva pietricele ca să le arunce în râu. În liniştea aceea plăcută pentru amândouă, se întinse de-a lungul balustradei podului, pipăind cu bucurie plicul scrisorii. Savura

căldura soarelui care aproape îi dogorea spatele şi bucuria momentului ce urma.

Apa de sub pod se mişca leneşă în albia nu foarte adâncă. Totuşi putea să-i audă clipocitul acolo unde se lovea de stâncile din cale. Sunetul acela o mângâia. Toate simţurile îi erau satisfăcute acum. Desfăcu plicul şi atenţia i se ascuţi la maxim. Stephen nu prea avea timp de scris, dar mesaje de la Rita veneau regulat. Nu erau lapidare sau superficiale, ci încărcate cu mici evenimente care aveau loc în viaţa lor. Uneori, apăreau fotografii ale micuţei Ellen, binecuvântată cu ochi de culoare închisă, asemenea tatălui, şi o drăgălăşenie a chipului întrecând orice membru al familiei.

Faptul că, de un an, se aflau în California, părea aproape ireal. Imediat după absolvirea lui Stephen, îşi adunaseră toate lucrurile în maşină – aceeaşi despre care Carl spusese că este prea veche şi că nu se ştie dacă vor ajunge în siguranţă înapoi în Massachusetts – pentru a porni spre şcoala medicală din Loma Linda. În plic se aflau fotografii din albumul lor de familie: Ellen pe genunchiul lui Stephen, în decorul Marelui Canion; imaginea unui bloc, undeva pe o stradă singuratică din Nevada; în cele din urmă, Rita şi Ellen în faţa căsuţei pe care şi-o închiriaseră, aproape de Universitate. Cu alte cuvinte, Stephen călătorea prin lume, însă deopotrivă lucra, plin de hotărâre, pentru împlinirea visului său. Fusese un an greu. Dar nu se plângeau. Carl şi Mindy, citind printre rânduri, intuiau sărăcia în care se zbătea Stephen şi lupta chinuitoare pentru pâinea de fiecare zi şi pentru asigurarea taxei şcolare.

Scrisoarea era scurtă, doar de câteva rânduri care transmiteau parcă ceva dureros, fapt ce alungă seninătatea lui Mindy.

Dragă mamă și tată,

Țin să vă anunț că Stephen are probleme cu sănătatea de vreo câteva săptămâni, dar e hotărât să nu abandoneze lupta prin care ar duce la bun sfârșit examenele din ultimul an. Așa că, în urma diagnosticului – abces la rinichiul stâng –, merge regulat la doctor. Ne așteptăm să se ajungă la operație, pe care o va face aici, în spital, după care, bineînțeles, se va întoarce acasă pentru convalescență. Gândul lui este la Ellen, dar eu îl voi trimite acasă, dacă recuperarea va dura mai mult.

Cam în două zile plecăm. Rugați-vă să avem o călătorie fără probleme și ca Stephen să facă față drumului până la capăt. Este foarte bolnav. Probabil veți suferi un șoc când îl veți vedea, pentru că slăbiciunea cauzată de boală vine pe un fond de extenuare, datorită studiului și muncii intense. Speranța noastră e să ne întâlnim cu toții pe 6 sau 7 iulie.

Cu drag, Rita

P.S: Ellen este bine și abia așteaptă să-și vadă bunicii.

Pe parcursul anilor de studii în medicină, Mindy se așteptase la asemenea vești. Dar chiar și așa, parcă tot fu luată pe nepregătite. Nu voia să aibă loc astfel de evenimente. Se gândea că erau deja pe drum, traversând țara, în acea veche și oribilă mașină. *O, Doamne, fii cu ei,* șopti Mindy.

- Hai să mergem, Kate.

O luă de mână pe fetiță și se grăbiră spre casă. Trebuia să facă ceva – să gătească, să aranjeze camera de oaspeți sau doar să patruleze prin fața casei, în așteptarea lor. Până soseau, era obligatoriu să-și umple zilele cu vreo preocupare,

pentru a scăpa de gândurile chinuitoare. Orice moment de așteptare era crunt. Luptaseră mult și suferiseră mult.

- Kate, în curând vine verișoara ta, Ellen.

Mindy privi căpșorul șaten care se mișca alături de ea.

- E de o seamă cu tine și vei avea cu cine să te joci.

- Când? întrebă Kate, sărind peste pietricele și părând dezinteresată.

- Doar peste câteva zile. Acum trebuie să le pregătim casa cea mică.

Se trezi că rostește cuvintele fără să-și dea prea bine seama de înțelesul lor. Casa cea mică? Oh, bineînțeles, căsuța! De ce oare aproape că-i ieșise din minte? De la moartea Marthei, cu mulți ani în urmă, căsuța stătea cu ferestrele acoperite, la o aruncătură de băț distanță. În drum spre sat, cu treburi, Mindy își analizase deseori simțămintele și ajunsese la concluzia că-i este indiferent locul acela. Dar acum, dintr-o dată, căsuța părea să deschidă noi perspective. Stephen și Rita ar avea o anumită intimitate, fără obligația de a face cheltuieli, pe tot parcursul verii.

Zilele următoare, lucră până seara târziu ca să pună totul la punct. Din magazinele de mâna a doua, cumpără o mobilă drăguță și înlocui perdelele vechi cu unele noi, pe care le cusu singură. Kate, care deja se simțea confortabil în bucătăria micuță, denumi locul *căsuța frumușică a lui Ellen.* În timp ce lustruia podeaua bucătăriei, Mindy îi dădu dreptate. La sfârșit, se simți mulțumită că reușise să încropească un așezământ plăcut pentru familia lui Stephen până își vor putea permite mai mult. Problema era că pe Stephen nu-l atrăgea nimic din această vale. Avea o sete nepotolită de a se aventura și de a învăța lucruri noi.

Mindy ridică un capac pătrat care ducea în beciul de sub podeaua casei și coborî. Voia să scoată de acolo lucru-

rile inutile. Kate, întinsă cu grijă pe burtică, în dreptul acestei deschizături, îi spuse bunicii:

- Buni, nu aş intra niciodată acolo, spuse ea hotărâtă.

Mindy râse din capătul de jos al scărilor.

- Şi de ce, mă rog, scumpă domnişoară?

- Pentru că pare a fi ceva înfricoşător. Cred că mişună şobolanii şi păianjenii. Urăsc locurile întunecoase!

- Fricoaso!

Mindy aşează apoi piersicile coapte pe rafturile făcute de Carl, doar cu o zi înainte.

- Nicio tânără crescută la ţară n-ar trebui să se sperie de atâta lucru. Acesta ar fi un loc extraordinar pentru o ascunzătoare.

- Cu capacul de la beci lăsat?

La acest gând, ochii mari ai lui Kate se lărgiră şi mai mult de mirare, iar Mindy râse în sinea ei.

- Da, cu capacul pus. De fapt, nici pe mine nu mă atrage prea mult. Acum, hai să dăm un tur casei şi să vedem dacă totul este în regulă.

- Azi vine Ellen? întrebă Kate în timp ce urcau în căruţă şi porneau spre casă.

- Ar fi trebuit să sosească de ieri, spuse Mindy. Dar mai aşteptăm.

Vineri, spre seară, când aducea la masă pâinea coaptă, auzi zgomotul unui motor de maşină. Ştiu că erau ei. Carl avea un timbru plăcut şi cald când le ură bun venit, dar Mindy parcă nu se putea mişca. Toată săptămâna se temuse de momentul întâlnirii cu Stephen, bolnav şi slăbit. Depindea, într-un fel, de puterea şi, mai ales, de optimismul lui. Dar rămăsese prea puţin din ce fusese odată. Apoi, uneori, avea impresia că oamenii din vale anticipau cu o deosebită plăcere răul care putea să se abată peste ei. Pentru Stephen conta

numai binele. Dar cu toate acestea, și asupra lui se abătuseră multe probleme.

- Au sosit, buni, spuse Kate în șoaptă, împingând-o către ei.

Mindy îi prinse mânuța și parcă se liniști. Stătea așa, nemișcată, în timp ce unul câte unul intra în bucătărie. Ochii lui Mindy căzură mai întâi pe Ellen care se afla deja în brațele lui Carl. Frumusețea ei o uimise întotdeauna pe Mindy. În familia lor erau bărbați zvelți, dar femeile erau mai puțin atrăgătoare. După îmbrățișarea puternică a Ritei, văzu lacrimi în ochii ei și nu era genul care plânge ușor. Asta o ajută pe Mindy să înțeleagă mai mult despre ce se întâmplase în ultimele săptămâni.

- Sunteți acasă, reuși să vorbească Mindy, mai relaxată. Totul va fi bine.

Dar văzându-l pe Stephen, se întrebă dacă va mai fi bine vreodată. Rita încercase să-i pregătească, dar Mindy nu putuse să-și imagineze că este atât de slăbit. Cum reușise să conducă atâtea mile? Se apropie și-l strânse în brațe, în timp ce, cu mici întreruperi, îi rostea întruna numele:

- Stephen, Stephen...

- Gata cu lacrimile, Min, o avertiză Carl care, de asemenea, își ștergea ochii. Am să-l ajut să meargă la culcare, iar tu pregătești mâncarea, da?

O îmbrățișă cu drag pe Rita, iar pe Stephen îl conduse spre micul dormitor.

Dintr-odată, Mindy își aminti de copil, moment în care se priviră toți cu o curiozitate neascunsă.

- Ia spune, ai salutat-o pe Ellen? întrebă Mindy, așezându-se în genunchi pentru a se afla la înălțimea lor.

Apoi puse câte o mână pe umărul fiecăreia dintre nepoțele. Kate clătină din cap timidă.

- O să doarmă în căsuță, la noapte?

- Nu, îi răspunse Mindy. Deocamdată vor dormi aici, iar mâine poate că le voi arăta surpriza pe care am pregătit-o.

- O surpriză? spuse Rita mirată, în timp ce aducea de la cămară un coş cu felii de pâine integrală.

Cât de repede se adaptează la felul nostru de a trăi, gândi Mindy, mirându-se, ca şi în alte ocazii, de iuţimea minţii şi a mâinilor acestei fiinţe fragile.

- Nu e cine ştie ce.

Mindy îndulcea acum o sticlă de lapte cu căpşuni.

- Am încercat să aranjăm căsuţa de peste drum pentru ca, ori de câte ori veniţi, să puteţi locui acolo unde intimitatea vă este asigurată. Ai petrecut destule veri sub nasul soacrei, de aceea m-am gândit că această schimbare va fi bine primită.

- Mi-aş dori să ne mutăm chiar de mâine, spuse Rita, cu o sclipire de bucurie şi de nerăbdare în ochii oarecum umbriţi de îngrijorare. Întotdeauna mi-a plăcut căsuţa. Pare atât de singuratică în spatele dâmbului care o izolează de şosea!

- Mergeţi oricând. Totuşi, m-am gândit că v-ar fi greu să rămâneţi singure cât timp Stephen va sta internat în spital.

- Am trăit atât de mult această experienţă, încât nici nu mai ştiu cum este să trăieşti altfel. Încă din primii ani ai căsătoriei a intervenit ori şcoala, ori munca, ori învăţatul. Să petrec un timp cu el, în intimitate, ar fi ca şi cum aş gusta un strop din paradis.

- Dar ştii, Rita, că el nu va renunţa la pregătirea profesională. Îl cunoşti de acum foarte bine.

- Va trebui să întrerupă un timp. Măcar un timp, pentru că niciunul dintre noi nu va reuşi să mai supravieţuiască unui alt an ca acela care tocmai a trecut. Aici nu are unde să muncească. Depresia sufletească poate părea ceva ciudat în liniştea munţilor, dar la oraş este un lucru cât se poate de real. Parcă ne aflăm la un banchet, dacă e să judecăm după

felul cum e aranjată masa. Am îndurat atâtea lipsuri, încât, dacă nu ne aşezăm mai repede la masă, voi ataca tot, ca un lup flămând, şi voi face o impresie proastă.

Mindy o asculta cu ochii măriți de uimire.

- Vorbeşti serios? Voi chiar aţi suferit!

- Acum mi-e foame de îmi tremură genunchii.

Rita se aşează la masă şi luă o felie de pâine neagră şi dulce.

- Rita, ce fată bună, deosebită, curajoasă eşti tu!, spuse Mindy încet, în timp ce umplea o farfurie cu mâncare pe care i-o întinse fetei.

- Nu sunt chiar atât de bună şi de curajoasă, cum vă place să credeți. Uneori, am fost supărată pe Stephen că ne-a făcut să suferim şi că nu am avut destui bani ca să ajungem măcar până la marginea oraşului, cu atât mai puțin aici.

Ea râse în ciuda a ceea ce exprimau aceste cuvinte.

- Dar dincolo de toate, Stephen s-a străduit din răsputeri. În plus, îl iubesc pe acest încăpățânat.

Mindy zâmbea, dar avea o voce gravă.

- Într-adevăr, a acționat prosteşte. Asemenea hotărâri pot duce la extreme. Ştiam că o duceți destul de greu, dar nu am bănuit că atât de greu. Ellen a fost hrănită cu cele necesare?

- Stephen a insistat să am grijă de asta. Uneori, când aveam doar fasole şi pâine, seara, venea cu un măr sau cu o portocală, întotdeauna atent ca ea să aibă toate vitaminele necesare. De altfel, vedeți că e rumenă şi sănătoasă.

Carl şi copiii o însoțiră pe Rita la masă, iar Mindy îi pregăti lui Stephen un castron cu mâncare, deşi era convinsă că va refuza. Fața lui pământie, marcată de îngrijorare, îi frânse inima.

- Incredibil, cât de bine e să stai în acest pat! De obicei, nu-mi place să zac, dar în seara aceasta îmi prinde tare bine.

- Nu știu cum ai reușit să reziști până aici, Stephen.

- M-am rugat insistent: „Doamne, te rog, ai grijă de mine, de Rita și de Ellen", pentru că, deseori, pe parcursul călătoriei, mi-am dat seama că am greșit atunci când le-am supus unui astfel de drum. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas în pană prin mijlocul deșertului, fără a avea la mine un ban măcar?

- Am fi venit după tine, Stephen, știi bine.

- Da, știu, mamă. Dacă nu eram sigur de asta, m-aș fi temut să mă aventurez la un astfel de drum. Mâine mă internez și sper să se rezolve problema pe care o am la rinichi. După aceea, mă voi întoarce la treabă. Trebuie să împrumut ceva bani de la tata, dar îi voi înapoia pe toți.

- De fiecare dată ai făcut așa, răspunse Mindy care îi punea în gură câte o căpșună din castronul pe care-l adusese.

- În California, căpșunile cresc mari, uriașe, dar comparativ cu acestea au gust de nisip.

Niciun cuvânt de dezamăgire, niciun semn de depresie pe chipul lui. Habar n-avea ce băiat crescuse!

- Suntem tare mândri de tine, spuse Mindy în șoaptă. Mai e puțin până la apusul soarelui. Hai să ne amintim porunca legată de Sabat, iar apoi poți merge la culcare.

O rază de soare întârziată mai pătrundea prin chenarul ferestrei, în timp ce rosteau împreună bătrânele, dar cunoscutele versete: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești..."

Pe parcursul nopții, Mindy se trezi când o boare de vânt flutura ușor perdelele de la fereastră. Parcă avea înaintea ochilor imaginea unei mașini Ford, foarte vechi, ce traversa țara. Se simți îngrijorată. Dar imediat își aminti că Stephen dormea în casă, împreună cu familia lui, și inima i se umplu de pace.

21

Recuperarea lui Stephen nu a fost nici rapidă şi nici uşoară. Atât Mindy, cât şi Rita au învăţat în această perioadă cum se face drenajul de sânge şi cum trebuie schimbat pacientul bolnav mai mult decât ştiuseră vreodată înainte. Stephen urmărea eforturile lor intense cu o detaşare care le-a fost de un real ajutor. Pe la mijlocul lui august, când deja putea să se ridice din pat şi să umble, se mutară plini de entuziasm în căsuţa de peste drum. Rita aştepta al doilea copil, iar Mindy se temea în privinţa ei din cauza iernii care sta să vină. Împrejurările cereau ca Stephen să înceapă munca. Din nefericire, el era departe de a se fi refăcut. Totuşi, Mindy hotărî că îngrijorările au devenit o povară grea şi inutilă. De aceea, renunţă la ele. Stephen, la fel, îşi predase toate problemele în mâna lui Dumnezeu. Începu chiar să o ajute pe Rita la treburile casei, cu un optimism debordant, de parcă niciunul din idealurile lui nu suferise vreo vătămare.

- Sunt cam îngrijorat în privinţa băieţilor, mărturisi Carl într-o noapte, pe când Mindy se legăna în balansoar pe prispa casei.

- De ce? întrebă Mindy, bucurându-se de priveliştea lunii, ce îşi răsfirase razele argintii peste întreaga vale, şi cu gândul la primele nopţi petrecute împreună, când dragostea lor era proaspătă, asemenea stropilor de rouă.

- Păi, amândoi par a fi tulburați în visele lor. De exemplu, pentru Stephen, absolvirea colegiului este cu totul imposibilă în acest moment, iar Ned muncește la garaj doar temporar și sporadic. Dacă reușeau să-și ridice câte o căsuță, și-ar fi permis să stea toată iarna fără să muncească. Ned trebuia să aibă un loc de muncă stabil pentru că acum are deja un copil.

- Carl, nu poți înlătura fiecare pietricică ivită în calea băieților. Când iarna stătea să vină, cine își făcea griji pentru noi? Și dacă aveam cu ce plăti ratele la casă? În plus, am vești bune în privința lui Stephen. Tocmai m-a anunțat că a fost invitat să predea la Școala Baker Mountain până în primăvară. În felul acesta, vor putea face față cheltuielilor pe care le au și sunt sigură că, odată cu ieșirea din iarnă, le va surâde șansa unei noi aventuri.

- Bine, dar școala se află la mai bine de opt kilometri depărtare și știi că mașina lui Stephen are probleme. În aceste condiții, cum va putea merge în siguranță? vru Carl să știe.

- Mi-a spus că are de gând să meargă pe jos și nu am niciun dubiu că asta e într-adevăr dorința lui.

- Sunt de acord să facă asta în septembrie, dar pentru luna februarie trebuie să se gândească mai bine.

- Poate folosi oricând calul nostru și sania, dacă vrea. Sunt fericită și îi mulțumesc lui Dumnezeu că e în stare să muncească. Va fi un profesor extraordinar.

Gândurile lui Carl se îndreptară către băiatul cel mare.

- Pentru Ned intenționez să construiesc un garaj chiar în centrul orașului. Deja am dat un avans pentru locul respectiv.

Vocea lui era aproape defensivă.

Mindy își privi soțul uimită, gândindu-se cum, cu ani de zile în urmă, o anunțase că a hotărât să cumpere o căsuță pentru părinții lui.

- Carl, dar costă enorm. Eşti sigur că trebuie să faci asta? Nu ştiu dacă Ned e capabil să ducă pe umeri o datorie atât de mare şi, apoi, credeam că vom păstra nişte economii pentru bătrâneţile noastre. Nu vreau ca mai târziu să fim o povară.

- Pentru mine, această cheltuială e ca o investiţie. Nu am de gând să-i mai cer vreodată banii. Ned trebuie doar să lucreze în această afacere. Asta îl va ajuta să stea pe propriile picioare. Are talent de mecanic şi garajul va prospera sub mâna lui.

Mindy râse.

- Ce ciudăţenie eşti tu, Carl Matthews! Uneori te alarmezi când se cheltuie mai mult de 25 de dolari, iar alteori eşti în stare să scoţi toate economiile din bancă pentru afacerea unei persoane iubite, fără cel mai mic regret.

- Oh, am o grămadă de remuşcări, spuse el, dar în acelaşi timp, mă simt foarte responsabil faţă de cei la care ţin.

Mindy se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

- În caz că nu ţi-am spus până acum, să ştii că eşti un om deosebit de bun.

El nu răspunse. Dar în semiîntunericul care îl înconjura, ea observă că umerii îi atârnau uşor în jos, iar părul îi albise aproape complet. *Am început să îmbătrânim,* gândi ea, atingând în trecere umărul lui. Apoi, spuse cu voce tare:

- Bănuiesc că Dumnezeu are nevoie de prietenia ta pentru că eşti în mare măsură ceea ce Îşi doreşte de la un om.

- Da, dar nu cred că sunt de-o seamă cu El, răspunse Carl cu seninătate.

Garajul lui Ned fu ridicat înainte de prima zăpadă, iar lui Mindy nu-i venea să creadă cu cât interes se aventurase Carl în această investiţie. Cea mai mare parte fusese construită chiar de mâinile lui. Nu era doar o modestă staţie de benzinărie, ci o construcţie mare şi spaţioasă, dotată cu o sală imensă, în care

Ned urma să-şi pună în practică talentele. La sfârşit, Mindy ajunse la concluzia că toată povestea fusese o aventură destul de riscantă şi pentru Carl şi pentru Ned, o adevărată provocare. Carl folosi orice moment liber ca să facă şi ultimele finisaje. Tot el ridică scheletul din lemn, cu mâna lui precisă şi pricepută. Iar când primii clienţi opriră ca să facă plinul la maşină, avea încă resurse pentru o conversaţie amicală cu ei. Între tată şi fiu începu să se creeze o legătură puternică.

Într-o dimineaţă de noiembrie, Mindy merse în oraş pentru a cumpăra ceva zarzavaturi şi poposi un pic la Ned, ca să o salute pe Gloria şi să-şi vadă nepoţelul. La numai optsprezece luni, Eric avea faţa rotundă şi părul blond auriu, ca un heruvim. Mindy se simţea foarte mândră de el, pentru că avea să ducă mai departe numele familiei Matthews. Îl îmbrăţişă scurt şi o întrebă pe Kate care stătea nehotărâtă în pragul uşii:

- Nu-i aşa că ai un frăţior frumos?

Kate atinse timidă buclele blonde şi aşa se strâmbă la el, încât amândoi începură să chicotească.

Mindy puse o pâine coaptă pe raftul din bucătărie, îşi luă rămas bun de la Gloria, sărută copilul şi merse în treburile ei. Când ajunse la garaj, Ned scoase capul de sub capotă şi îi întinse o mână plină de vaselină. Simţi atunci o deosebită recunoştinţă pentru Carl care avusese atâta grijă de fiul lor.

La curba şoselei de unde drumul se îndrepta spre sat, lăsând în urmă oraşul, opri calul pentru o mică pauză. Avea la dispoziţie întreaga după-amiază. În sinea ei, spera să-l întâlnească pe Stephen şi să-l ducă acasă cu căruţa. Momentele acestea de aşteptare le petrecea vorbind întruna cu Kate şi privind atentă de-a lungul drumului, ca să vadă figura slăbuţă, dar atât de iubită a fiului mai mic. Peste aproximativ zece minute, el apăru alergând încet, fără jachetă, fără pălărie,

măcar că în acea zi vremea era destul de aspră şi mohorâtă. Sări lângă ea pe capră, iar Mindy îl ciupi de obraz.

- Stephen, ai să te îmbolnăveşti din nou. Nu trebuia să alergi pentru că nu eşti îmbrăcat corespunzător.

El râse de temerile ei.

- Pot să alerg fără să obosesc mile întregi, mamă. În ultimele două luni s-au petrecut minuni cu mine. Află că niciodată nu mi-a plăcut să port jachetă. Oricum, am alergat cinci minute şi deja sunt transpirat, deşi am doar cămaşa pe mine.

Mindy îl privi cu atenţie şi trebui să recunoască faptul că arăta mai bine decât acum câteva luni.

- N-ai cum să fii bolnav în aerul acesta de munte, mamă. Trebuia să vin acasă ca să mă simt din nou un om întreg, iar acum, cred că pot înfrunta orice. Primăvara următoare va trebui să plecăm de aici.

- La şcoala medicală? întrebă Mindy.

- Sper că da, spuse el, dar Îl las pe Dumnezeu să decidă în privinţa asta.

- Supunerea este o lecţie care se învaţă mai greu, Stephen, şi suntem obligaţi s-o repetăm pe parcursul întregii vieţi. Dar Rita ce ar vrea să facă?

- Deocamdată îşi doreşte să ducă o viaţă normală şi este mulţumită cu hrana pe care o avem zi de zi. La primăvară însă, va trebui să se pregătească din nou de drum. Dar şi Rita are înclinaţie către aventură, declară Stephen cu o voce satisfăcută.

- O iubeşti mult, aşa-i? întrebă Mindy, în timp ce intrau pe poartă în curtea lor.

- Nu ştiu dacă aş fi putut iubi pe altcineva mai mult, mărturisi el senin, lăsând-o astfel fără replică.

Luna noiembrie marcă un eveniment important pentru Carl fiindcă fu ales în comitetul reprezentativ al oraşului. Deşi nu comenta prea mult pe această temă, Mindy simți satisfacția lui din verva cu care s-a prezentat la cina ce fusese pregătită ca o adevărată masă festivă. Chiar fu nevoită să aducă încă două pâini mari – de acum trebuia să se acomodeze cu numărul din ce în ce mai mare al membrilor familiei. Se simțea mulțumită. Fiii şi nurorile ei erau sănătoşi şi prosperi. Avea trei nepoței frumoşi. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

Totuşi îşi dădu seama, cu tristețe, că tânjea după mai mult de atât. Se întreba dacă ei aveau o deschidere către Dumnezeu, nu doar printr-o închinare formală, ci căutând înfometați prezența Lui, aşa cum făcea ea, cu sufletul plin de iubire. Şi-ar fi dorit ca măcar unul dintre cei prezenți la masa aceasta să spună: *Haideți să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că Stephen este sănătos şi pentru că lui Carl i s-a încredințat o nouă funcție.* Privirea se îndreptă către Stephen, întrebându-se dacă mai menținea acea relație specială cu Dumnezeu, care îl făcea să fie deosebit de toți ceilalți. Ochii lor se întâlniră, iar el îi zâmbi.

- Dumnezeu a fost atât de bun cu noi, haideți să Îi mulțumim.

În timp ce Stephen înălța cuvinte de recunoştință, ea murmura o rugăciune personală: *O, Doamne, nu îi lăsa să se schimbe. Păstrează-i aproape de Tine.* Undeva, foarte aproape, simți mâna lui Kate care o căuta pe a ei. *Şi pe această micuță, de asemenea, Doamne. Arată-mi, Te rog, cum să o cresc în iubire față de Tine.*

Dar fusese prea concisă. Cum rămânea cu Carl, Gloria, Rita şi micuții lor? *O dorință arzătoare mă macină, Doamne,* se rugă în continuare, *îi doresc pe toți ai mei lângă Tine. Vreau să ne rugăm împreună, să ne închinăm, să vorbim despre Tine*

liberi, cu mulțumire, plini de bucurie și strâns uniți. Fiecare celulă a ființei parcă îi spunea că și El avea aceeași dorință.

Într-o dimineață, Carl se pregătea să plece la Montpelier. Vântul și zăpada înconjuraseră casa. Mindy privea cu admirație florile roșii de la geamul bucătăriei care era înghețat complet. Servindu-și micul dejun, se gândea că nu va putea coborî prea curând în bucătărie, unde găsea căldură de fiecare dată, iar mâine îi va lipsi zăngănitul găleților de lapte, după muls. Ea și Kate vor rămâne singure. Furtuna o să mătură toată valea, înfășurând casa în zăpadă și liniște. Până și conturul celorlalte clădiri se va pierde, iar Carl va fi departe. Beciul era plin cu provizii de mâncare, iar magazia din spate cu lemne pentru foc. Copila o să-i țină companie. După ce duse la bun sfârșit treburile casei și după o gustare ușoară, Carl coborî scările, îmbrăcat în noul costum de culoare albastră.

- Arăți minunat, bunicule, spuse Kate din locul ei, unde tot trăgea de timp, în fața unui castron cu cereale.

Carl făcu o mică plecăciune către fetiță și apoi se întoarse spre Mindy.

- Încă nu m-am obișnuit cu ideea că trebuie să plec și să vă las singure. Mă deranjează acest lucru, Min.

Prostii. Mindy spăla vasele și se afla cu spatele la el. În căsnicia lor, această despărțire pe termen lung era o premieră. Avea un simțământ ciudat, o tristețe neobișnuită, ceva care devenea din ce în ce mai greu și care parcă o paraliza.

- Voi avea de două ori mai mult timp pentru treburile casei, Stephen stă cam la un kilometru și jumătate distanță și am rămas cu Kate. Nu trebuie să te simți vinovat, Carl. Ai binecuvântarea mea în drumul pe care l-ai ales. Și Domnul să te însoțească.

Apoi se întoarse, ștergându-și mâinile cu un prosop. Când îl privi, o copleși un simțământ straniu. În fața ei nu

mai stătea Carl fermierul sau responsabilul de la drumuri, ci acela pe care-l aştepta dintotdeauna. Distins, prezentabil, gata de a prelua o sarcină ce-i solicita la maximum abilităţile şi implica un deosebit efort intelectual.

- Kate are dreptate. Arăţi într-adevăr, minunat, şopti ea, cu ochii plini de lacrimi. Sunt mândră de tine.

El ridică din umeri, zâmbind.

- Ţin să fac tot ce-mi stă în putere ca să merit încrederea ta. Sunt privilegiat doar prin simplul fapt că voi putea observa care este procedeul de dezvoltare al guvernului, deşi contribuţia mea va fi mai redusă la început.

- Crezi că vei putea rezista ispitei? Sunt acolo atâtea femei sofisticate, din capitală...

Mindy rosti această întrebare, preocupată dintr-odată de rochia ei, având un colorit palid şi de coafura ei, prea simplă şi banală.

- Nu vor reuşi să trezească interesul acestui sărman fermier, chicoti Carl.

Ea îi depărtă mâinile de corp şi, cu simţământul de afecţiune care o invadase cu totul, înţelese că viaţa fără el nu avea niciun rost. Se gândea câteodată că ar fi putut alege altfel, mai ales când o înţepa cu vorbe reci, precum acele de gheaţă. Atunci gândea: *Dă-i pace. Mi-ar fi mai bine în singurătate.* Dar azi, se convinsese. Totuşi îi era imposibil să înţeleagă de ce se ridicase între ei un zid, de ce tandreţea lui se risipise precum o rază timidă de soare primăvara, de ce îi lăsase inima în confuzie... Cu toate acestea, îl iubea şi avea să-l iubească totdeauna. Pentru că de mult timp nu mai exprimase gânduri de dragoste, spuse:

- Te iubesc, Carl.

Cuvintele fuseseră rostite în ciuda crispării pe care i-o dădeau cămaşa lui albă şi gulerul ţeapăn.

- Bineînțeles, Min, în voce parcă se trezise o dulce și trecută ironie, cunoscută din tinerețe. Doar sunt irezistibil, nu?

Dar ea ar fi vrut să audă altceva, cuvinte după care inima îi înseta de atâta timp. Poate că buzele lui refuzau cu încăpățânare să le rostească sau poate, pur și simplu, el nu putea minți.

- Și ție, micuță față lipicioasă, îi spuse el lui Kate, sărutând-o pe fața mâzgălită cu terci de cereale, îți spun bunrămas! O să-mi fie dor de vorbăria ta fără rost.

Mindy rămase cu spatele, dar distinse la un moment dat zgomotul mașinii, pierdut parcă într-un șuierat de vânt. Apoi se auzi doar vântul...

22

Era ceva nou pentru ea să depindă, întru totul, doar de propriile venituri. Plecase din casa tatălui, casa copilăriei, pentru a locui cu Carl. Bineînțeles, încă se mai afla sub protecția lui Carl. Venea acasă la fiecare a doua sau a treia săptămână. Odată cu sosirea lui, cămara se umplea și se refăcea rezerva de făină. De asemenea, depozitul se încărca din nou cu lemne de foc pentru o perioadă de timp. Of, da, era dependentă de el, dar surprinzător, în această săptămână experimentă o nouă latură a personalității ei. Când se trezea, nu era nevoită să se ridice imediat din pat. Putea alege să trebăluiască prin toată casa sau să lenevească până la amiază. Cu toate acestea, numai o dată își permise luxul să doarmă toată dimineața. Dar când deschise ochii, constată că se simțea mai obosită. Viața era prea frumoasă pentru a fi irosită în somn! De altfel, să înceapă ziua dis-de-dimineață devenise pentru ea o adevărată plăcere.

Era prima dată când nu trebuia să se grăbească pentru a coace chifle de graham și pentru a frământa pâinea. După ce focul fusese aprins și domolit ca să dea o căldură plăcută, se așeză lângă sobă. Începu să citească din Biblie, în liniștea întreruptă doar de trosnetul lemnelor și al flăcărilor dornice să ardă și mai multe lemne.

În bucătăria înconjurată de atmosfera iernii, Cuvântul lui Dumnezeu prinse viață și deveni foarte personal. Uneori,

citea mult, foarte mult, având sentimentul urgenței. Memora câte un verset care i se părea plin de înțelesuri. Când soarele își făcea drum prin vale, stătea la fereastră, rugându-se sau compunând un psalm de bucurie, în onoarea lui Dumnezeu. În acele momente nu mai era soția lui Carl, mama fiilor ei, profesoara copiilor, ci doar Mindy Matthews, fiica lui Dumnezeu.

Când se încălzi în bucătărie, iar micul dejun era pregătit, o strigă pe Kate. Mâncau într-o companie plăcută care nu era deranjată de niciun gând privitor la treburile casei.

Fiecare zi era bine planificată și trăită în mod folositor. Mătura cărarea din fața casei, chiar dacă nu venea nimeni în vizită. Cosea, făcea cuverturi, mergea la plimbare cu Kate, vopsea lemnăria din bucătărie și ieșea în oraș de două ori pe săptămână. Nimeni nu putea să spună că Mindy Matthews hibernează precum o ursoaică, nici că lasă zăpada să acopere pereții casei, doar pentru că soțul este plecat cu treburi în capitală. Dar când soarele cobora spre apus și desena pe zăpadă forme de culoarea orhideei, începea să-i fie tare dor de zgomotul pașilor lui la ușa din spate și tânjea să-i audă vocea.

Seara, obișnuia să o lase pe copilă să adoarmă pe canapeaua din sufragerie până pe la ora nouă, apoi încuia ușile, stingea focul și se pregătea de culcare. Ticăitul ceasului și respirația ușoară a lui Kate alcătuiau un fond sonor plăcut pentru gândurile ei, în timp ce cosea, pe o cuvertură pentru Gloria, flori din diverse materiale și de diferite culori.

Când vântul de primăvară începu să sufle în vale, Carl se întoarse acasă. Își împachetă costumul de culoare albastră și îl puse în dulap, apoi se îmbrăcă din nou cu hainele de fermier. Rita mai născu o fetiță, un copil slăbuț, cu față frumușică, dar cu viața abia pâlpâind. O botezară Lois.

Stephen, care își definitivă pregătirea de profesor, se întoarse la munca în oraș. Își dorea foarte mult să lucreze la

şcoala medicală, dar cu doi copii acum şi cu o slujbă atât de prost plătită, accepta că, pentru un timp, va trebui să abandoneze aceste planuri. Într-o seară, Carl veni de la garaj foarte supărat şi pus pe harţă.

- În starea actuală, Ned nu va face faţă situaţiei, estimă el, vocea trădându-i dezamăgirea. Astă-seară, nici măcar nu a trecut pe acolo. Sunt doar câţiva băieţi care mai mult decât să facă plinul la rezervor, habar nu au de altceva. Oamenii au ajuns să depindă de experienţa lui Ned şi este urgentă nevoie ca el să fie prezent.

- Dar, în alte privinţe, ai motive să te plângi de el?

- Nu este foarte eficient în muncă, dar toată lumea îl simpatizează. Afacerea putea fi cea mai profitabilă din oraş, dar, în loc să se afle la slujbă, probabil că pierde vremea la un pahar de băutură. În situaţia în care economiile sunt destul de mici, e imposibil să menţii o afacere.

- Acum, că ai venit acasă şi îl poţi supraveghea de aproape, poate că se va schimba ceva în bine.

- Nu există antidot pentru boala beţiei, Mindy, ştii asta. Îi voi mai da un răgaz, dar nu mă aştept la cine ştie ce minune.

- Poate ar fi mai înţelept să vorbeşti cu el.

- Crezi că nu am încercat? Ştie doar să promită. Dar suntem amândoi conştienţi că nu poate respecta promisiunile.

Vocea lui Carl trăda disperare.

- Mi-e indiferent de garaj sau de banii pe care i-am prăpădit pentru el. Dar nu pot să văd cum, pur şi simplu, se distruge singur.

- Uneori, trebuie să ajungem pe marginea prăpastiei ca să înţelegem cât de slabi suntem, şi abia atunci Îi dăm voie lui Dumnezeu să intervină. Povestea lui Ned încă nu s-a sfârşit. Carl, Dumnezeu ascultă rugăciunea unei mame iubitoare care nu are de gând să renunţe atât de uşor.

- Mama aceasta mai bine s-ar pregăti pentru ce urmează. Mă tem că Ned se rostogolește pe o pantă fără oprire, iar noi, pentru că îl iubim, vom suferi mult din cauza lui.

Chiar atunci, izbucni în inima lui Mindy o furie grozavă împotriva lui Seth, dar aceasta dispăru repede când se văzu nevoită să accepte că, într-un om slab, viciul își găsește loc, indiferent cum. Dacă nu era Seth, putea fi altcineva.

- Viața părea simplă, îi aminti Mindy, când băieții erau mici și se jucau prin curte sau te ajutau la treburile fermei. Cine s-ar fi gândit că băiețelul zgomotos și vesel va deveni ceea ce este acum? Mi-e teamă și pentru copilul Ritei. Buzele fetiței sunt vineții și aproape că poți să vezi prin pielea ei, atât este de străvezie. Uneori, pare că i se oprește respirația, iar doctorul are rețineri în a pune un diagnostic clar. Lui Stephen îi e teamă că la inima ei, ceva nu este în regulă.

- Dumnezeul tău se bucură să asiste la tot acest chin?

- Nu, Îl doare și pe El, dar așteaptă să ne căim pentru alegerile greșite și să Îi cerem ajutorul. Altfel, situația poate rămâne neschimbată. Într-o bună zi, această bătălie se va sfârși, iar pe pământ se va instaura din nou pacea, fără cea mai mică urmă de durere.

- Atunci, la ce bun rugăciunile tale în favoarea lui Ned, dacă pentru a fi salvat, fiecare om trebuie să se întoarcă personal la Dumnezeu?

- Mi-e greu să înțeleg cum lucrează rugăciunile pentru alții, dar sunt convinsă că atunci când Hristos vorbește inimii unui păcătos – Ned, de exemplu – cel rău intervine: „Hei, lasă-l pe acesta. Nici măcar nu vrea să Te urmeze." Dar fiindcă eu m-am rugat ca să fie salvat, Hristos îi poate spune diavolului: „Ai dreptate. Ned a ales să trăiască după modelul tău, dar rugăciunile mamei lui au ajuns până la Mine, zi și noapte. La cererea ei, sunt Eu aici."

- Să înțeleg, deci, că Dumnezeu Își face loc direct în inima lui, indiferent că vrea sau nu? încercă să o încurce Carl.

- Nu, răspunse Mindy tărăgănat, pregătindu-și răspunsul. Nu dă buzna în viața unui om, dacă nu este invitat, dar bate la ușa inimii lui, amintindu-i că așteaptă chiar acolo și că doar deschizând poate fi salvat. Numai Ned singur poate face acest lucru. Există o limită peste care nu poate trece rugăciunea unei mame, ori pledoaria lui Dumnezeu... Însă, rămâi uimit, Carl, de perseverența celor doi care luptă pentru a-l câștiga.

- Tu chiar crezi ce spui, nu-i așa?

Carl se ridică să întoarcă ceasul. Mindy stinse lampa și stătu pentru câteva momente în cadrul ușii de la intrare, privind în vale.

- Dacă nu aș crede, Carl, viața mi-ar părea ceva fără sens. Trebuie să avem o motivație ca să existăm.

- Nu e neapărat nevoie.

Ea îl urmă pe scara ce ducea spre dormitor, având un simțământ profund de singurătate, întreținut și de anotimpul acela rece.

Era o seară fierbinte de iulie, iar în curtea casei de la fermă își făcu apariția mașina veche a lui Stephen. În acel moment, Mindy știu că aduce veşti proaspete. Genul acela de încântare, ușor reținută, se vedea fluturându-i pe chip. Carl, care ieșise din hambar, ținând în mână o găletușă cu smântână, observă același lucru.

- Hai Stephen, te ascult. Ce veşti ne aduci?

Stephen râse larg și dinții lui aproape că străluciră pe chipul bronzat.

- Plecăm în Alaska, tată. Mă auzi? În Alaska! Ce ocazie minunată! Încă nu îmi vine să cred că este adevărat!

În spatele lui, ochii albaştri ai Ritei sclipeau de bucurie, aprobându-l în tot ce spunea. Mindy îi fixa pe amândoi, aproape şocată.

- Stephen, dar Alaska e un pustiu! Cum să iei fetele cu tine, acolo?

- De ce nu? întrebă el, aruncând-o pe Ellen în aer, ca apoi să o prindă. Ar arăta bine ca mici eschimoaşe.

- Cu siguranţă, nu şi pe cea mai mică, vorbi Mindy încet către Rita, în timp ce îi lua copilul din braţe. Nu ar reuşi să supravieţuiască.

- Crezi că am putea merge acolo, fără Lois?

Stephen avea o privire pe care mama lui o cunoştea demult şi o înţelegea. Inutil să începă o ceartă cu el.

- Acum se simte mult mai bine. Nu o voi scăpa din priviri nicio clipă. Ştii bine, mamă, nu aş lua o decizie care să fie spre răul lui Lois.

- Haide, vino pe prispă şi povesteşte tot, îl invită Carl arătându-i drumul.

Ellen şi Kate se prinseseră deja într-un joc de-a baba oarba, pe iarba din faţa casei. Mindy începu să o legene pe Lois, iar Stephen, încântat, depăna firul întâmplărilor.

- După ce m-am întors de la Loma Linda, am întocmit câteva petiţii în care solicitam guvernului un loc de muncă în domeniul meu, indiferent unde. Totuşi nu mă aşteptam să primesc vreun răspuns, dar eram conştient că trebuie să încerc orice. Astăzi, când m-am întors de la lucru, am găsit o scrisoare prin care sunt informat că urmează să se deschidă un câmp medical în Blue Cove, Alaska. Ce crezi, mi-a convenit ideea? Bineînţeles. Este visul meu dintotdeauna.

- Ce urmează să faci acolo? întrebă Carl.

Mindy surprinse în vocea lui o teamă de a se face prea tare auzit şi intui că aştepta să se abţină de la vreo intervenţie,

dar ea chiar nu avea de gând să perturbe în vreun fel entuziasmul lui Stephen.

- Locul este cam izolat de lume.

Stephen o privi pe mama lui cu îngrijorare, dar își întoarse privirea spre Carl cu calm. Dacă el putea înțelege, însemna că și ea putea.

- Voi merge ca reprezentat guvernamental cu scopul de a întâmpina orice nevoie a oamenilor, continuă Stephen. Cum în zona respectivă lipsesc serviciile de asistență medicală, cineva trebuie să se sacrifice pentru ca localnicii să-și poată face extracții de măsele, de exemplu, ori să li se coasă rănile, în caz de nevoie. Sper ca timpul pe care l-am petrecut la Loma Linda să-mi fi fost de folos în acest sens. Există o școală în sat, iar noi doi – eu și Rita – vom preda acolo. Pe lângă toate acestea, mai am o sarcină: aplanarea oricărui conflict între săteni. Cred că mi-ar fi plăcut să studiez câțiva ani avocatura.

- Dar, ia ascultați, se intercală și Rita în discuție. Toate rezervele de care vom avea nevoie vor veni cu vaporul o dată pe an. Vă puteți imagina cum este să faci cumpărăturile pentru un an întreg și să nu mai ai nevoie apoi de haine sau alimente?

- Rita, abține-te să iei o decizie pripită, o sfătui Carl, uitându-se la nora lui aproape amenințător, pe sub sprâncenele încruntate. Stephen e însetat după aventură și ar fi în stare să te tragă după el și pe lună, dacă acolo s-ar ivi șansa unei experiențe spectaculoase. Dar tu ai dreptul să îl păstrezi în lumea civilizată, dacă vrei. Aceste două micuțe ar trebui să fie prioritatea voastră numărul unu.

- Mi-ar fi teamă să plec cu altcineva într-un astfel de loc, dar cu el abia aștept. (Se opri pentru a-și căuta cuvintele.) Pare că poate înfrunta orice piedică. De exemplu, anul trecut, când am fost obligați să facem atâta cale cu mașina, iar el era bolnav, am știut în sinea mea că vom ajunge acasă în siguranță.

- Dumnezeu a fost Cel care a avut grijă de tot, Rita, o atenționă Stephen.

- Ei, bine – Rita râse către Carl – acesta era răspunsul: cu Stephen și cu Dumnezeu mă simt în perfectă siguranță.

Carl zâmbi tăios.

- Sper ca niciodată să nu ai motive să te îndoiești de asta, draga mea.

Săptămâna următoare se scurse cu pregătirea bagajelor pentru călătorie. Rita și Stephen petrecură mult timp în fața catalogului de la Sears, gândindu-se de ce anume aveau nevoie pentru anul care le stătea în față. Mindy stătu mai tot timpul cu Lois, hrănind-o cu mâncarea cea mai sănătoasă și făcând zilnic plimbări împreună.

- Cred că Lois va crește și va ajunge să fie o doamnă bătrână, bătrână, observă într-o zi Kate, care stătea întinsă pe podea și se juca împreună cu fetița. Îi place să trăiască. Pot citi asta în ochii ei.

Mindy râse, mulțumită de profeția pe care Kate tocmai o rostise. Parcă era ceva, mai presus de slăbiciunea fizică a acestei fetițe, care nu putea fi ușor înăbușit, o bucurie triumfătoare, peste un trup firav.

La sfârșitul lunii august, într-o duminică, porniră spre West Coast, unde îi aștepta vaporul a cărui destinație era locul acela pustiu. Mindy și Carl stăteau pe prispă, făcând semne de bun-rămas, până când mașina dispăru după curba șoselei. Carl se întoarse tăcut spre casă, își puse toporul pe umăr și merse în pădure. Mindy rămase locului mult timp, așa încremenită, cu inima ca de piatră. Îi veni în minte imaginea lui Stephen copil, cum alerga și se juca prin curte, ori pe dealuri și prin păduri. Cel care fusese sprijinul ei și cel care o făcea să se simtă atât de bine, tocmai plecase. Ned, reușise doar să-i frângă inima, dar era aici. Îi iubea la fel de mult și totuși, în mod diferit.

Când roua dimineții se ridica din vale, Mindy părăsi locul și se îndreptă spre bucătărie, întrebându-se dacă va mai fi în stare să ducă o viață normală de acum, când o mare greutate părea că o trage din ce în ce mai jos. Găsi bucătăria curată și pe Kate spălând vase la chiuveta metalică. Mindy se opri un moment și văzu în acea figură singuratică o persoană capabilă să-și ducă viața mai departe, resemnată... dar prea matură pentru vârsta ei.

- Kate, o întrebă cu glasul scăzut, oare ce m-aș face fără tine? Știi ce? Am o idee. Hai să pregătim ceva bun, iar pe la amiază, mergem în pădure și îl căutăm pe bunicul pentru un picnic împreună.

Copila o privi cu seriozitate.

- Nu mai ești supărată că a plecat unchiul Stephen?

- Cum aș putea, când tu ești alături de mine? spuse Mindy și atinse părul nepoatei cu un gest de profundă afecțiune.

Kate zâmbi ușurată, iar apoi întrebă:

- Dar cum vom reuși să-l găsim pe bunicu'?

- Vom merge în direcția indicată de zgomotul loviturilor de topor, spuse Mindy în timp ce punea ouă la fiert. Așa am făcut de multe ori.

- Unchiul Stephen ar fi mândru de tine!

Mindy ștergea un castron și privea gânditoare la Kate.

- De ce crezi că ar fi mândru de mine?

- Pentru că nu plângi. M-a sfătuit ca, după plecarea lui, să-ți distrag atenția pe orice cale, ca să nu mai plângi.

- Ooo, așa ți-a spus?, întrebă Mindy, încercând să ascundă lacrimile gata să se prelingă pe obraji (parcă i se pusese un nod în gât). Atunci, presupun că am reușit să îl păcălesc, nu-i așa?

Vederile soseau cam la câteva zile, cu ştampila oraşelor Michigan, Illinois, Colorado şi, în cele din urmă, Seattle. Apoi, liniște. Nicio scrisoare... până într-o zi, când primi un plic din Alaska, de la Rita.

Dragii mei,

Probabil nu ați avut ocazia să cunoașteți teroarea răului de mare. Vă anunț însă că Stephen parcă era în mediul lui. Ajuns pe vas, tropăia fără probleme, în timp ce toți stăteau aplecați peste balustrada vasului, bolnavi.

Ellen şi cu mine am zăcut în cabină. Ne doream să ajungem cât mai repede într-un port ori, în caz extrem, moartea – şi nu conta prea mult până la urmă care dintre ele. Stephen avea grijă de Lois şi de ceilalți bolnavi. În plus, deşi nu-i fuseseră cerute, întocmea rapoarte despre ceea ce se întâmpla. Când, în final, am reuşit să mă pun pe picioare, am găsit că el avusese dreptate.

Strâmtoarea era incredibil de frumoasă. Un val de liniște nepământeană domnea între cele două maluri, străjuite de creste muntoase. De acolo, se ivea panorama unor sate de pescari, răzlețite ici şi colo.

În prima noapte, toți cei aflați pe vas căutau o persoană care să mulgă vaca aflată la bord. Trebuia transportată într-un sat din Alaska. Mi se părea simplu să mă ocup de lucrul acesta. Dar, cum s-a dovedit, nu era chiar aşa, pentru că vaca simțea diferența dintre o mână de expert şi una de amator. Ca urmare, fu nevoie de câțiva marinari

și de mai multe găleți. În locul respectiv, când am sosit noi, deja era adunată o mulțime de oameni. Stephen s-a oferit voluntar și toată lumea a început să bată din palme când laptele țâșni în găleată. Lucra extrem de relaxat, cu capul sprijinit în abdomenul vacii, cu găleata bine fixată între genunchi, exact așa cum îl văzusem făcând deseori, acasă. Mi-ar fi plăcut să fiți și voi acolo.

Am impresia că Stephen este genul de om pregătit pentru orice situație urgentă, căreia știe să-i facă față cu seninătate. De aceea, cred că se va descurca destul de bine în noua slujbă.

Carl chicoti.

- Fata are dreptate, Min. Stephen este născut pentru aventură. Nu cred că ar fi cazul să te îngrijorezi. Hai, mai bine, să fim mândri de el!

- De trei ori „ura!" pentru unchiul Stephen! strigă Kate, ridicând deasupra capului o cană cu lapte, iar vocea ei subțire și stridentă răsună ca un steag fluturând în semn de izbândă.

- Și trei de „ura!" pentru Rita care este gata să îndure orice pentru omul iubit!

23

- Kate nu e bine că citești în colțul acela întunecos. De ce nu stai pe scaun, aproape de lampă, lângă bunicu'?

Mindy cercetă cu atenție locul dintre soba de gătit și perete, unde se strecurase Kate, lungindu-se cât era de mare, cu o carte în mână. Copila învățase să citească în doar câteva săptămâni de la începutul anului școlar, ca și când atenția fugară acordată acelui vechi abecedar fusese ca o cheie magică pe care o folosise pentru a intra în lumea literelor. Acum citea foarte mult, iar Mindy se străduia să facă față cererilor ei în această privință.

- Îmi place să stau aici, spuse Kate. E călduț și confortabil. Parcă aș fi într-o mică peșteră. Și pot să văd foarte bine.

- Îți forțezi prea tare ochii.

Mindy aprinse o lampă și o așeză la capul lui Kate.

- Ținând cont de pasiunea ta, s-ar putea să ai nevoie de o vedere mai bună decât a celorlalți oameni.

- Dacă tot vorbim de lumină – spuse Carl, aruncând o privire rapidă peste ziarul din mână – nu ai observat nimic deosebit în drumul pe care-l faci de la școală spre casă, Kate?

- Am văzut un camion și câțiva oameni care săpau gropi.

- Acele gropi ne vor schimba viața, Katrinel.

Carl privi la copil cu deosebită gingășie, iar Mindy își ridică dintr-odată capul, de la lucrul de mână.

- Ce veşti ne dai, Carl? Despre liniile de curent electric?

- De acum într-o lună, locuitorii din vale se vor bucura, în casele lor, de această invenție. Poți să vinzi toate lămpile.

- Vrei să spui că vom avea toată casa luminată? întrebă Mindy, cu oarecare neîncredere. Am auzit că ar costa o avere. Puțini oameni își pot permite așa ceva.

Carl nu spuse nimic. În ultimul timp, se întâmplase frecvent să nu răspundă la unele întrebări, lăsând-o pe Mindy în ceață. Dar două săptămâni mai târziu, doi electricieni lucrau în jurul casei. Săpau gropi şi trăgeau fire de cablu. Într-o după-amiază de noiembrie, când terminară de instalat tot şi strânseră uneltele ca să plece, Carl trase un cablu până deasupra mesei din bucătărie. Deodată, un cerc de lumină de la un bec chel se răsfrânse pe fața de masă roşie.

- Gata cu cititul după sobă, domnişoară, îi spuse Carl lui Kate, cu un fel de ironie accentuată. Instalația m-a costat o avere şi sper să apreciezi acest lucru.

Casa era cufundată în întuneric, iar Mindy şi Kate mergeau, trăgând de nişte şnururi şi minunându-se de lumina care se răspândea prin cameră, până în cel mai îndepărtat colțişor. Apoi, ieşiră din casă şi se îndreptară spre pajişte. Ajunse acolo, amorțiră într-o stare de contemplare, atente doar la lumina care răzbătea prin fiecare fereastră. Carl se aşează la o masă şi începu să citească. Uimit de ceea ce reuşiseră să facă economiile lui împreună cu Thomas Edison, nu comenta nimic în privința aceasta.

În seara respectivă, Mindy puse în cutii lămpile vechi şi le duse în magazie. Apoi spuse amuzată:

- Valea va arăta altfel, Carl. Cumva, electricitatea este ca o graniță între un stil de trai vechi, demodat şi unul nou, care se prefigurează misterios.

- Te rog, dă-mi un exemplu!

Carl nu-şi ridică privirea. Citea o carte despre drumuri peste care creionul lui se mişca repede şi ritmat.

- Nu pot spune exact despre ce este vorba...

Mindy şterse şi ultima pată de pe ochelari în lumina becului, apoi continuă:

- Dar o astfel de invenţie pare a fi doar prima za dintr-un lanţ cu multe idei revoluţionare. Prevăd că lumea lui Kate va fi foarte diferită de lumea în care am trăit noi. În anii următori, poate cu greu îşi va aminti că în fiecare seară, la culcare, ducea cu ea o lampă ca să poată vedea prin cameră.

Vorbind despre Kate, îşi aminti de Ned:

- Ai observat că Ned a început să se poarte foarte ciudat cu fata?

- Am observat că, de fiecare dată, îi ignoră prezenţa, dacă la asta te referi.

- Uneori, ea îl urmăreşte cu privirea, când catadicseşte să mai treacă pe la noi, dar în privirea ei se poate citi confuzia şi dezamăgirea. Carl, lui Ned nu-i stă în fire să se poarte aşa. Este un tată extraordinar pentru Eric şi Nettie. Ieri, i-am dat nişte fişe care reflectă situaţia şcolară a lui Kate. Abia dacă s-a uitat peste ele şi a continuat să vorbească despre cu totul altceva. Să presupunem că nu o iubeşte, dar cel puţin, ar putea fi mândru de ea.

Carl închise cartea şi se apucă să facă un lanţ de zerouri pe marginea unei foi.

- Am avut o discuţie cu Ned şi l-am sfătuit să-şi caute de lucru pentru perioada iernii fiindcă în primăvară am de gând să vând garajul sau să numesc un alt director.

- Să înţeleg că nu şi-a revenit?

- Din contră. A început să bea din ce în ce mai mult. Şi pare că nu îl interesează cât sufăr din cauza aceasta. Afacerea de mult a încetat să fie profitabilă.

- Mă întreb, oare Gloria e conştientă?

- În ochii ei este la fel de fermecător şi de chipeş ca la început. Şi cred că pasiunea pentru băutură nu o sperie prea tare. În plus, el aduce acasă în fiecare săptămână o notă de plată.

- Cel care a fost cândva Ned a dispărut, Carl. Pare la fel de ironic, isteţ, glumeţ, dar de câte ori încerc să trec dincolo de învelişul acesta nu reuşesc să-mi regăsesc fiul.

- Gloria nu l-a cunoscut pe Ned aşa cum era odată, Mindy, de aceea nu-i simte lipsa. În copilărie, era temperat şi de sentimentul religios indus de tine. Dar când s-a îndepărtat, ceva s-a schimbat în el. Apoi, a pierdut-o pe Sara şi, din nou, a intervenit o schimbare; iar hotărârea de a o elimina pe Kate din viaţa lui l-a marcat şi mai mult. Ne formăm pe baza propriilor decizii. Dar n-are rost să-ţi iroseşti viaţa, Min, încercând să faci din Ned ceea ce ai fi vrut să fie. Acceptă-l aşa cum este.

- Asta şi fac, spuse Mindy oftând, dar uneori tânjesc după cel care era odată...

Când primii fulgi de nea căzură peste vale, unduitori ca într-un dans, iar şoapta iernii se făcu simţită printre palele de vânt, Mindy hotărî că în coteţul găinilor este nevoie de o curăţenie generală. Fiindcă lui Carl îi displăceau găinile, de la miros şi până la aspect, coteţul fusese construit mai departe. Dar Mindy considera că merită să cheltuie o sumă de bani pentru ele. Mai ales că erau simpatice, roind în jurul ei când le hrănea şi cotcodăcind drept mulţumire.

Deşi decembrie, soarele strălucea destul de puternic pe cer, dar era totuşi rece. Mindy se înfăşură într-o jachetă mai veche de-a lui Carl. *Dacă mă apuc de lucru pe la amiază şi muncesc cu spor,* gândi ea, *cu siguranţă voi avea timp suficient pentru a pregăti cina.*

Patru ore mai târziu, reușise să scoată afară toată mizeria. Tocmai împrăștia prin coteț iarbă proaspătă și aromată, când durerea se rostogoli peste ea, ca o bucată de stâncă în mersu-i prăvălit, îngenunchind-o. Ca să poată lucra, scosese găinile afară. În agonia aceea, le auzea cotcodăcind la ușă și încercând să intre. Era un sunet familiar, reconfortant, de care se lăsă mângâiată, între țipetele de durere ce-i țâșneau din gură.

De-a lungul timpului, deseori trecuse prin asemenea dureri, dar niciodată nu se simțise copleșită și sfâșiată ca acum. Întregul corp tremura de friguri. Fără să se mai poată abține, vomită în curte, deși abia terminase de curățat. Carl va ajunge acasă peste vreo oră și, cu siguranță, nu-i va trece prin gând să o caute aici. Nu voia să moară. Nu putea să moară acum. Kate încă avea nevoie de ea. Încă zece ani? Cincisprezece? Strigă, urlă, se zbătu. Durerea o chinuia atât de tare, încât își înfigea unghiile în gât și în braț. *Zece ani, Doamne, mai dă-mi zece ani de viață! Niciun copil nu merită să piardă două mame.*

- Bunico?

Glasul lui Kate o căuta prin bezna terorizantă a durerii. Abia putu răspunde:

- Fugi! Adu poșeta, pastilele... Grăbește-te!

Fata avea ochii măriți de frică, iar zâmbetul îi încremenise pe buze. Când Kate îi puse pastilele mici și albe în gură, simțindu-se epuizată și lipsită de ajutor, Mindy se lăsă pe spate, în brațele copilei, încercând să se relaxeze. Căldura trupului mic și bătaia ritmică a inimii ei o liniștiră. Stătură un timp în tăcere. Abia mai târziu, când Mindy simți picături calde pe obraz, își dădu seama că fetița plângea.

- Am trecut prin încercări grele noi două, Kate. Mindy vorbea întrerupt, din cauza junghiurilor. Doamna cu coasa îmi tot dă târcoale, dar te rog să nu-ți fie teamă de durere și de moarte. La învierea lui Isus, moartea a fost învinsă defini-

tiv. Ea mai poate doar să ne sperie. Tu eşti copilul lui Dumnezeu, Kate, iar El deţine o gamă largă de mijloace pentru a se îngriji de viaţa ta, cu sau fără mine.

- Dar eu te vreau pe tine, nu pe altcineva.

Kate o strânse uşor în braţe pe bunica.

- Ei, bine, după cum vezi, încă mai am zile, spuse Mindy. Dumnezeu ştie că ai nevoie de mine. Acum fugi şi cheamă-l pe bunicu'. Probabil că a ajuns şi ne caută. Spune-i să vină cu maşina şi să mă ducă acasă repede.

Ascultă cu atenţie paşii lui Kate alergând spre grajd, iar mai apoi auzi vocea aceea tânără al cărei strigăt străbătea dincolo de rafalele de vânt şi de fulgii albi ai zăpezii.

Ajută-ne să alergăm în braţele iubirii Tale, Doamne, gândi în sinea ei, începând să respire normal. *Numai aşa, Kate va căpăta putere şi va fi de neclintit când va sosi ceasul să pornească în viaţă de una singură.*

Ziua în care Carl plecă pentru a se înscrie în cel de-al doilea an de pregătire în legislatura statului, marcă pentru amândoi hotărârea de a-şi asuma din nou şi fără comentarii rolul de protectori ai lui Kate. Dacă soţul ei avea vreo remuşcare că o lăsa să se descurce singură pe timpul iernii, nu se ştie. Mindy gândea că, mai departe de Carl, cu Kate la şcoală, şi cu Stephen plecat, îi va fi mult mai greu să facă faţă unui atac de cord. Îşi aminti însă că, mai demult, hotărâse să nu se lase copleşită de sentimente de frică, oricât ar avea de trăit.

Într-o după amiază, pe la sfârşitul iernii, ieşi afară pentru a o întâmpina pe Kate. Lumina soarelui proiectată pe zăpada albă ca o pulbere de aur reuşi să creeze o atmosferă atemporală şi se simţi ca la şaptesprezece ani, când cutreiera

drumurile. Moartea păşea pe urmele ei, răbdătoare. Se pare că îi acorda un interes deosebit.

După o scurtă aşteptare, o zări pe Kate încotoşmănată, încercând să răzbească prin frig. Bucuroase, alergară una spre alta cu braţele deschise. Râdeau şi ardeau de nerăbdare să-şi împărtăşească evenimentele din ziua respectivă. Mindy o supraveghea pe Kate la lecţii şi, deseori se pregătea cu întrebări despre lucrurile pe care şi ea le studiase odată.

Cum intrară în casă, Mindy pregăti masa, iar Kate strânse proviziile de covrigei, orez şi bomboane din pomul de Crăciun şi le puse pe prispă, unde se strângeau multe păsări ca să mănânce până la lăsarea serii. După ce terminară cina, spălară vasele, iar apoi atenţia le fu atrasă de panorama apusului de soare.

- Ai teme de făcut? o întrebă Mindy, rupând tăcerea.

Parcă citiseră ore întregi, dar ceasul indica doar şapte şi jumătate.

- Nu, mi le-am făcut la şcoală.

Fetiţa îşi ridică ochii din carte, încercând să se desprindă de lumea aceea şi să revină la realitate. *Citeşte prea mult*, gândi Mindy. *Viaţa ei este supusă destrămării. Parcă n-ar fi fost de ajuns că trăieşte într-un loc pustiu, cu doi bătrâni, a mai plecat şi Carl pentru perioada iernii.*

- Hai să mergem la săniuş, Kate. Cred că acum este cea mai bună temperatură pentru o pârtie perfectă.

Kate privi la bunica ei cu un surâs ezitant care îi adâncea şi mai mult gropiţele din obraji. Într-o fracţiune de secundă, Mindy văzu în faţă o asemănare izbitoare cu Sara, încât se simţi doborâtă de singurătate.

- Nimeni nu merge cu sania noaptea, bunico. Ce tot vorbeşti acolo?

- Cine a stabilit această regulă?

- Buni, dar ştii bine că aşa este. Doar copiii mai mari din sat se încumetă să iasă la ore ca astea.

- Păi, atunci, înseamnă că mă voi duce singură.

Mindy se ridică, intenționând să îmbrace o pereche de pantaloni mai groşi, ai lui Carl.

- Bunicul mi-a lăsat ca sarcină să am grija ta. Aşa încât e aproape o obligație pentru mine să te ajut, până ajungi cu sania sus, pe deal.

Kate avea o mină sobră, dar fiecare mişcare a ei trăda plăcerea de a merge la săniuş. Valea strălucea sub lumina lunii datorită zăpezii sticloase, iar pădurea trimitea umbre împrăştiate pe suprafața ei cristalină.

- Nu e ciudat că oamenii stau în jurul sobei, când afară te poți desfăta cu o asemenea privelişte?

Kate împrăştia cu vârful piciorului fulgii pufoşi abia aşternuți, care se ridicau precum o fântână arteziană deasupra bocancului.

- Pare mai tentant să te răsfeți la căldura unor flăcări şerpuitoare, Kate. Noi, oamenii, iubim confortul şi lucrurile uşor de obținut. Dar, dacă ne străduim să depăşim cercul strâmt al rutinei şi obiceiurilor, lumea se descoperă plină de minunății.

Când ajunseră în vârful celui mai înalt deal, Mindy îi propuse:

- Hai să ne aşezăm pe zăpadă, măcar un minut.

Odată întinse pe spate, Kate scoase un mic strigăt de uimire.

- Uită-te la cer, bunico! E prima oară când văd aşa ceva!

- Pentru că atunci când stăm pe verticală suntem mai preocupați de cele pământeşti...

- Cum arată stelele de aproape, bunico?

- Stelele sunt planete şi sori.

- Planete ca Pământul?

- Cine știe, copilă? Dumnezeu are o imaginație foarte bogată. Planetele par a fi asemenea fulgilor de zăpadă, care nu seamănă unul cu celălalt.

Mindy păstră un moment de tăcere, apoi continuă:

- Știi, Kate, există oameni – și nu dintre cei needucați, ci dimpotrivă, cu școală – care contestă că Dumnezeu a creat planeta noastră și tot ce există în Univers. Unii nici măcar nu cred în existența lui Dumnezeu.

- Dar de unde cred că am apărut noi?

- Păi au câteva teorii. Nu le știu pe toate, dar cea mai cunoscută este că am apărut dintr-o singură celulă căreia i-au trebuit milioane și milioane de ani ca să se transforme în tot ce vedem acum. Dar mă întreb cum ar explica ei cerul, așa cum apare în această noapte...

- Dar tu, bunico, ce crezi?

Întrebarea aceasta, extrem de importantă, se revărsă timidă, în liniștea măreață a nopții.

- Răspunde tu prima. Ce crezi tu despre toate acestea?

- Eu cred... că Dumnezeu este undeva, acolo... și că are grijă ca totul să meargă perfect, cu ajutorul minții Lui extraordinare, spuse Kate în șoaptă.

Mindy râse.

- Sunt exact de aceeași părere. Însă mi-ar fi fost greu să mă exprim așa bine ca tine.

- Dar cum pot gândi unii că o singură și amărâtă celulă a dus la apariția pisicilor, păsărilor și oamenilor?

- În viziunea lor, pentru asta a fost nevoie de milioane de ani. Se pare că, dacă aștepți îndeajuns de mult, orice minune se poate produce. Ca și cum ai lua toate literele dintr-un dicționar, le-ai arunca într-un coș de gunoi, iar la un moment dat, ar deveni cuvinte, aranjate chiar în ordine alfabetică. Sau ca atunci când ai lua componentele unui ceas și le-ai lăsa ca

peste milioane de ani să devină un ceas funcțional care indică ora cu exactitate.

- Bunico, dar chiar și eu înțeleg că așa ceva nu este posibil.

- Dacă oamenii de știință ar sta într-o noapte cu stele, întinși pe spate, poate ar accepta că ideile în care cred sunt absurde. Dumnezeu nu numai că are grijă ca, prin mâna Lui atotputernică, lucrurile să funcționeze perfect, dar El le-a creat de la bun început să fie perfecte. Acum, hai o tură cu sania!

Mindy se relaxă puțin, apoi se așeză pe sanie pe burtă, iar Kate pe spatele ei și porniră.

- Ține-te bine, copilă. Vom traversa râul înghețat și vom ajunge tocmai la șosea.

Nu cred că poate fi ceva mai plăcut și mai provocator decât să aluneci cu sania la vale, din vârful unui deal, cu viteză maximă și cu un copil care țipă cât îl ține gura, pe spinarea ta, se gândi Mindy, în timp ce lupta să treacă peste obstacolele din cale. Când se opriră pe la mijlocul șoselei, se rostogoliră de pe sanie și izbucniră într-un râs zgomotos.

- A fost cea mai înspăimântătoare cursă din viața mea!, reuși să spună Kate printre gâfâituri. Hai să încercăm încă o dată!

Mindy măsură cu privirea dealul abrupt de pe care tocmai coborâseră și se convinse că nu mai trebuia să urce a doua oară. Era prea riscant să treacă prin alte dureri și temeri, mai ales că se înoptase.

- Mergem de data aceasta pe traseul mai ușor. Vom ocoli puțin, dar avem la dispoziție întreaga noapte.

Pentru câteva momente, Kate își privi cu atenție bunica.

- Așează-te pe sanie, Buni. Vreau să te duc până sus.

Pentru că încălțămintea aluneca ușor pe zăpada înghețată, Mindy se lăsă cărată, așa cum i se spusese.

După toate peripețiile, ajunse acasă, în aceeași noapte, când Kate dormea pe canapeaua din sufragerie, iar ea își apropiase picioarele înghețate de soba încinsă, Mindy începu să-i scrie lui Carl:

Dragul meu,

Astă-seară, împreună cu Kate am ieșit la săniuș, sub lumina romantică a lunii. Uitasem sentimentul de groază pe care îl trăiești în timp ce aluneci vertiginos pe pârtie, știind că e imposibilă orice oprire.

Kate se află pe canapea prinsă în vraja somnului, îmbujorată și cu părul răvășit. Recunosc în ea impulsivitatea lui Ned. De două ori a coborât pârtia singură, în timp ce eu o supravegheam de pe vârful dealului. Fără ea ar fi fost foarte greu să rezist acestor ierni dure. Cât de minunat are Dumnezeu grijă de fiecare clipă a vieții noastre!...

24

Stând în fața oglinzii din dormitor, Mindy își pieptănă părul pe spate. De mult nu se mai privise cu atenție. Părul alb, coafat simplu, încadra o față cu trăsături severe datorită oaselor pronunțate, dar care trăda și o mare poftă de viață. Odată cu trecerea anilor, mijlocul subțire pe care Carl putea să i-l cuprindă cu palmele se îngroșase, iar acum, oarecum enervată, și-l strângea cu o curea. De ce este nevoie ca omul să devină din ce în ce mai flasc, pe măsură ce anii trec?

Rochia de culoare închisă pe care și-o alesese contrasta cu pielea ușor colorată de soare. Ei bine, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să arate bine pentru această ocazie. Știa că imaginea întregii familii avea să fie mult mai elocventă decât partea reprezentată de ea, iar Mindy insistase pe viziunea de ansamblu. Dar cine știa când familia avea să se reunească din nou? Stephen și Rita se întorseseră acasă după șase luni de ședere în Alaska. Vara trecuse și începea deja să numere zilele rămase până la plecarea lor. Amândoi se schimbaseră mult. Se vedea pe chipul lor o încredere în propria persoană, întărită de focul încercărilor, de problemele pe care reușiseră să le rezolve. Rita părea fragilă, dar Mindy știa că, sub acel înveliș subțire, se afla o tărie care ar fi rezistat și celor mai grele teste. În locurile acelea atât de îndepărtate, unde nu se afla nicio biserică, ei își crescuseră copiii în temere de Dum-

nezeu. Când fetele începură să fredoneze cântecele copilăriei, special pentru ea, Mindy îi mulțumi în gând lui Stephen pentru că o alesese ca soție. Credința lui Hiram avea să fie transmisă și generațiilor viitoare.

După ce făcuse ultimele retușuri în ținuta ei, puse deoparte peria și celelalte instrumente de toaletă. Însă tresări când din dormitor auzi un plânset înăbușit. Ce avea Kate, care nu era prea sentimentală sau dificilă, așa cum erau ceilalți nepoți ai ei? Se apropie de ușa dormitorului. Dar înainte de a pune mâna pe clanță, auzi glasul Ritei.

- Ce s-a întâmplat, Kate? Nu trebuie să plângi, pentru că ți se înroșește fața și se va observa în fotografie.

- Refuz să apar acolo. Te rog, mătușă Rita, ajută-mă. Pur și simplu nu pot.

- Dar, fetiță dragă, tu faci parte din familie – în vocea Ritei se simțea o deosebită blândețe. Fără tine, poza va fi incompletă.

- Sunt prea urâtă. Fața mea va strica imaginea de ansamblu. Privește-mă.

Mindy era uimită de disperarea din tonul fetei.

- De ce vorbești așa? Tu nu ești...

- Te rog, încetează, mătușă! Uită-te la părul meu care stă drept de parcă ar fi lins de vacă. Hainele sunt caraghioase și demodate. Trebuie să recunoști. Ellen e de vârsta mea, amândouă avem zece ani, dar eu arăt ca o băbuță, în comparație cu ea.

- Kate, bunica Matthews nu-i la curent cu ultima modă în materie de coafuri și haine pentru fetițe, dar este o persoană foarte specială și îți oferă mai mult decât niște lucrușoare.

- O iubesc pe bunica, spuse Kate, suflându-și nasul. Într-un fel, m-am obișnuit să arăt urât, dar în poză nu pot să apar. Peste o sută de ani, oamenii se vor uita și vor spune: *E*

normal că tatăl ei nu a vrut să o recunoască de fiică. Cine ar fi făcut asta în locul lui?

- Hei, hei!

Smiorcăiala de la început se transformă în hohote de plâns. Mindy își imagină cum Rita o strângea în brațe.

- Să știi că e imposibil să ascunzi, chiar cu niște lucruri ponosite, frumusețea unei persoane. Tu ai moștenit ochii albaștri ai mamei tale și gropițele din obrăjori de la tatăl tău. Și nu este ceva în neregulă că ai părul drept. Uneori, mă gândesc că ar fi mult mai convenabil pentru mine ca Ellen și Lois să fie ca tine, să nu mă mai chinui cu ele în fiecare dimineață când e vorba să le pieptăn. În plus, tu ești prea înaltă pentru ca să arăți bine cu bucle. Ai crescut mult mai repede decât Ellen.

- Nu încerca să mă consolezi, mătușă Rita. Am luat hotărârea să nu apar în fotografie. Nu îmi permit. Sunt stupidă și oribilă. Tu și Gloria arătați minunat.

- Vorbind de Gloria, – iar aici Rita chicoti – poate că nu-ți vine să crezi, Kate, dar nu mă simt prea confortabil, când mă gândesc la ce va urma. Am stat prea mult în sălbăticie, încât hainele mele demult s-au demodat, iar mama ta vitregă arată într-adevăr bine pe lângă mine, din acest punct de vedere. Sper să nu fiu umbrită de imaginea ei. În comparație cu ea, și eu mă văd mai puțin atrăgătoare.

- Tu întotdeauna ești drăguță, mătușă Rita. Ai putea să stai lângă oricine.

Apoi adăugă epuizată:

- Cum arăta mama?

Pentru câteva momente se așternu liniștea. Rita se gândea cum să-și exprime părerea.

- Era o femeie blândă, cu simțul umorului și talentată. Făcea tot posibilul să ne simțim bine, încât și acum, după atâția ani, ne este greu să vorbim despre ea, din pricina dure-

rii că a dispărut dintre noi. Cred că ar fi suferit să vadă că-i strici ziua bunicii. Şi cred că ţi-ar fi spus: *Poza aceasta este ceva mărunt, pe lângă problemele cu adevărat importante din viaţă.* Eu şi Stephen vom pleca în curând, iar bunica va trebui să suporte din nou povara plecării noastre. Te iubeşte atât de mult, Kate, încât eşti mai bogată decât noi toţi prin aceea că trăieşti alături de ea în fiecare zi. Când vei ajunge la şcoală, vei învăţa cum să-ţi aranjezi părul şi cum să te îmbraci. Până atunci, tu eşti ceva foarte preţios, ca un dar pe care ni l-a lăsat mama ta. Şi, să ştii, noi două am petrecut clipe minunate împreună. Acum mergi şi spală-te cu apă rece pe faţă. Repede! Toată povestea se va sfârşi într-o oră. Oricine ar putea îndura chinul acesta timp de o oră.

Mindy auzi apoi pasul uşor al Ritei, coborând scările. Câtva timp, în dormitorul lui Kate domni tăcerea. Apoi se desprinse un zgomot, ca şi cum cineva turna apă în lighean, dintr-un vas. Rămase la uşă, cu capul plecat de durere. *Cum am putut să fiu atât de oarbă să nu văd că tiparele rochiţelor pe care le luam din ziare erau toate demodate? Puteam, cel puţin, să fiu atentă la alţi copii... sau să caut în vreun catalog!* îşi spuse cu un sentiment de vinovăţie.

Kate era dotată cu minte ageră, iar pe bunica o aprecia sincer. Mindy ar fi vrut să o consoleze şi să-şi ceară iertare. Dar ceva din interior o reţinu dincolo de uşa camerei.

În realitate, fetiţa suferea mai profund decât lăsase să se înţeleagă. Ce spusese despre Ned? *Nu e de mirare că nu mă vrea!?* De multe ori se întrebase cum face faţă Kate la atitudinea respingătoare a tatălui. Acum ştia. Se simţea urâtă şi de nedorit la înfăţişare, în caracter. De fapt, hainele şi coafura treceau pe un loc secundar, deşi în această privinţă Mindy îşi recunoştea vina de a fi fost mai puţin atentă decât era normal. Nu, nu avea intenţia să-i dea de înţeles lui Kate că

auzise aceste cuvinte, pentru că ele aveau o relație dincolo de modă și de coafuri, o relație trainică, bazată pe susținere reciprocă. Orele pe care le petrecuseră împreună, încercând să Îl găsească pe Dumnezeu, să poarte discuții despre cărțile citite și să afle care erau lucrurile cu adevărat importante din viață, clădiseră o comuniune puternică între ele. Toate aveau să rămână proaspete în amintire. Hotărî că de acum înainte va comanda haine de la Sears Roebuck și îi va permite să-și aleagă singură modelele, chiar din magazin.

După ce se adunară cu toții în studio la fotograf, în mintea lui Mindy se contura clar convingerea că de câte ori va privi poza, emoțiile acelei zile vor reveni. Bineînțeles, peste chipul lui Stephen va trece repede cu privirea ca să-și alunge suferința despărțirii din nou, pentru un timp.

Kate și Ellen sporovăiau încet într-un colț, dar cu urechile ciulite la discuția celor mari. Rochia sobră, de culoare închisă a lui Kate, o făcea să pară mai matură decât Ellen care îmbrăcase lucrușoare cu dantele și pense. Lois, slăbuță, dar plină de energie, făcea tot felul de mutre caraghioase, pentru a-l distra pe vărul Eric. Gloria se lupta cu Nettie pentru a-i ține capul drept, iar Stephen și Ned comentau că este chinuitor să porți costum într-o zi caniculară și că ideea cu poza e stupidă.

Fotograful, din dorința de a-i încadra cât mai bine, începu să-i aranjeze după familii. Când termină totul, Kate încă stătea deoparte.

- Iar tu, tânără domnișoară, de unde provii? o întrebă el jovial. Cum să facem cu cea rămasă pe margine?

Toți tăcură.

- Se trage din familia lui Ned, spuse Mindy cu greu, dar o creștem noi, Carl împreună cu mine.

Explicația nu îl ajută prea mult pe fotograf. Kate părea a fi o străină, singură între toți ceilalți.

- Poate să stea între mine şi Carl, interveni Mindy de pe scaunul unde îi fusese indicat să se aşeze.

- Este prea înaltă pentru locul acela, îşi dădu cu părerea fotograful, oscilând. Micuța de acolo însă stă foarte bine.

- Stephen şi cu mine ne-am bucura dacă ar apărea între noi, propuse Rita.

Avea atâta compasiune în voce, încât, pentru o fracțiune de secundă, Kate privi spre mătuşa ei cu adâncă recunoştință. Ned nu scoase niciun cuvânt prin care să încurajeze apropierea fetei de el. Fotograful, enervat de confuzia creată şi de întârziere, spuse tăios:

- Prostii. Dacă tânăra e rudă cu voi, iată cum vom face: şi o duse lângă Eric, care îi zâmbi, satisfăcut de încurcătură.

Dar Kate nu îi răspunse cu aceeaşi monedă, mai ales că îşi iubea foarte mult fratele. Stătea acolo amorțită, fără urmă de emoție în ochii mari şi albaştri. Mindy înțelese că în acele momente ea se refugia într-o lume interioară, îndepărtată şi sălbatică, unde nu conta dacă aparține sau nu cuiva. Doar trupul subțire, aproape ascuțit, în rochia bleumarin, stătea ascultător pe locul care-i fusese indicat – alături de mama ei vitregă, atât de frumoasă.

Stephen rămase mult timp pe verandă, admirând priveliştea din vale. Sosise dimineața stabilită pentru plecare. Într-un colț mai îndepărtat, Mindy îşi făcea de lucru curățând porumb. Plănuise ca această zi să decurgă oarecum asemenea celor ce vor urma, când va suferi în singurătate din pricina plecării lor. Rita, împreună cu fetele, se tot vânzolea prin casă pentru a împacheta şi ultimele lucruri. Mindy şi Stephen se fereau să-şi vorbească. El îi înțelegea durerea, iar ea pasiunea lui de a explora noi teritorii, cât mai îndepărtate.

- Eşti atât de norocos, unchiule Stephen, că ai ocazia să trăieşti în Alaska. Visez să ajung şi eu odată aproape de munţii aceia acoperiţi cu zăpadă şi să călătoresc cu sănii trase de câini.

Kate se aşeză în linişte alături de unchiul ei. El îi înconjură umerii cu mâna, iar Mindy se gândi că aceste gesturi erau atât de rare în familia lor.

- Alaska este imensă şi plină de neprevăzut, într-adevăr. Dar să ţii minte un lucru, Kate: nu există un loc mai frumos ca această părticică de pământ, unde ceaţa se ridică într-un fel anume de pe suprafaţa râului. Aşa se explică faptul că am preferat să rămân aici, până acum. Încerc să iau orice imagine cu mine. Uneori, când ne plictisim de panorama munţilor încărunţiţi de ninsoare, la care te referi tu, îmi apare în minte această vale. Mi-aş dori să am o fotografie cu tata când coseşte iarba pe malul râului, ca să simt mirosul fânului.

- Atunci, de ce pleci? întrebă Kate.

Mindy se amuză în sinea ei. Era curioasă cum va răspunde la această întrebare. Ochii lui Stephen se umplură de afecţiune.

- Nu ştiu cum să-ţi explic, Kate. Pur şi simplu, ceva mă îndeamnă către ţinuturi pe care nu le-am mai văzut şi către experienţe inedite. Dar lucrul cel mai important pentru mine este să-i găsesc pe bunicii tăi şi, bineînţeles, valea aceasta minunată, tot la fel atunci când mă întorc acasă.

Mindy înţelese că vorbele acestea sunt un bun rămas de care avea nevoie, special pentru ea. Îl ceruse într-un fel printr-o comunicare tacită. Ellen o strigă pe Kate, iar Stephen se aşeză lângă mama lui care îndepărta pănuşii de la porumb. Pricepu că lui îi era greu să spună ce şi-ar fi dorit ea să audă.

- Ce este Stephen? Spune-mi, nu-i nevoie să mă menajezi prea mult. Începe direct.

El zâmbi larg şi puţin intimidat.

- Ne-am propus ca, de data aceasta, s-o luăm pe Kate cu noi, mamă. Rita are impresia că Ned o distruge cu indiferenţa lui. Dar dincolo de toate, pentru ea va fi o experienţă de neuitat. Va fi şi o bună companie pentru Ellen. Ce părere ai?

- Nu sunt de acord.

Mindy îşi privi fiul direct în ochi. Însemna că era inutil să încerce să o convingă, şi totuşi mai insistă puţin.

- Mamă, ai vreun drept să-i interzici acest lucru?

- Admit că dau dovadă de egoism. Kate a devenit raţiunea mea de a trăi. Dar am în vedere ceva mai mult. Aici este casa ei. Trebuie să ştie că nu-i doar o străină uşor de pasat, dintr-o parte în alta. Sunt convinsă că suportă cu greu vizitele lui Ned. Dar Stephen, până la urmă, viaţa îţi impune să accepţi multe. Poate că experienţa acumulată în timp o va face să fie mai puternică şi mai blândă, în acelaşi timp.

- OK, spuse Stephen, ridicându-se. Te porţi ca şi când ar fi copilul tău, însă îţi respect hotărârea. Totuşi ne-am bucura să ne însoţească.

- Îmi pare rău – Mindy se ridică să-l conducă până la maşină – dar mi-e imposibil să renunţ la ce mi-e mai drag pe lume. Gândeşte-te cât de greu voi suporta despărţirea de tine, ştiind că ani de zile nu ne vom mai vedea.

În timp ce săruta fetele, refuză să facă din plecarea lor o tragedie. Mai ales că, pentru viaţa lor nomadă, orice drum părea a fi un lucru normal. Pe Rita o îmbrăţişă mai rezervat. Deşi nu fuseseră prea deschise una faţă de cealaltă, se respectau. Stephen o strânse în braţe câteva momente.

- Mă tem, spuse ea, că nu voi mai fi aici, când te vei întoarce acasă.

- Dar avem veşnicia la dispoziţie, mamă. (Vorbea cu deosebită blândeţe, pe deasupra capului ei, aşa cum o ţinea

în brațe.) Să nu ne îngrijorăm cu privire la puținii ani ce-i mai avem de petrecut în viața aceasta. Problemele noastre le putem încredința lui Dumnezeu. Este cel mai bun medicament pentru toate necazurile. Te iubesc.

Carl avea un aer relaxat, aproape jovial, dar știa că și el se simțea îndurerat. Pregătise pentru fete pachețele cu gumă de mestecat pe care le strecură în buzunare, iar pe Rita o îmbrățișă cu afecțiune. Când veni rândul să dea mâna cu Stephen, ochii lui albaștri, strălucitori asemenea unei lame de cuțit, se umplură de lacrimi.

După ce plecară, Mindy intră în bucătărie, își puse capul pe masă și izbucni în hohote de plâns. Kate, în picioare, lângă ea, o mângâia ușor pe umăr, îngrijorată și fără să rostească vreun cuvânt. *Am început să îmbătrânesc*, gândi Mindy. *Prima dată când a plecat m-am stăpânit mai bine.* De fapt, motivul întristării avea rădăcini mai adânci. Era vorba de o stranie presimțire că n-o să-l mai vadă niciodată.

La ivirea primelor raze ale dimineții, vântul își făcea tot mai simțită prezența, iar către amiază, puterea lui se întețise. Mindy respiră ușurată când zări silueta lui Kate în vale, undeva la curba șoselei. O întunecime înspăimântătoare se instalase deasupra văii. De teamă, îi voia pe toți ai casei strânși în jurul focului și în siguranță. În scurt timp, după ce Carl va termina munca în grajd, aveau să mănânce, să vorbească unul cu celălalt, să citească un pic, apoi să meargă la culcare.

- Nu știu de când n-am mai văzut cerul atât de întunecat, spuse Carl care venea cu gălețile de lapte, ciocnindu-se una de alta. Din cauza vântului, ușa se trânti zgomotos în spatele lui. Deodată, ploaia izbucni, lovind cu forță în gea-

murile bucătăriei, pe care deja începură să se prelingă dâre lungi de apă. Într-o clipă, ploaia deveni mai puternică.

- Oare să ne aşteptăm din nou la un potop? întrebă Mindy, amintindu-şi coşmarul pe care-l trăise cu mulţi ani în urmă.

- Pe mine mă îngrijorează vântul, spuse Carl tulburat, privind draperiile de la fereastră, în timp ce o rafală izbi partea aceea din casă.

Kate mânca liniştită, cu capul aplecat peste farfurie.

- Bătrâna noastră casă a suportat toate intemperiile vremii, fără să se clatine.

Mindy rosti aceste vorbe ca să alunge teama din inima fetei în timp ce-i aducea o prăjitură cu mure.

- Îmi dă impresia că ar fi un uragan. Am învăţat la şcoală anul trecut. (Kate muşca fără poftă din prăjitură.) Mă întreb dacă această clădire a avut de-a face cu aşa ceva?

- Păi, chiar dacă o fi trecut şi prin asta, nu avem cum să ştim, pentru că nu vorbeşte, îi răspunse Carl, zâmbind.

- E drept că face un zgomot foarte puternic, strigă Mindy, ca să poată fi auzită peste urletul furtunii ce creştea cu fiecare rafală de vânt.

Dintr-odată, lumina se stinse, iar ei rămaseră încremeniţi în întuneric.

- Vedeţi, nu merită să ne bazăm cu totul pe noile tehnologii, zise Carl în cele din urmă, ceea ce o făcu pe Mindy să izbucnească în râs.

Mindy se ridică şi porni către camera ei, atentă la fiecare pas, în timp ce uşile şi ferestrele casei erau asaltate cu furie. Carl coborî la subsol şi se întoarse cu un ciocan şi câteva cuie pentru a fixa ferestrele în tocuri.

- E uragan, nu-i aşa, bunicule? întrebă Kate, uitându-se la el cum fixa ferestrele.

- Da, copila mea, cred că aşa este. Hai să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ocrotească. Bunicul tău va face tot ce se poate, dar restul trebuie lăsat în mâinile Celui Atotputernic.

Loviturile de ciocan se auzeau ca un fundal, dar în timpul acesta Mindy şi Kate se rugau în tăcere. Şi, pe când stăteau cu capul plecat, un tunet se auzi atât de puternic, în dreptul scărilor ce duceau la camerele de sus, încât Carl încremeni cu ciocanul în mână, alb ca varul. Kate şi Mindy îl urmară în bucătăria de vară unde îşi făcuse loc o ramură mare dintr-un copac bătrân.

- În verandă sunt crengi de copaci! se auzi Kate, mirată.

- Dacă era la numai câţiva metri mai încolo, bucătăria ar fi fost plină de copaci! – vocea lui Carl avea o nuanţă aspră.

Noaptea se aşternu peste pământ cu zgomote înspăimântătoare. Carl se foi nervos în pat mult timp. Aşezată lângă bunica ei, Kate adormi pe canapea. Mindy se întinse şi ea, gândindu-se şi rugându-se. Îi părea imposibil ca acea casă să reziste până la capăt.

- S-a mai domolit un pic, spuse Carl într-un târziu, când veni lângă ele. Dar se prea poate să revină în forţă.

- Atunci, du-o pe Kate sus.

Mindy luă lampa şi le lumină drumul.

Primele raze ale dimineţii dezvăluiră un cer întunecat, la fel ca noaptea trecută. Spre prânz, vântul încă mai bătea cu putere pe deasupra copacilor. Întreaga zonă parcă fusese curăţită de toate impurităţile, ca o piatră scumpă gata de montat într-o bijuterie.

- Priveşte, bunico. Ce frumos e afară!

Kate se instalase la fereastra camerei lui Mindy şi admira peisajul din vale.

- Pajiştea s-a umplut cu apă, aşa-i? întrebă Mindy somnoroasă, fără să se ridice din pat.

- Adevărată sălbăticie – pe drum noroi mult, iar pe deasupra râului plutesc la vale crengi de copaci. Cred că întârzii la şcoală, dacă nu mă grăbesc să plec mai devreme.

- Şcoală! strigă Mindy. Astăzi trebuie să rămâi acasă, copilă. Cred că apa a trecut peste nivelul podului, iar pomii smulşi din rădăcini blochează drumul.

- O, Buni, te rog, nu-mi spune că nu pot merge la şcoală. Astăzi, tot ce se află în jur pare a fi mai frumos ca oricând, ca şi cum Însuşi Dumnezeu ar fi făcut curăţenie.

- A făcut, într-adevăr, dar cu mânie. Să-l întrebăm şi pe bunicul dacă e de acord. Doar n-o fi atât de naiv, încât să-ţi dea voie!

Dar Carl mai zăbovea în grajd. Când apăru, privindu-l cu ochişorii ei albaştri, răsăriţi cumva printre firele de breton şaten care-i cădeau în ochi, Kate îl imploră:

- Te rooog, bunicule, mă laşi la şcoală? Mi-am împachetat deja prânzul şi ar fi păcat să-l arunc.

- Nu se poate să-l mănânci acasă, dacă tot l-ai împachetat? întrebă el, pe când îşi gusta cafeaua, fără s-o privească. Îţi dai seama că tot drumul e presărat cu cioturi?

- Dar am să le ocolesc, dacă îmi va fi greu să trec peste ele. Voi fi foarte atentă. O, bunicule, vreau să văd ce a lăsat în urma lui uraganul!

El împinse scaunul spre masă.

- Te ajut să traversezi râul, iar de acolo te las să mergi singură. Apa a trecut peste pod cu aproape o jumătate de metru şi va mai creşte încă.

Mindy îmbrăcă un pulover şi îi însoţi. Peste tot zăceau copaci, având rădăcinile în aer, smulse cu brutalitate din pământul mustind de ploaie. Deasupra însă, cerul strălucea albastru şi senin, ca şi cum dimineaţa ar fi negat orice urmă a nopţii trecute.

- Carl, cred că n-ai vorbit serios când ziceai că vrei să treci peste râu, îi strigă Mindy, pe când se apropiau de mal.

Zgomotul apei învolburate acoperi sunetul vocii ei, iar Carl nici măcar nu se întoarse. O ridică pe Kate în brațe și trecură podul. Apa furioasă năvăli și în cizmele lui. Kate se simțea protejată în timp ce bunicul înainta pas cu pas. Până ajunseră pe celălalt mal, Mindy rămase cu sufletul la gură, ținându-și respirația. Kate o zbughi la fugă și se întoarse doar o dată ca să le trimită un salut și un sărut.

- Sunt totuși neliniștită, știind că trebuie să meargă singură peste trei kilometri până la școală. Cine știe ce alte piedici va mai avea de înfruntat. Mindy îi întinse o mână lui Carl pe când acesta făcea drumul întors peste râu. E posibil ca astăzi, nici măcar să nu se țină orele.

Stătură un moment în loc, cu privirea îndreptată spre fetița care mergea repede pe drumul spre școală, cu un ghiozdan mare, fluturându-l în dreapta și în stânga, cu capul lăsat pe spate, de parcă tocmai băuse ceva. Carl zâmbi.

- Totuși este cu picioarele pe pământ, așa cum era și Ned. Fie că se face ori nu școală, va avea parte de o aventură și are ce ne povesti când se întoarce acasă.

După ce parcurseră o bucată de drum, starea lui sufletească se schimbă, iar în voce își făcu loc disperarea.

- Mindy, vrei să-ți ridici măcar o clipă privirea de jos, din mocirla drumului, să vezi ce s-a întâmplat cu pinii?

Fără să se uite în direcția indicată, ea înțelese. Plantația aceea de conifere fusese întotdeauna mândria lui. Chiar în perioade foarte dificile din punct de vedere financiar, se abținuse să se atingă de ei. Oarecum reținută, Mindy își îndreptă privirea spre vârful muntelui pe deasupra pajiștii din dreapta. Acolo unde cu o zi înainte se aflau pini falnici, acum rămăseseră doar trunchiuri răsucite și împrăștiate dezordonat.

- Oh, Carl!

Durerea instalată în fiecare părticică din trupul lui o făcea să se simtă neputincioasă.

- Îți dai seama că ei ne-ar fi ajutat în educația lui Kate și ar fi fost sprijin pentru bătrâneţile noastre. Deseori mi-a trecut prin gând să-i tai, dar îmi inspirau încredere că rămân acolo pentru a ne scoate din strâmtorare, că sărăcia nu se va lipi de noi cât timp avem o asemenea rezervă.

- Dar nu suntem săraci, dragul meu, pentru că Dumnezeu nu dă faliment. Amintește-ți te rog, anii tinereții noastre!

- Lemnul din pădure ne-a salvat atunci, nu Dumnezeu!, i-o întoarse el tăios. Pădurea și sudoarea muncii mele.

- Dar cine ți-a dat spor și putere? Cine a făcut posibil miracolul creșterii, pentru ca din niște semințe minuscule să apară copacii aceia falnici? Suntem dependenți de puterea Lui în orice moment al vieții, chiar dacă vrem să recunoaştem acest lucru sau nu...

El rămase pe gânduri.

- Ce vom face cu toate trunchiurile rupte? Putem oare salva ceva?

- Nu știu, spuse Carl resemnat. Aproape că nu-mi vine să mă duc să-i văd de aproape.

Era prea mult. Mindy simțea că ar fi izbucnit în plâns, dacă mai privea măcar o dată acolo. Astfel, își continuară drumul spre casă, în acea dimineață cruntă, dar strălucitoare.

25

Doar foşnetul ziarului pe care-l răsfoia Carl întrerupea tăcerea ce domnea în bucătărie. Mindy citea *Patriarhi şi profeţi*, o carte dăruită de Stephen, mai demult. Deşi trecuse de două ori prin ea, tot i se părea interesantă. Uneori, mai discuta câte un paragraf cu Carl. Dar de când se arătase enervat de acest lucru, încerca să guste singură bucuria descoperirilor.

Kate se afla la săniuş cu copiii din sat. Un băiat înalt, cu surâs fermecător, venise pe la ei, apoi dispăruseră amândoi în noaptea luminată de stele. În timp ce privea cum se îndepărtau, lui Mindy îi trecu prin gând că nepoata ei trebuia să plece din sat, pentru a continua şcoala. La treisprezece ani era bine proporţionată, iar copilăria rămăsese undeva în urmă. Gălăgia de pe pârtie, în care se amestecau strigătele copilăreşti cu zgomotul bulgărilor de zăpadă, trezea parcă în suflet o undă uşoară de melancolie. Te puteai îndrăgosti uşor de băiatul acela cu zâmbet dulce... Se hotărî să aibă o discuţie cu Carl, în legătură cu plecarea lui Kate la şcoală. Pentru o tânără adventistă de ziua a şaptea, era important să ia în căsătorie pe cineva de aceeaşi credinţă cu ea. Prinsă în tot felul de gânduri, îşi contemplă soţul timp de câteva minute, înainte de a închide uşa în urma ei. Într-adevăr, foarte important acest lucru.

Stătuseră amândoi în liniște, citind, fiecare cu lumea lui, total separată de a celuilalt, fără a se opri măcar un moment să râdă, să vorbească sau să se atingă. Doar la un metru distanță, dar absolut singuri.

La un moment dat, se auzi o bătaie în ușă, ce-i făcu pe amândoi să tresară. Înainte de a se ridica de pe scaun, Carl strigă o urare de bun venit. Nu era ora obișnuită pentru vizite. În cele din urmă, zâmbi ușurat când îl zări pe Ned în pragul ușii. Vântul rece și tăios pătrunse în atmosfera caldă a bucătăriei, dar odată cu el și un miros puternic de alcool.

- Hai, vino înăuntru, îl invită Carl cu blândețe. Nu mai sta acolo de parcă ai fi un străin.

Ned se așeză și începu să se balanseze cu scaunul spre perete, în timp ce, dintr-o nevoie de relaxare, se agăță cu degetele mari de găicile pantalonilor. Apoi începu o discuție despre ce se întâmpla la serviciu. Povesti că administra o benzinărie din alt oraș, unde avea în grijă un rezervor de petrol. Vestea bună era că afacerea devenea tot mai profitabilă. Se lăudă că în câțiva ani se va descurca chiar mai bine decât Stephen, cu studiile și cu licența lui. Avea o ținută îngâmfată, arogantă chiar, dar și foarte prezentabilă, în lumina aceea palidă care cuprindea încăperea. Da, aroganța venea din trecutul familiei. Mindy parcă auzea râsul disprețuitor al lui Seth, traversând anii până la ea.

Omul acesta, îmbuibat de vin și de cuvinte goale, nu era deloc Ned. Fiul pe care îl crescuse cu atâta grijă era blând, afectuos și glumeț. Uneori, acest Ned mai poposea prin casa lor, dar din ce în ce mai rar în ultima vreme. Își amintea de el, stând în același loc ca acum, încă tânăr, încă sub influența viselor. Însă din cauza stilului ușuratic de viață, pe fața lui apăruseră mai multe riduri care încadrau linia gurii, aducându-i în memorie, nu tocmai cu plăcere, pe strămoșii lui ame-

rindieni. *O, Doamne,* se rugă ea, *salvează-l de el însuşi, pentru că, deşi e bun şi generos, are multe de recuperat.*

Ned se foi stingher pe scaun când o auzi pe Kate, râzând împreună cu prietenii ei, la uşa din faţă a casei.

- Cred că nu vor intra aici, îl linişti Mindy. Au adus-o doar acasă de la săniuş. La marginea satului, este o pârtie mare şi bună...

Dar el se ridică, iar Mindy înţelese că ar prefera să fie în altă parte. Înainte ca să plece, în linişte, Kate deschise uşa. Slabă şi înaltă, descopereai la ea demnitatea caracteristică Sarei. Avea faţa îmbujorată de frigul iernii şi luminată de bună dispoziţie, dar într-o secundă, atitudinea ei se răci, ca de fiecare dată când se afla în prezenţa tatălui.

- Bună seara, Kate, spuse Ned, cu un ton protector. Cum a fost? Şi eu obişnuiam să merg cu sania pe dealul Billing.

Vocea lui era impregnată cu ceva ce semăna a afecţiune. Mindy avu o clipă impresia că fata va izbucni în plâns, dar privirea pe care o îndrepta spre tatăl ei nu exprima nimic, iar răspunsul curtenitor parcă se adresa unui străin.

- A fost frumos. Mi-a plăcut să mă dau cu sania. Mulţumesc de întrebare. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Aş vrea să mă duc la culcare. Mâine trebuie să merg la şcoală.

Nu stătu să bea măcar o cană cu cacao, ori să le împărtăşească şi lor aventura din seara aceea. Ned rămase în picioare încă vreo câteva momente, legănându-se uşor, apoi, fără să spună un cuvânt, ieşi afară la maşină.

- A vorbit cu fata! se miră Mindy cu vocea scăzută, mai mult decât în alte dăţi...

- E băut.

Carl încuie uşa, apoi aruncă în sobă un butuc pentru a se menţine căldura în timpul nopţii.

- Poate că este aşa cum spui tu.

Aşezată în faţa oglinzii care se afla fixată deasupra chiuvetei, Mindy îşi curăţa faţa. Dar modul în care vorbea semăna cu un fel de pledoarie, prin care încerca să ceară înţelegere.

- Ai auzit doar ce ai vrut să auzi. Nu căuta miracole acolo unde ştii bine că nu există. M-am uitat peste registrele lui Ned ieri, la benzinărie. Dă prea mult pe credit, exact cum a făcut şi aici. Nu poate renunţa la stilul lui, de altfel, bine intenţionat. Prosperitatea despre care vorbea se va ofili în curând.

Mindy se gândi la garajul construit de Carl în oraş şi la cât de mult îşi pusese nădejdea că viitorul lui Ned va fi asigurat. Câţi oameni dezamăgise acest fiu al ei, căruia, totuşi, nu-i plăcea să supere pe nimeni!

Înainte de a merge la culcare, se abătu pentru câteva momente în faţa camerei lui Kate. O fâşie din lumina de pe hol se prelungea pe patul ei. Părul răvăşit căzuse peste faţa umedă. Când dormea, semăna atât de bine cu Sara.

- Ai plâns până să intri în lumea viselor, copilă, şopti Mindy. Aşadar, dincolo de mânie se află dragoste. Asta e bine.

- Bine pentru ce? întrebă Carl care o auzise. Pentru mai multă durere?

- Mai bine să doară, decât să ai o inimă de piatră!

- Ei, asta-i acum! Cine a mai spus-o şi pe asta? Moise sau Pavel?

- Niciunul, îi răspunse Mindy, întinzându-se pe pat lângă el. E ceva învăţat din experienţa mea de viaţă.

- Dacă ai impresia că am să stau toată noaptea cu ochii în tavan, încercând să dezleg această enigmă, să ştii că te înşeli.

Apoi se întoarse cu spatele şi adormi în scurt timp. Mindy mai rămase trează, cu un roi de gânduri în minte, privind la sclipirea stelelor reflectată prin fereastra de lângă pat.

Deşi nu-i era specific, Carl nu protestă când Kate se pregăti pentru plecarea la studii. Şi asta pentru că o categorisise pe Mindy drept o snoabă, încă de pe vremea adolescenţei celor doi băieţi ai lor, trimişi la academie.

- Trebuie să încep din nou munca, decise Mindy. Acum e mai scumpă şcoala decât pe vremea băieţilor. Şi nu vreau să las această sarcină numai pe umerii tăi. Totuşi diploma care îmi dă dreptul să predau a expirat de mult şi nu ştiu ce aş mai putea face...

- Nu cred că e nevoie, spuse Carl privind-o pe Kate care plivea grădiniţa din faţa casei. Singura problemă ar fi singurătatea în care se va cufunda casa.

Mindy îl ascultă pe soţul ei plină de uimire, fiindcă rareori îi acordase fetei mai multă atenţie şi nu făcuse eforturi ca să o educe. Dar era foarte mândru de dorinţa ei de a fi studentă, deşi nu-i mărturisise vreodată acest lucru în mod direct.

Poate că şi-ar fi dorit o fată, se gândi Mindy, *sau poate că amândoi sperăm ca această copilă să aducă la îndeplinire visele pe care le-am avut în tinereţe. Nu ştiu dacă e corect acest lucru, dar cred că părinţii vor să realizeze prin copii, aspiraţiile cele mai ascunse.*

În ultima săptămână din august merseră special în oraş ca să cumpere câte ceva pentru Kate. Deşi nu puteau să-i asigure o garderobă completă, totuşi avea să fie mai bogată decât cea pe care o avusese Mindy. Carl îi dărui douăzeci şi cinci de dolari. Două zeci şi cinci de dolari! Ce puteai cumpăra din banii aceştia unei adolescente, mai ales că se înălţase atât de mult, încât aproape totul devenise mic şi neîncăpător? Cele câteva lucruri pe care le mai purta erau croite de mână, iar Mindy avea un simţământ de jenă când se gândea la ele. Nu uitase conversaţia pe care Kate o avusese cu mătuşa Rita, dar trebuia să se descurce cu banii pe care îi aveau. Bunicul nu

se confruntase până acum cu prețurile de pe piață, iar ea nu avea curajul să-i spună în față cum stau lucrurile.

Când ieșiră din casă, aerul era curat și răcoros, dar până la amiază străzile orașului deveniseră un adevărat furnicar. Totuși, Mindy și Kate erau tare încântate. În ce o privește pe Kate, putea număra pe degete de câte ori fusese în oraș. Avea însă de gând să-și cheltuie banii cu chibzuință.

- Uite-l pe Ned, spuse Carl, întorcând brusc și intrând într-o parcare.

Ned tocmai își făcuse apariția într-un bufet unde se vindeau diferite mâncăruri. Camioneta lui mare era parcată în apropiere. Cumpărară cu toții o băutură fierbinte, bucurându-se de întâlnirea neașteptată. Fumul se ridica drept de la țigara lui Ned, dar măcar comandase băutură fără alcool. Mindy își aminti ce persoană specială fusese cândva. Din ochii lui dispăruse acea sclipire de jovialitate și acea aroganță combinată cu poftă de viață. Simți din plin atașamentul dintre fiu și tată. Străbătuse aceasta din vocea lui Carl, în momentul în care îl văzuse intrând. Era convinsă că nimic din ce putea face Ned nu avea să schimbe situația. Carl îl iubea pur și simplu, cu toate eșecurile lui. Lucru rar la un om echilibrat care își construise viața pe principiile integrității și realizării personale. Lucru rar și frumos.

În timp ce stătea lângă mașină și schimba cuvinte de rămas-bun, Ned își scoase portofelul din buzunar, după care îi înmână lui Kate o bancnotă de zece dolari.

- Nu este mult, dar vreau să-ți cumperi ceva drăguț pentru școală.

Ea se făcu albă la față, precum bluza pe care o purta, și nu schiță niciun gest pentru a lua bancnota. Doar privea cu buzele strânse. Din nou Mindy se vedea obligată să aleagă între cei pe care îi iubea. Ar fi putut s-o pălmuiască pentru că refuza

cadoul lui Ned, dar ceva îi şoptea că fata avea dreptate să se poarte astfel. Cine putea crede că treisprezece ani de suferinţă aveau să fie îndepărtaţi cu zece dolari? Tăcerea mocnea de durere şi îngrijorare... Kate privi spre Mindy, iar în ochii ei albaştri se citeau durerea şi mânia. În cele din urmă, întinse mâna şi luă banii. Cuvântul de mulţumire pe care îl adresă abia se auzi.

Din acel moment, ziua fu compromisă. Carl se învârti pe la magazinele de piese pentru maşini, iar Mindy şi Kate umblară prin căldura înăbuşitoare a zilei pentru a compara preţurile, încercând să nu se grăbească a cheltui pe haine lipsite de gust. Astfel, dădură preţioşii lor bani pe câteva lucruşoare care în ochii amândurora erau splendide. Spre dezamăgirea ei, Kate avea să constate curând că bluza de culoare roz îşi pierdu forma la prima spălare şi că rochia verde era mai potrivită pentru Mindy decât pentru ea. Dar deocamdată, această descoperire putea să mai aştepte. Îi înmână hârtia de zece dolari bunicii chiar în momentul în care tatăl dispărea din raza lor şi se abţinu să menţioneze ceva despre cele întâmplate. Pentru prima dată însă, între cele două, se instală o atmosferă de răceală.

În aceeaşi seară, mâncară pe veranda răcoroasă. Kate se îmbrăcase cu hainele noi pentru a i le arăta şi lui Carl, după care merse la culcare.

- Este plină de amărăciune, remarcă el. Ar trebui să vorbeşti cu ea.

- Ştiu că trebuie, Carl, dar îi iubesc pe amândoi. Ce pot să-i spun?

- Poate este nevoie doar s-o asculţi...

- Nu prea sunt bună la capitolul acesta. Ştii bine că toţi am trăit cu ideea că de fapt problemele nu există şi că trebuie doar să fim politicoşi unii cu ceilalţi. Nu ne-am permis niciodată luxul de a avea sentimente.

- Cu toate acestea, eu am simțit această nevoie. Tu nu? spuse el epuizat.

Rămase fără replică. În schimb, se ridică și merse la Kate pe care o găsi plângând de se zguduia patul. Mindy se așeză lângă ea. Îi mângâie spatele și nu spuse nimic.

- Îl urăsc!

Cuvintele veneau estompate de undeva din pernă, dar lui Mindy nu-i era greu să le înțeleagă.

- A avut intenții bune.

- Ba nu, nu a avut! A făcut tot posibilul ca să mă rănească. Sunt convinsă că asta a vrut. Tu cu bunicul ați cheltuit mulți bani pentru mine în toți acești ani, în timp ce el se preface că nu exist.

Fata se ridică în pat, cu ochii strălucindu-i de lacrimi, cu fața roșie și umflată de plâns.

- Singurul motiv pentru care am ales să primesc enervanții lui bani a fost că am vrut să vă ajut. Dar mi-aș fi dorit să-i pot arunca în față!

- Vreau să-ți citesc ceva.

Mindy se ridică și merse spre dormitor ca să ia o carte.

- Cuvintele acestea le găsim în volumul V, din *Mărturii*, pagina 488. Au fost scrise de o femeie care a acceptat calitatea de mesager al lui Dumnezeu. Poate că îți sunt destinate într-un mod special, în aceste momente: „Circumstanțele au prea puțin de a face cu experiențele sufletului. Dorințele interioare sunt cele care colorează acțiunile noastre. Un om care are pace cu Dumnezeu și cu aproapele lui nu poate să ajungă într-o stare deplorabilă. În inima lui nu va fi invidie..." (Mindy ezită.) E posibil ca în lăuntrul tău să ai un sentiment de invidie pentru că tatăl tău iubește alt copil? De fapt, pare ceva normal pentru firea noastră umană. Dar, Kate, inima încredințată lui Dumnezeu percepe cu totul diferit lucrurile.

Continuă apoi să-i citească:

-„...Bănuielile rele nu vor avea loc acolo." Ai o bănuială cu privire la tatăl tău atunci când spui că trebuie să fi avut intenții rele? Ascultă următoarea descriere a inimii unui creștin: „Ura nu există. Inima care se află în armonie cu Dumnezeu este deasupra enervărilor și provocărilor vieții de zi cu zi."

O înconjură pe fată cu brațele și-i spuse cu blândețe:

- Implică o experiență lungă și dureroasă, dar cred că, dacă ai putea să sondezi în inima tatălui tău, ai constata că și pe el îl doare. Dar tu, Kate, ești aproape de Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturora. Ned nu a cunoscut niciodată pacea aceasta. Nu fi prea dură cu el.

- Nu știu ce să fac pentru ca Isus să fie răspunsul oricărei probleme, ca în cazul tău, izbucni Kate dintr-odată. Uneori, bunicul este atât de îndărătnic și mă întreb cum poți, totuși, să-ți păstrezi calmul?

- Când eram de vârsta ta, mă simțeam la fel, Kate. Îl auzeam pe tatăl meu rugându-se și era ca și cum ar fi luat prânzul împreună cu Dumnezeu. Îmi roiau multe întrebări prin minte. Din cauza bolii, mă copleșea amărăciunea, iar încrederea lui, plină de seninătate, în Dumnezeu, mă enerva la culme.

- Dar cum ai putut totuși ajunge într-o relație atât de apropiată cu Dumnezeu? încercă să o provoace Kate.

- Pentru că la un moment dat, am ținut mult la bunicul tău. Apoi m-am măritat. Am înțeles repede că voi avea parte de multă singurătate în viața mea. Era doar o singură cale pentru a suporta această singurătate: să petrec cât mai mult timp cu Isus. După o perioadă, exact așa cum scrie și în această carte, ce se întâmpla în jur mă afecta mai puțin, întrucât căile mele de comunicare cu Dumnezeu erau libere.

- Am îndoieli că aș putea avea parte de o asemenea experiență, spuse Kate. Tot ce-mi doresc este să cresc mare, să

devin celebră într-o zi, să vin acasă într-o mașină încăpătoare, îmbrăcată cu haine frumoase, să merg la benzinărie și să spun doar atât: „Filip, fă un plin, te rog" și să-l tratez ca și cum l-aș vedea pentru prima oară. Poate că așa va observa și el că exist.

Mindy râse în sinea ei.

- Ce ai spus până acum este chiar rău, Kate. Acum, hai să ne rugăm. Pleacă-ți capul, te rog.

Și așa cum o ținea, Mindy începu să se roage:

- Bunule Dumnezeu, Kate are mare nevoie de o inimă iertătoare. Lucrează Tu ca să fie atât de plină de dragostea Ta, încât să-l poată iubi pe Ned, indiferent de felul cum îi va răspunde. Ajut-o să experimenteze dulcea bucurie pe care eu am cunoscut-o cu mult timp în urmă.

- Îmi pare rău că am stricat această zi, bunico.

Ezită o clipă, apoi continuă:

- Am avut un sentiment groaznic! Aproape că aș fi izbucnit în lacrimi, acolo, în fața lui. E destul de mult să te simți furios și trist, în același timp...

- Într-adevăr așa este, spuse Mindy, aprinzând lumina și începând să aranjeze cuverturile pe pat de parcă fata ar fi avut șase ani, și nu treisprezece.

Clipa aceea, în care o lăsară pe Kate pe scara dormitorului fetelor din Massachusetts, marcă un punct de cotitură în mariajul lui Mindy cu Carl. Între ei se așternu tăcerea. Vorbeau totuși, despre lucrurile necesare. Carl începu să spună tot mai puține cuvinte, spre dezamăgirea soției lui, iar aceasta gustă din plin cea mai cruntă singurătate. Simțea nevoia prezenței lui Kate alături de ea, pe băncuța bisericii din sat; îi era dor de melodiile pe care le cânta la pian vineri seara; îi era dor de

glumele şi de râsul ei, de compania ei până la fermă, pe drumul de întoarcere; îi era dor de spiritul acela de confruntare a ideilor şi de bucuria fetei legată de lucrurile mărunte ale vieţii. Într-o zi, stătea în faţa biroului din camera lui Kate, plimbându-şi mâna pe lemnul de cireş lustruit. Se simţea parcă indiferentă că orele trec şi că o nouă zi stă să vină. Biroul acesta era singura piesă de mobilier mai bună din casă. Era foarte vechi, moştenire din familia mamei, iar lui Mindy i se păruse potrivit să-l pună în camera lui Kate, pentru că ea obişnuia să scrie ore în şir, uneori mult timp după ce Mindy şi Carl stingeau lumina şi se culcau. Preluase talentul Sarei şi, cu voia lui Dumnezeu, avea destul timp să facă ceva cu acest talent.

Scrisorile soseau, dar în conţinutul lor nu exista vreun indiciu că fetei i-ar fi dor de acasă. Se înscrisese singură la şcoală şi le transmise că nu era nevoie să o ajute, mai ales că aveau de lucru la fermă. În fata aceasta se născuse o puternică siguranţă de sine care zăcuse ascunsă între acei munţi, cât timp fusese doar un copil. Înţelegea foarte bine că cerinţele academice erau mai grele, că intrase într-o competiţie provocatoare, dar ei îi plăcea provocarea.

Deja s-a lansat, se gândi Mindy. *E prinsă în braţele vieţii de libertate, chiar dacă asta o găseşte pregătită sau nu. Şi totuşi, pare mai aptă decât aş fi crezut.* Fata nu avea să mai fie aceeaşi, chiar şi atunci când se va întoarce acasă pentru o vizită.

O, Doamne, Mindy căzu în genunchi şi se rugă, aşezându-şi fruntea pe lemnul rece al biroului, *întotdeauna am fost mamă şi profesoară. Nu pot trăi cu această goliciune pe care o simt înăuntrul meu. Mi-ar plăcea să-mi împlinesc statutul de soţie a lui Carl, să împărtăşesc cu el gândurile şi să-mi revărs toată dragostea şi atenţia asupra lui, dar a devenit taciturn şi rece. Nu mai pot ajunge la el. Ajută-mă să fiu răbdătoare şi iubitoare. O, Doamne, dă un sens zilelor mele.*

Trei săptămâni mai târziu, sosi o scrisoare care o invita să predea, timp de douăsprezece luni, pe un post ce trebuia ocupat urgent. În ciuda războiului care făcuse să scadă forța de muncă, statul punea în circulație o mână de profesori mai bătrâni, cu certificate de predare expirate. Mindy se întoarse de la căsuța poștală gânditoare. Școala se afla în alt oraș. Trebuia să stea cu chirie, undeva, departe de casă. Dar revenirea ei urma să fie cu atât mai plăcută în felul acesta. Kate avea nevoie de rochii de ocazie, bani pentru fondul clasei și pentru propriile cheltuieli. Și, oh, tânjea după acea independență minunată care să-i permită o modestă contribuție la darurile pentru biserică. În plus, trebuia să-și cumpere o pereche de pantofi, tapet în camera ei – bani pentru atât de multe lucruri...

Dar trebuia să se consulte și cu Carl. Nu avea de gând să facă pasul acesta fără consimțământul lui și, în mod sigur, el nu va fi de acord să plece. Toată seara se gândi cum să abordeze subiectul acesta. Tremura la gândul că trebuia să-l provoace la o discuție, pentru că el vorbea atât de puțin...

În cele din urmă, când se întoarse de la cosit și se așeză pe verandă, îi puse pur și simplu plicul în brațe. El citi încet, apoi îl așeză pe podea și se instală din nou tăcerea.

- Ce părere ai?

Mindy se afla lângă el, prinsă în lumina apusului și întrebându-se în ce moment din viața lor îl pierduse, când începuse să-și împietrească inima față de ea. Dar mai ales, de ce?

Îi atinse umărul ușor, simțind nevoia să primească mai mult de la el.

- Fă ce vrei, Min.

- Nu poți rămâne aici singur, Carl. Nu știi să gătești.

- Am auzit că bătrâna văduvă Hoyt are nevoie de brațe de muncă. Promite să ofere și câte o masă pe zi celor care lucrează la ea.

Mindy îşi dădu seama în acele clipe, că mai mult ar fi vrut să-i interzică să plece, decât să-i dea un răspuns afirmativ. Ar fi preferat să-l vadă mânios şi să-i spună că nu avea să se descurce fără ea, că ar trebui să-şi scoată astfel de prostii din cap...

- Cred că vom avea nevoie de aceşti bani, spuse ea fad.

Îl cuprinse cu braţele şi îl sărută uşor, fără culoare. Apoi alergă pe scări până în camera lor. Stătu mult timp lângă fereastră, neînţelegând ce se petrecuse de-a lungul anilor şi căutând să vadă unde intervenise ruptura.

26

Școala se afla într-o localitate răcoroasă de munte, la o anumită distanță de strada principală. Tocmai intrase în clasa mică și prost amenajată și se întreba ce caută acolo. Școala fusese închisă toată luna septembrie, din criză de învățători. Acum, în prima săptămână din octombrie, Mindy privea cum frunzele aurii ale unui stejar cădeau leneșe, în spirală, în fața ferestrei aflate lângă catedră. Încă nu avea habar la ce se poate aștepta. Din locul unde era așezată școala, abia dacă deslușea o casă. Cursurile începeau în patruzeci și cinci de minute. Cu ochii spre pajiște și pădure, cu greu îi venea să creadă că va intra în clasă măcar un elev.

În mod sigur, se vor înscrie copiii familiei LeMar, la care fusese găzduită, care erau în număr de opt. De altfel, era singura casă vizibilă. Stătea în picioare și cerceta cu atenție – poate totuși, măcar un copil va veni la școală. Pereții scorojiți și curtea aglomerată cu lucruri inutile se potriveau parcă stării ei sufletești. Doamna LeMar, victimă a sărăciei și a unei familii numeroase, își ducea cu necaz zilele, fără a avea alt scop în viață decât să pregătească mâncare pentru acele guri înfometate și să coasă haine care să-i protejeze de frig. Casa era cu totul lipsită de flori sau decorațiuni, doar o icoană, reprezentând-o pe fecioara Maria, atârna deasupra unei canapele ponosite, în camera de zi. Haine murdare

zăceau prin toată casa. Micuța cameră ce-i era rezervată avea doar un dulap și un pat uzat. Din fericire, Mindy își adusese pătură, așternut, câteva plante de ornament, poze și, de asemenea, o draperie. După ce spălă fereastra și pe dinăuntru și pe dinafară, așeză draperia și așternu pe pat cea mai bună lenjerie pe care o primise ca zestre, copiii familiei se postară în pragul ușii, cu ochii măriți de uimire.

Când îi invită să intre, ei rămaseră cu picioarele murdare și zgâriate pe covorașul de culoare ivorie din dreptul patului. Mindy nu putea să-i admonesteze; în schimb, îi întrebă pe rând cum se numesc și încercă să le rețină numele după trăsăturile feței, după ochii de culoare închisă sau părul lung și buclat. Dintr-un impuls, le spuse:

- Dacă în fiecare seară, ați veni toți, bineînțeles după ce veți termina treburile casnice, aș vrea să vă citesc ceva, până să vă apucați de teme.

Ei nu comentară, dar ochii uneia dintre fetițe străluceau de o bucurie sinceră, care nu se putea ascunde.

Toate acestea se întâmplaseră cu o zi înainte, iar în acest moment, copiii LeMar tocmai deschideau ușa casei, pășind încet spre drumul plin de praf care ducea la școală. Răscrucea, aflată la o jumătate de kilometru distanță, parcă se umpluse de prichindei care se îndreptau spre școală. Dintr-odată, văzând cât de fericiți sunt de această întâlnire, cum se împing, râd, își fură gențile unul altuia, descoperi că aparține acestui loc, că acești copii de la munte aveau nevoie de ea, dar și că ea avea nevoie de ei, așa cum erau puși pe șotii și însetați de cunoaștere.

Când se așezară în bănci, arătau ca un câmp plin de flori. Fețe impertinente, fețe timide, fețe înspăimântate, fețe glumețe. Unele plăcute, ca și narcisele sau gălbenelele, altele pline precum păpădiile, dar pe toți îi iubea. Aproape că uita-

se provocarea întâlnirii cu o clasă de elevi. Începu să le învețe numele, să le sondeze nivelul de inteligență și personalitatea. Pentru a preda eficient, simțea că are responsabilitatea de a descoperi profunzimile sufletești ale oricărui copil.

Când orele se terminară, iar copiii își luară cu timiditate rămas-bun, ea deja îi categorisise pe toți cei nouăsprezece. Erau printre ei câțiva care citeau încet, urau școala și rămâneau mereu în urmă, dar erau și câțiva batjocoritori ce puteau să-i facă pe colegii lor să se simtă mizerabil și să încerce limitele de răbdare ale învățătorului. Apoi, depistase minți însetate care nu puteau învăța într-un ritm prea rapid, cât și pe cei stabili, previzibili, care vor face față greutăților vieții, după ce vor părăsi școala.

Ea urma să-i învețe plictisitorul proces de citire. Aproape orice copil are capacitatea de a asimila, dacă există cineva care să-l învețe arta fiecărei litere. O responsabilitate specială trebuia să-și asume în legătură cu cei batjocoritori, ținându-i mereu ocupați, pentru a nu le da ocazia să-i creeze probleme. Învățase cu ani în urmă că asemenea copii răspund foarte bine cerințelor care li se impun. În curând, toți se vor simți însuflețiți datorită a tot felul de proiecte. Deja se gândea la o serată a părinților. Cineva trebuia să le provoace interesul, dar și colaborarea. Era minunat că-și reluase postul de învățătoare! Numai de n-ar trebui să se întoarcă seara în casa aceea rece, neîngrijită și neprimitoare...

Chiar când deschidea ușa casei, nările îi fură invadate de miros de carne de porc prăjită. La invitația lor, răspunse politicos că nu poate mânca – ar fi împotriva convingerilor ei religioase și tocmai așa ceva se afla la masa de seară, în prima zi. Mindy chicoti în sinea ei. În cei cincizeci și nouă de ani, niciodată nu fusese pusă în situația de a lua poziție fermă în această privință. Carl își respectase promisiunea făcută

la început lui Hiram şi o lăsa să-şi practice liberă credinţa. Acum se aşează să mănânce cartofi fierţi, o bucată de pâine şi nişte legume fierte, cedând carnea de porc celorlalţi. Totul se desfăşura într-o linişte oarecum tensionată, mai ales pentru că o aveau şi pe ea la masă. Îi întrebă pe copii despre colegii de şcoală şi încercă să lege o conversaţie cu părinţii, dar mergea destul de greu.

Când termină de mâncat şi se ridică de la masă, se uită la copii şi le spuse:

- După ce terminaţi treaba, vă invit în camera mea pentru ca să vă citesc o poveste. Vă aştept cu drag.

În curând sosiră, începând cu cel mai mare dintre băieţi care avea cincisprezece ani, până la cel mai mic, de cinci anişori şi care încă nu mergea la şcoală. Găsi potrivit să le citească despre ce s-a întâmplat la potop, în acelaşi timp, arătându-le imagini. Apoi, îi învăţă un cântec despre Noe şi marea lui aventură.

- Mâine seară vom citi din Tom Sawyer. Seara de luni va fi dedicată Bibliei, marţi va fi seara cărţilor celebre, miercuri seara poveştilor cu călătorii, iar joi seară vom învăţa să împletim sau să croşetăm.

Cei trei băieţi se priveau uimiţi, întrebându-se ce trebuie să înveţe în seara plănuită lucrului manual.

- De fapt, îmi doresc să ne cunoaştem mai bine, mărturisi ea. Am convingerea că şi voi vreţi să faceţi ceva special sau să învăţaţi să faceţi ceva special.

- Ralf este înnebunit după păsări, spuse cea mai mică dintre fete, cu un râs răutăcios adresat fratelui ei. Mereu se strecoară printre tufişurile de la marginea şoselei, încercând să descopere cuiburi noi.

- Atunci, Ralph, în fiecare joi, în timp ce fraţii tăi vor învăţa să împletească, tu ne vei face descrierea unei păsări –

cum trăiește, cum își face cuibul, cum arată ouăle ei... Și să le prezinți atât de fidel, încât atunci când, din întâmplare, vom da peste un cuib, să putem spune al cui este. Îți voi aduce un caiet de notițe și vei menționa acolo toate amănuntele.

În plus, atunci când avea să mai meargă la oraș, își propuse să aducă un ghid cu păsările din partea de nord-est a țării.

- Acum, Eddie, te rog să ne spui ceva despre tine.

- Lui îi place să sculpteze, răspunse repede aceeași fetiță, iar Mindy o recunoscu pe Mary, cea care arătase interes când le promisese că le va citi povești. El face fluiere, mici canoe din lemn și tot felul de alte lucruri.

După ce ascultă cu atenție, Mindy îl cercetă pe Eddie, sculptorul. El își lăsă capul în jos, cuprins de rușine, dar degetele subțiri și lungi trădau lesne că era, într-adevăr, talentat.

- Atunci adu cu tine, joia, câteva dintre lucrările tale, ca să le văd. În cazul acesta, va trebui să vin și eu cu minunile din fildeș, dăruite de Stephen, care provin din Alaska, unde câțiva băștinași au această ocupație. Eddie, sculptorul, ar putea mângâia suprafața lor lucioasă cu plăcere, cu încântare chiar, și poate că va încerca și el să modeleze un pui de focă sau un filigran din corn de ren.

Joe, cel mai mic dintre băieți, dorea mult să rămână împreună cu fetele și să învețe arta împletitului.

- Acum, cred că a sosit momentul să vă faceți temele, copii, le aminti Mindy, ridicându-se pentru a-și pune deoparte Biblia.

Cei mari se retraseră cu anumite rețineri, dar micuța Mary rămase. În timp ce Mindy căuta lucrările de control pe care le dăduse în acea zi copiilor, pentru a le corecta, de pe buzele aproape înțepenite ale micuței, abia auzi cuvintele ce se îndreptară șoptit spre ea:

- N-am teme de făcut, doamnă. Voi sta aici.

Mindy tresări.

- Mary, te rog repetă după mine: Eu nu am nicio temă pentru mâine. Îmi permiteți să rămân cu dumneavoastră?

Ascultătoare, copila spuse întocmai ce i se ceru.

- Limba engleză este foarte frumoasă, Mary. Am de gând să te ajut pentru a o folosi corect. Da, poți rămâne aici, dar nu cred că o să-ți placă, pentru că am de lucru și mi-e imposibil să stau de vorbă cu tine.

- Nu contează, doamnă Matthews. Mi-e de ajuns, dacă mă uit un pic la lucrurile astea drăguțe.

Apoi, fetița aceea slăbuță și naivă, care arăta ca un pitic, se așeză direct pe podeaua goală, fără să mai rostească vreun cuvânt timp de o oră, până când mama o strigă să meargă la culcare. Când se ridică, Mindy îi spuse:

- Mary, puțini sunt aceia care se pot bucura de prieteni care rezistă să tacă o oră întreagă. Te invit aici oricând ai timp și poate că în unele seri, ne vom rezerva puțin și pentru discuții.

Astfel, trecură zilele lui octombrie cu nuanțele lor cenușii, după care sosi luna noiembrie. Pentru că nu prea avea ce mânca la familia LeMar, unde totul era gătit cu untură de porc, prinse obiceiul să-și aducă mâncare de acasă.

Carl venea vinerea să o ia și ea sporovăia tot drumul, până când se convinse că acele cuvinte se prăvălesc într-un canion al tăcerii. Apoi tăcu și ea. Weekendurile erau de acum interludiul unui nou fel de viață. Uneori, zilele pe care le petrecea la școala de pe deal îi dădeau impresia că se scurg cu un anumit rost, comparativ cu zilele petrecute acasă. Măcar acolo era dorită și iubită, așa cum odată fusese iubită în vale.

Mâinile neîndemânatice ale copiilor LeMar fură puse la lucru. Mințile lor se minunau, admirau și se întrebau cu privire la cele scrise în Vechiul Testament, dar și cu privire la aventurile lui Tom Sawyer și ale Micuței Femei. Mary brodase

o față de pernă cu narcise și era mulțumită că făcuse tot lucrul singură. După o imagine dintr-un atlas geografic, Eddie sculptă un pui de focă, atât de grațios în saltul lui, încât Mindy îl agăță cu o ață subțire de tavanul clasei. Copiii din școală nu-și mai luau ochii de la el, pentru că era cu adevărat frumos.

Însă, într-o dimineață de decembrie, durerile îi strânseră din nou pieptul. Pe când se zbătea să meargă prin zăpada adâncă pentru a ajunge la serviciu, a înțeles că, deși iubea școala, aceasta îi măcina și ultimele zile pe care le mai avea de trăit. Luă repede pastilele cu o gură de zăpadă și își făcu un culcuș în nămeți, pentru a se feri de vânt. Stând acolo, fără posibilitatea de a fi văzută, scrâșnea din dinți de durere și se gândea că acesta era un mod ciudat de a muri. Totuși, ascunsă și protejată de zăpada pură și albă, se simțea nu tocmai rău. Părea mai natural să mori așa, decât în propriul pat sau în atmosfera sterilă a unui spital. Câteodată, durerea părea mai ușor de suportat decât starea de vomă, iar stomacul putea să fie stăpânit de puterea minții.

Dar era gata să-și predea viața lui Dumnezeu, scriind „sfârșit" pe mâna neclintită, curată, strălucitoare a acestei dimineți, cu copaci asemenea unor degete negre care arătau spre cer? Cât de departe ajunsese în călătoria ei? Semăna mai mult cu Isus decât acum patruzeci de ani când simțise pentru prima oară prezența Lui în viața ei? Nu știa. Nu fusese o soție cicălitoare și rea pentru Carl, așa cum auzise că sunt alte femei? Uneori simțea o milă imensă față de el, pentru că nu cunoscuse niciodată bucuria aceea care ei îi dăduse, în orice împrejurare, curaj să trăiască. Cumva ar fi trebuit să fi fost capabilă să-i inducă și lui această fericire. Mândrul Carl ar lua în râs mila ei...

Fusese imposibil sau pur și simplu, nu găsise calea către inima lui? Poate că se lăsase înfierbântată de dorința de a-L

primi pe Isus în viața ei, fără a se gândi cum să împărtășească și altora această experiență. Nu putea da un răspuns clar, iar durerea creștea în intensitate, din ce în ce mai eficientă, rece, ca o mașină. La un moment dat, se simți atât de rău, încât îi veni să vomite. Zăpada imaculată căpătă în locul acela o culoare urâtă. Mindy deveni sclava trupului, deși ura asta.

Era din ce în ce mai dificil să trăiască. Încercă să se relaxeze în culcușul alb de zăpadă și lăsă durerea să o mistuie. Apoi i se înfățișă un chip care o ținea atârnată de realitate, în care se îmbinau trăsăturile lui Kate cu ale lui Mary. *Oare cum le putea iubi pe aceste fete, din moment ce își dorise să aibă doar băieți?*

Mary voia să lucreze la o decorațiune și avea nevoie de explicații în legătură cu nodurile franceze. Iar Kate trebuia să sosească acasă de Crăciun și nu intenționa să o lase să stea într-un loc unde nu arde focul și unde nu există un pom de Crăciun care să-i ureze bun venit. *Încă nu era liberă să moară.*

Copiii trecură pe lângă ea în drum spre școală, iar Ralph, împreună cu Eddie, croiră o cărare, apoi o aduseră până în clasă. Toată ziua au îngrijit-o, au făcut focul și au comentat lecțiile lângă biroul ei, pentru ca să nu fie nevoită să se miște. Noaptea își reveni. Joseph LeMar, cu echipa lui, croi un drum pentru diminețile cu vreme rea.

În vinerea dinaintea Crăciunului, Carl veni aproape de asfințitul soarelui ca să o ia acasă. Era tare emoționată. În camion trebuia să fie și Kate, iar când în curtea din fața casei se zăriră luminile mașinii, Kate alergă înspre ea. Mindy o conduse până la bucătăria neîngrijită și întunecoasă, în mijlocul unor fețe curioase. Șocul fetei era un amestec de uimire și dezaprobare. Dar își aminti amuzată, că încercase și ea aceleași sentimente cu trei luni în urmă.

- Aș vrea să-i cunoști pe prietenii mei, LeMar.

Kate își înclină respectuos capul în fața fiecăruia, cât timp dură prezentarea, iar la sfârșit, Mary spuse cu o inocență tranșantă:

- E chiar drăguță, donșoara Kate.

Mindy se uită la Kate. Niciodată nu remarcase că ar fi frumoasă. Ci doar că are fața blândă... și atât. Dar, într-adevăr, se întâmplase ceva. Părul mai lung, mai moale și strălucitor îi ajungea până la umeri, doar puțin ondulat, cât să-i încadreze fața într-un mod plăcut. O eșarfă albastră care se asorta cu ochii scotea în evidență linia fermă a obrazului. Rita îi spusese: *Când vei merge la școală...*

Mindy o îmbrățișă pe Mary.

- Este într-adevăr simpatică, micuța mea prietenă. Mă bucur că m-ai ajutat să văd mai bine.

Toată vacanța, Mindy își urmări nepoata cu mare încântare. Fetița timorată de la fermă dispăruse. Hainele pe care le avea vădeau că își alesese tiparele și materialele în mod atent. Cu banii pe care îi câștigase, Mindy putea să-i facă și câteva costume. Când Ned și Gloria veniră de Crăciun, Mindy se amuză de reacția lui Ned când văzu fata. O cerceta uimit, dar Kate nici măcar nu-l băga în seamă.

În acea noapte, când liniștea se așternu peste întreaga casă, stând întinsă lângă Carl, pe patul metalic, Mindy îndrăzni să spună:

- Kate s-a schimbat, Carl. Că e bine sau nu, nu știu, dar este altă persoană. Într-o oarecare măsură, sunt puțin cam tristă pentru că nu mai are nevoie de mine ca înainte...

Nu aștepta un răspuns din partea lui. În cel mai bun caz, poate o ironie, dar el comentă destul de dur, de parcă fiecare cuvânt pe care-l rostea se lupta să țâșnească de pe buzele lui:

- Ar trebui să fii mândră. A ieșit la lumină din aceste păduri întunecate și era pregătită pentru acest lucru. În ciu-

da purtării lui Ned, a fost îndeajuns de curajoasă ca să rişte anumite relaţii de prietenie şi să vadă lumea ca pe un mediu plăcut. Te-ai descurcat destul de bine pentru o femeie care niciodată nu şi-a dorit o fată.

- Nu am crescut-o de una singură, dragul meu.

Era mişcată şi umilită în acelaşi timp de laudele pe care tocmai i le adusese.

- Uneori, am avut impresia că ai iubit-o mai mult decât pe băieţii noştri.

- Nu mai mult, spuse el. Ci doar în mod diferit. Dar, Min, tu ai fost cea care ai învăţat-o să gândească, să observe şi să asculte.

- Mă prezinţi într-un fel idealizat. Tremur la gândul că s-ar putea ca această încredere în ea să o copleşească şi să se simtă în stare de orice. Bineînţeles, n-ar fi ceva negativ dacă, înainte să descopere cine este cu adevărat şi ce vrea de la viaţă, ar fi puţin confuză.

- Cred că îi vei arăta direcţia cea bună, având în vedere voinţa de care dai dovadă sau magia rugăciunilor, spuse el.

În voce i se desluşea totuşi o veche ironie care spulberă frumuseţea momentului.

27

Era o vară ciudată. Kate se întorsese supărată în lumea ei de la munte şi părea că nu vrea să mai aibă de-a face cu locurile copilăriei. Colinda pe pajiştile pietroase şi prin păduri, observând, savurând peisajul. Pomenea rar despre şcoală, deşi, atunci când îi soseau scrisori de la prieteni, le citea cu mare nerăbdare.

Acum purta fuste mai scurte. De asemenea, folosea pentru buze un luciu uşor trandafiriu. Mindy şi-ar fi dorit să nu vadă aşa ceva la ea. Nu o trimisese la şcoală ca să înveţe să-şi picteze faţa. Dar în această privinţă păstra pentru sine părerile pe care le avea. Copila trebuia să-şi formeze propriile valori la timpul potrivit.

Îşi dădu seama din conversaţiile avute cu cea mai bună prietenă din sat că plecarea la şcoală nu fusese cel mai bun lucru. Dar nu o admonestă. Timp de cincisprezece ani o învăţase să Îl iubească şi să Îl asculte pe Dumnezeu. Îndrăznea să spere că acest antrenament al credinţei o va păstra la suprafaţă atunci când celelalte lucruri mai puţin importante aveau să treacă. Să fii creştin adventist de ziua a şaptea nu era uşor. Această calitate solicită fiecare colţişor al vieţii unui om. Dar destul de lesne, poate să-şi facă loc un fel de mândrie a disciplinei sau o supunere la o serie de reguli înspăimântătoare pe care nu le agreezi.

Pentru Kate era bine să Îl găsească pe Isus înainte de a-şi începe cursul vreunul dintre aceste două procese. Nu voia ca ea să-şi irosească zilele sau să calce pe urmele bunicii, doar pentru că locuia acolo. Fata trebuia să se întrebe, să cerceteze şi să gândească. *Doamne, fă-Te cunoscut când va fi pregătită!* se rugă Mindy toată vara.

Cu Kate în preajmă, tăcerea care se aşternuse între Mindy şi Carl era mai puţin evidentă. Mindy urmări scurgerea lunii august cu un amestec de sentimente. Îşi spuse că vara următoare Kate va fi mai matură decât acum. În timp ce coborau împreună pe valea prăfuită, porniră la cules de flori, aşa cum obişnuiau să facă de fiecare dată, oprindu-se pe drumul către casă pentru a arunca pietricele de pe podul pe sub care apa curgea leneşă între maluri. Se purtau ca şi cum aveau să-şi ia rămas-bun, ca şi cum făceau aceste lucruri împreună pentru ultima oară.

- Nu voi uita niciodată imaginea văii, Buni, spuse Kate într-o zi când se dădea în leagănul din faţa casei.

- Dar unde ai de gând să pleci, ca să nu uiţi niciodată valea? întrebă Mindy, zâmbind cu blândeţe fetei cu faţă atât de serioasă.

- Păi, pe vremuri, mă gândeam că mă voi căsători cu cineva din sat şi voi rămâne pentru totdeauna aici, dar acum ştiu că nu va fi aşa.

- Cum se face că eşti atât de sigură de asta?

- Văd lucrurile altfel acum, după ce am fost plecată. Bunico, există atât de multe de aflat şi de văzut dincolo de munţi, încât ţi-ai dori să fi crescut în orice alt loc decât aici. Mă poţi înţelege?

- Te înţeleg, Kate, şi mi-ar plăcea să ai parte de bucuriile pe care inima ta le doreşte atât de mult. Poate că până la urmă, vei ajunge la concluzia că viaţa simplă de aici îţi

oferă tot ce ai nevoie pentru a fi fericită. Sau poate că nu se va întâmpla așa. De altfel, știi că eu nu am fost niciodată în altă parte.

- Într-o zi, am să te iau de aici, îi promise Kate, iar fața i se lumină la gândul acesta. Vei vedea marile orașe și vei merge la teatre și la concerte. Nu-i așa că va fi interesant?

- A fost un timp când mi-am dorit tot ce spui tu. Acum nu sunt atât de sigură că mai vreau. Uneori aici, când zilele sunt frumoase și calme, mă simt atât de aproape de Dumnezeu, încât îmi sunt de ajuns concertele pe care le dau păsărelele. Înțelepciunea din Biblie o depășește pe cea a oricărui scriitor sau gânditor. De când unchiul tău, Stephen, mi-a spus că nu există loc mai frumos decât această vale, mi-a pierit dorința de a vizita țări îndepărtate.

Mindy se întoarse pentru a porni spre casă.

- Poate este și din cauza vârstei înaintate, copilă. Pentru tine pare normal să-ți dorești ceva nou și diferit. Tinerețea a fost așa mereu.

Își dorea să se întoarcă la școală mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Kate o rugă să rămână liniștită acasă, dar Mindy îi îndepărtă orice îngrijorare.

- Kate, fără tine, locul aceasta e ca un mormânt. Bunicul trăiește în lumea lui, iar eu nu pot fi decât fericită că am o preocupare.

- Bunicul este tare glumeț și deschis față de alții. De ce oare se comportă atât de ciudat acasă? Cum poți rămâne calmă când vezi asta?

- Îl iubesc, spuse Mindy în șoaptă. Am o îndoială că el chiar crede lucrurile pe care le spune uneori. Probabil se simte tare singur, fără Dumnezeu. Bunicul tău este un om bun, Kate. Și ai fi martora unei schimbări extraordinare, dacă ar consimți să-și predea inima lui Hristos.

- Pui mare accent pe acest lucru, pe legământul cu Hristos? Nu-i aşa, Buni?

- E cel mai important lucru în existenţa unui om, Kate.

- Nu ştiu, – fata încercă să-şi aleagă cuvintele cu mare grijă. Mi-aş dori să am o credinţă la fel de mare ca a ta, dar îmi este teamă că n-ar fi la fel de reală.

- Va fi, dacă îţi doreşti. Domnul nu poate rezista rugăciunilor mele şi dorinţei tale. Ai răbdare numai. Şi vei vedea că această credinţă va deveni reală.

Merse în spatele leagănului şi, pentru un moment, îşi odihni mâna pe umărul fetei.

- Ai fost bucuria bătrâneţii mele, Kate. Îţi mulţumesc pentru toate zilele fericite pe care mi le-ai dăruit.

- Nu fac altceva decât să mă întorc la şcoală, bunico. Vor trece mulţi ani până când voi pleca de acasă. Te rog, încetează să vorbeşti cu atâta seriozitate.

- Vreau doar să ştii asta, îi spuse Mindy cu blândeţe.

Câteva săptămâni mai târziu, într-o după-amiază cenuşie de vineri, Carl păşea în curtea familiei LeMar. De data aceasta, Mindy revenise la obiceiurile vieţii, cu mai puţină reţinere. Strângându-şi cărţile şi foile, se grăbi să ajungă la maşină.

- Mi-e trist că trebuie să mergi acasă, doamnă Matthews, spuse Mary care îi luase geanta şi sărea cu ea de pe un picior pe altul, lovind-o de genunchi.

- Voi lipsi doar două zile, Mary, o consolă Mindy, după ce intră în posesia genţii.

Apoi, înainte de a se sui în camion, o ciupi de obraz şi surâse prin întunericul care le înconjura. Mary rămase pe loc, legănându-se uşor. Umbra ei se contura pe zidul casei. Mindy se întoarse spre Carl.

- Mă bucur să te văd din nou, dragul meu. Ce este pe acasă? A mai sosit vreo scrisoare de la Stephen?

- Am veşti proaspete pentru tine, dar nu are legătură cu Stephen, spuse el, iar un zâmbet larg îi însoţi cuvintele.

- Păi, spune mai repede. Nu mai pot de curiozitate. Kate este bine?

- Ai fost aleasă reprezentanta oraşului, pe domeniul legislativ.

Mindy îl privi cu ochii măriţi de uimire pentru că i se părea incredibil.

- Carl, nu te ţine de şotii!

- Dar nu este nicio şotie.

- Nu poate fi adevărat! Totuşi, am făcut un contract de predare pentru douăsprezece luni.

- Până la sfârşitul anului îţi vor găsi un înlocuitor. Le-am spus că accepţi.

- Carl, nu îmi vine să cred! De ce eu? Râzi de mine, aşa-i? Ştiu că ţie îţi pare o prostie ca o femeie să capete vreo funcţie tocmai în domeniul legislativ.

Privea ţintă înainte, la drum.

- Dimpotrivă, ştiu că au făcut o alegere înţeleaptă. Tu eşti foarte respectată în sat.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi întinse mâna spre el ca să-l atingă.

- Îţi mulţumesc, Carl. Vorbele tale mă conving că trebuie să accept.

Tot weekendul şi-l petrecu într-o stare de exaltare. Nu era genul ei să lase lucrurile doar pe jumătate făcute, iar şcoala de pe deal îi devenise cu adevărat dragă. Faţa subţire şi curioasă a lui Mary LeMar îi apărea mereu în minte. „Mi-e trist că trebuie să mergi acasă, doamnă Matthews." Poate că reuşise să le ofere altceva decât erau obişnuiţi, dar mai bun... Avea de gând să o ajute pe Mary, de-a lungul anilor, să meargă mai departe cu studiile.

Am greşit, Kate, îşi spuse ea. *Încă nu mi-a dispărut cu totul dorinţa de a încerca ceva inedit. De altfel, abia aştept să experimentez o nouă aventură. Of, Kate, cum să mi se întâmple tocmai mie?* Ar fi vrut să împărtăşească împreună această stare de exaltare, dar trebuia să se mulţumească doar cu o scrisoare. Şi Kate poate că nu ar fi înţeles-o. La vârsta ei fragedă, părea ceva banal. Cum să-şi dea seama cât de important era acest lucru pentru Mindy şi cum să simtă împreună o asemenea bucurie?

Ziua recunoştinţei o aduse pe Kate acasă. Natura se îmbrăcase într-o haină poleită de zăpadă care se aşezase uşor pe bătrâna casă de la fermă. A nins aproape toată ziua. Ned, cu familia lui, îi însoţiră la cină. Carl se simţea întotdeauna excelent în compania fiului său mai mare. Având caractere diferite, se completau totuşi unul pe celălalt, într-un fel misterios. Ned mâncă puţin, deşi Mindy se pregătise ca pentru o adevărată sărbătoare şi îl certă, spunându-i că nimeni nu poate trăi doar cu cafea şi ţigări.

- Şi vin, mamă, ai uitat de vin, adăugă el, cu ironie în priviri, dar cu tristeţe în voce.

Afacerea lui ajunsese deja în stare de faliment, aşa încât le mai rămăseseră doar câteva zile de trai mai bun. Dar Mindy se întreba dacă el întrevedea negura ce îi stătea în faţă, pe care ea şi Carl o distingeau de pe acum. Ce gânduri îi treceau oare prin minte când se trezea noaptea din somn, acestui bărbat care, odată, pe când avea doar vârsta unui băieţel de şcoală, se rugase cu inima larg deschisă către Dumnezeu?

- Mănâncă salată de fructe, Ned!

Şi după îndemnul acesta, îi aşeză în faţă un castron.

- Cu siguranţă, salata îţi va deschide apetitul. Înainte îţi plăcea foarte mult.

El luă câteva înghiţituri, doar pentru a-i face plăcere, apoi merse afară, la maşină şi se întoarse mirosind a vin şi

a iarnă. Kate îl fixa, dar Mindy nu putea să-şi explice felul ei de a-l privi. Era milă acolo? Dezgust? Sau iubire? Îi era greu să răspundă. Fata renunţase a mai rosti vreun cuvânt în prezenţa lui.

- Ştii, mama ta a devenit o femeie de carieră, spuse Carl deodată.

Ned privi către Mindy cu uimire şi cu oarecare amuzament în ochii verzi-albaştri. Acum semăna atât de mult cu copilul de altădată, încât lui Mindy îi venea să-l ia în braţe şi să-l protejeze de lumea din afară, căreia el nu-i putea face faţă. Dar se abţinu să spună ceva. Toate cele ce i se întâmplau păreau a fi dincolo de puterea ei de a crede.

- Încă nu e obişnuită cu faima pe care o are.

Carl aruncă o privire amuzată în direcţia lui Mindy.

- Va face parte din legislativ, completă el, având în voce o nuanţă de mândrie nedisimulată.

- Nimic nu va mai fi ca până acum, spuse Ned, cu ironie cruntă. Statul va ajunge să plaseze câte o biserică la fiecare intersecţie.

Mindy turnă îngheţată de casă peste prăjitura cu mere. Zâmbi la remarca lui, ştiind însă că şi el este încântat de această veste.

Apoi începură să vorbească despre zilele demult apuse. Cei mai tineri ascultară şi râseră de exaltarea celor mai vârstnici. Pomeniră de Stephen şi Rita şi se întrebară cum îşi petrec vacanţa. Discutară mult despre trecut, dar niciunul nu menţionă numele Sarei. Kate asculta serioasă toate poveştirile lor. Era împreună cu ei, dar cu totul detaşată.

E ca un copac tânăr plantat undeva în pustietate, gândi Mindy, *înflorit şi oarecum străin.*

Zăpada mai lumină peisajul sumbru al lunii noiembrie, căzând din abundenţă pe braţele verzi ale pinilor. La plecarea

lui Ned şi a Gloriei, pe zăpadă rămaseră urme de la maşină, până jos în vale.

- Tot ce se va păstra din această zi sunt de fapt nişte urme, îi spuse Mindy lui Carl, în drum spre casă.

- Eu sunt încă aici!

Kate îşi înfăşură mâinile împrejurul ei şi, pentru un timp, rămaseră aşa, inspirând aerul rece, tăios al iernii.

Ziua următoare, merseră până la Montpelier, pentru că Mindy urmărea să găsească ceva de închiriat pentru iarnă. Cumpără un ziar cu anunţuri, dar constată că, în timp ce Carl o ducea dintr-un loc într-altul, nu găsea nimic pe placul ei.

Evitară apartamentele de pe prima pagină pentru că nu-şi permitea asemenea lux. Câteva ore urcă treptele multor scări, vizitând camere, în funcţie de bugetul pe care îl avea. Dar fiecare avea câte un neajuns. În cele din urmă, găsi un mic apartament, confortabil şi frumos mobilat, la mică distanţă de locul unde avea să muncească. Mulţumită de alegerea făcută, propuse să meargă împreună la o ciocolată caldă, înainte de a porni spre casă. Călătoria prin pădurile înzăpezite se desfăşură în tăcere. Kate citea ceva pe locul din spate. Carl se închistase în atitudinea pe care o avea de obicei în sânul familiei, în timp ce Mindy, cu capul pe spate, rezemat de scaun şi cu ochii închişi, se odihnea. Era îngrijorată.

După o cină uşoară, Kate se aşeză la pian şi întâmpinară Sabatul cu imnuri uşoare. Deşi Carl lipsea de la această ceremonie de intrare în Sabat, uneori mai participa şi el, cântând cu o voce în care se simţea o bucurie reţinută. Mindy îşi aminti că îl auzise cântând mai peste tot, la fân, în zgomotul camionului, aici, în sufragerie, la apusul soarelui, venind acasă de la pădure, cu toporul pe umăr. Şi asta dădea la iveală o blândeţe mai puţin vizibilă în personalitatea lui spartană.

Seara, o rugă pe Kate să interpreteze *Piatra tuturor timpurilor*, iar el cântă împreună cu ele. *O jertfă destul de ciudată, Doamne*, se gândi Mindy. *Doi bătrâni şi o adolescentă cântând imnuri aici, între crestele munţilor. Este oare pe placul Tău?*

Pe la miezul nopţii, se trezi în zgomotul propriilor strigăte, epuizată de durere şi horcăind. Duşmanul se apropiase cu paşi uriaşi şi o lovea pe la spate. Simţea respiraţia lui pe pielea gâtului. Era altfel de durere decât cea cu care se obişnuise deja, pentru care lua pastile ca să se liniştească. Nu se putea mişca, iar când chipul lui Carl apăru în dimensiuni exagerate deasupra ei, abia putu rosti cuvântul *doctor*. Îl simţi cum se grăbea spre telefon şi îşi imagină omul acela bun, aflat la o distanţă de nouăsprezece kilometri, ridicându-se din pat la sunetul telefonului. Durerea şi medicamentul se luptau pentru supremaţie, iar ea se ruga lui Dumnezeu să o lase să moară. Îşi strângea buzele ca să nu ţipe şi s-o sperie pe Kate. Gemea uşor, într-o agonie a suferinţei, aşa cum nu-şi putuse imagina că există. Carl se aşezase lângă ea, cu gura strânsă şi neajutorat. Şi-ar fi dorit ca el să o prindă de mână. Pe faţa lui se imprimase teama şi ura faţă de boală. O oarecare lipsă de implicare îi amplifica lui Mindy suferinţele fizice.

- Carl, îşi auzi propria voce cu uimire că poate să mai emită sunete sub formă de cuvinte, crezi că totul o să fie bine, dacă eu vă părăsesc?

- Nu cred că va fi vreodată mai bine de atât – vocea lui era tăioasă. Doctorul trebuie să apară în orice clipă.

Şi imediat auziră maşina lui în curte. Iar când acest om bun se apropie de ea, acest om care o veghease atâţia ani de zile şi care îi spusese mereu să o lase mai moale, începu să plângă.

- Ajută-mă, se rugă ea. Nu mai suport durerea.

- Ar trebui să fii acum într-un spital, dar nu îndrăznesc nici măcar să te mişc din poziţia în care te afli acum. Această

băutură te va ajuta. În douăzeci de minute, te vei simți mult mai bine.

Douăzeci de minute îi părură ca o eternitate. Nu mai putea suporta coşmarul altor cinci minute de durere.

- Nu mă lăsa.

- Nu te voi lăsa, o consolă el, trăgându-şi un scaun lângă pat. Țipă, dacă te simți mai bine. Te doare mai tare ca înainte, nu-i aşa, Min? Naşterea unui copil pare ceva uşor în comparație cu ce trăieşti acum.

Când nu se mai putu abține, strigă şi gemu. Şi se rugă. Nu mai avea putere pentru a o menaja pe Kate. Uneori, deschidea ochii şi-i vedea pe Carl şi pe doctor, stând în tăcere. *Mă aşteaptă să mor,* gândi ea. Apoi căzu într-un tărâm al durerii, unde alerga pe coridoare, strivită şi chinuindu-se să respire.

În cele din urmă, adormi. Când se trezi, prima rază trandafirie a dimineții străpungea întunericul. Durerea dispăruse. Carl şi doctorul vorbeau în bucătărie. Simțea o extenuare care o țintuia la pat. Teama, acest străin, o urmărea ca o umbră pe care, până acum, o alungase de fiecare dată. Nu îi era teamă că va muri, ci că va trăi în chinuri.

Kate intră în cameră, cu fața răvăşită de îngrijorare.

- Doctorul spune că trebuie să te odihneşti, bunico. Nu-i voie să mişti nici măcar un muşchi, până când nu vei fi îndeajuns de puternică, pentru a putea merge la spital.

Apoi se strecură în pat alături de bunica ei.

- A fost o noapte teribilă, nu-i aşa, Buni?

- Aşa-i, copilă, dar a trecut. Sunt atât de obosită. Vrei să stai aici cu mine?

- Bineînțeles, Buni. Te rog, să nu mai vorbeşti.

În scurt timp, se lăsă prinsă în brațele somnului.

- Bunico, trezeşte-te! – vocea lui Kate tremura de frică. Ce-i cu tine? Nu mai respiri!

Mindy luptă să revină la realitate. Se afundase într-un somn periculos, dar odihnitor.

- Strânge-mă de mână, dacă se mai întâmplă aşa, Kate. Asta mă va trezi din nou la viaţă.

În timp ce zorile se strecurau peste vale, pentru începutul unei alte zile, Mindy simţi de trei ori în mână împunsătura degetului mare al lui Kate. Îşi dorea cu toată fiinţa să poată respira normal. Carl veghea în picioare lângă ea.

- Nu mă duc la lucru azi, Min. Stau să mă ocup de treburile casei. Trimite-o pe Kate, dacă ai nevoie de mine.

Îşi deschise ochii şi îi zâmbi.

- Mă simt atât de obosită, Carl. Îmi pare bine că vei fi în apropiere...

Când el plecă, îşi ridică puţin corpul şi constată că mintea îi era mai limpede, iar forţa fizică parcă se afla în creştere.

- Kate, tu nu ţi-ai luat micul dejun. Te rog, du-te jos şi mănâncă, fă ordine în bucătărie şi apoi odihneşte-te puţin. Ai fost trează toată noaptea şi mi-e teamă pentru tine.

- Dar dacă se va întâmpla să ai iar probleme, să nu mai respiri?

- Mă simt mai puternică acum, zise ea şi prinse mâna lui Kate. Ai fost o soră medicală excelentă. Cred că pacienţii tăi vor fi pe mâini bune. Acum, mănâncă şi mergi la culcare. Îţi doresc un Sabat fericit!

După ce Kate dispăru din cameră, Mindy privi cărarea cerului albastru prin fereastra de lângă patul ei. Avea oare să îl mai vadă pe Stephen? El afirmase că nu contează dacă nu se vor mai vedea pe acest pământ. Aveau la dispoziţie eternitatea. Cu siguranţă, dar îi era dor de zâmbetul lui strălucitor, de asigurarea că va merge din nou pe propriile picioare. *O, Doamne, ai grijă de Ned. Fă ca dragostea Ta perseverentă să-l facă să Te iubească din nou.* Se gândi la Carl

și la dragostea lor din tinerețe, la vidul care se așezase la un moment dat între ei. Apoi, lacrimi îi alunecară pe tâmple până la pernă.

În cele din urmă, mintea ei se concentră asupra lui Kate care se auzea trebăluind prin bucătărie. Cincisprezece ani. Avea destulă maturitate ca să-și continue drumul singură? Nu știa. *O așez în brațele Tale, Doamne!* Dar parcă nu era pe deplin încredințată că Dumnezeu va îndeplini această sarcină. Va putea El, din regatul Lui atât de îndepărtat, să-și aducă aminte de o adolescentă care rămânea singură aici? Și nu era sigură că vrea să pună capăt acestei preocupări.

Era testul ultim al credinței ei pe acest pământ. Ori avea încredere în Dumnezeu că-i va purta de grijă lui Kate, ori nu. *Ajută-mă să cred. O, Doamne, alungă toate îndoielile mele! Dă-mi asigurarea că ea este unul dintre copiii Tăi. Ți-o dau Ție, Doamne!*

Odată cu acest legământ, se coborî pacea și adormi.

O jumătate de oră mai târziu, fata urcă scările și își lipi urechea de ușă ca să asculte. Când intră, privirea ei se concentră timp îndelungat la cuvertura albă. Nu se ridica și nici nu cobora. Kate ținu un timp capul plecat, apoi alergă la grajd. Doar ticăitul ceasului rupea tăcerea.

- A murit!

Carl se întoarse, cu furca în mână, încremenit la auzul acestor cuvinte.

- Nu-i adevărat, Kate! spuse el ferm.

Alergară împreună, prin Sabatul de noiembrie strălucitor, până în cameră. El îngenunche lângă pat, atinse fața lui Mindy, apoi părul și începu să bocească. Intrase într-un fel de agonie.

- Prea târziu! spunea el, printre hohote de plâns. Prea târziu!

- Prea târziu pentru ce, bunicule? întrebă fata, cu o voce anormal de calmă și de plată.

- Ca să îi spun că o iubesc. Oh, cât de mult am iubit-o!

Fata îi atinse părul alb cu vârful degetelor, dar nu găsi niciun cuvânt cu care să-l mângâie.